ஸ்ரீ காஞ்சீ காமாக்ஷீ அம்பாள்
மகா கும்பாபிஷேக மலர் 1976

PREFACE

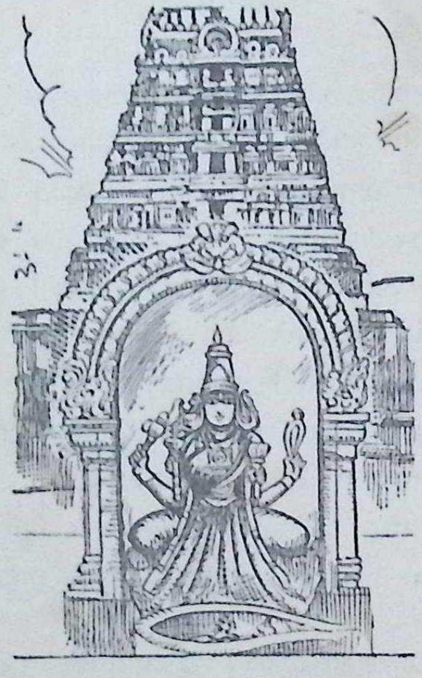
To commemorate the sublime event of Maha Kumbabhishekam of Sri Kanchi Kamakshi Amman Temple performed on 5th April, 1976 by His Holiness Jagadguru Sri Jayendra Sarasvati Swamigal, Sankaracharya of Kanchi Kamakoti Peetam, this Souvenir containing erudite articles from eminent scholars and rare photographs recapturing the unforgettable scenes of Maha Kumbabhishekam has been brought out. We trust that this volume will be cherished and preserved as a sacred momento of the great event.

Our thanks are due to the contributors, patrons and friends who have helped to bring out this volume. Special mention should however be made of the invaluable services rendered by Sri P. V. Sivarama Dhikshidar, Principal, Sanskrit College, Mylapore, Madras in collecting and preparing the materials for publication and by Sri R. Ananthanarayanan, Kalki Gardens, Chetput, Madras in handling the matter through the press.

R. VENKATARAMAN
Chairman
Souvenir Committee

Madras
11th July, 1976

ஸ்ரீ:

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கலியுகாதி 5077 ப்ரபவாதி 49 சாலி வாஹன சகம் 1898 மேஷாயனம் சைத்ர மாஸம் வஸந்த பஞ்சமீ [ராக்ஷஸ நாம ஸம்வத்ஸரம் பங்குனி மாஸம் 23-ஆம் தேதி இந்துவாஸரம் சுக்லபக்ஷ பஞ்சமீ 5-4-1976] அன்று, மீன லக்னத்தில், ஜகத்குரு ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர்களால் பிரதிஷ்டிதமான ஸ்ரீகாமகோடி பீடத்தை அறுபத்து எட்டாவது ஆசார்யர்களாக அலங்கரிக்கும் ஜகத்குரு ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்வாமிகளின் ஆதேசாநுஸாரம் அறுபத்து ஒன்பதாவது பீடாதிபதிகளான ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஜயேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்வாமிகளால் ஸ்ரீகாஞ்சீ க்ஷேத்ரத்தில் ஸ்ரீமத் ஏகாம்ரநாத குடும்பினியான ஸ்ரீகாமாக்ஷீ தேவியின் ஆலய ஜீர்ணோத்தாரண கும்பாபிஷேகம் கங்காதி ஸகல தீர்த்தங்களைக் கொண்டு மங்களகரமாக செய்து வைக்கப்பட்டது.

Goddess Kamakshi of Kanchipuram

वेदान्तार्थाभिधानेन सर्वानुग्रहकारिणम् ।
यतिरूपधरं वन्दे शङ्करं लोकशङ्करम् ॥

His Holiness Jagadguru Sri Chandrasekarendra Saraswati Swamigal and
His Holiness Jagadguru Sri Jayendra Saraswati Swamigal of Sri Kanchi Kamakoti Peetam

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஸத்யவ்ரத மென்னும் காஞ்சி திவ்ய க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீகாமகோடி பீடத்தில், இந்த்ரஸரஸ்வதி பிருதம் கொண்டவர்களான ஸ்ரீ சாரதாமட ஜகத்குரு பரம்பரை ஆசார்ய ஸ்ரீ சங்கரபகவத் பாதரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு அவர்முதல் அவிச்சின்னமாகத் தொடர்ந்து வரும் குரு பரம்பராவளீ

வரிசை எண்.	ஆசார்யர்களின் பெயர்	ஸித்தி பெற்ற வருஷம்	மாதம்	பக்ஷம்	திதி	பீடாதிபதிகளாக விளங்கிய காலம் வருஷங்கள்
1	ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசார்யர்	கி. மு. 476	வைசாக	சுக்ல	ஏகாதசி	
2	ஸ்ரீ ஸுரேச்வராசார்யர்	406	ஜ்யேஷ்ட	சுக்ல	துவாதசி	70
3	ஸ்ரீ ஸர்வக்ஞாத்மர்	364	வைசாக	கிருஷ்ண	சதுர்தசி	112
4	ஸ்ரீ ஸத்யபோதர்	268	மார்கசீர்ஷ	கிருஷ்ண	அஷ்டமீ	96
5	ஸ்ரீ க்ஞானநந்தர்	205	மார்கசீர்ஷ	சுக்ல	ஸப்தமீ	63
6	ஸ்ரீ சுத்தாநந்தர்	124	ஜ்யேஷ்ட	சுக்ல	ஷஷ்டீ	81
7	ஸ்ரீ அனந்தா நந்தர்	55	வைசாக	கிருஷ்ண	நவமீ	69
8	ஸ்ரீ கைவல்யாநந்தர்	கி. பி. 28	புஷ்ய		பூர்ணிமா	83
9	ஸ்ரீ க்ருபாசங்கரர்	69	கார்திக	கிருஷ்ண	த்ரிதியா	41
10	ஸ்ரீ ஸுரேஶ்வரர்	127	ஆஷாட		பூர்ணிமா	58
11	ஸ்ரீ சிவாநந்த சித்கனர்	172	ஜ்யேஷ்ட	கிருஷ்ண	தசமீ	45
12	ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரர் (1)	235	ஆஷாட	சுக்ல	நவமீ	63
13	ஸ்ரீ ஸச்சித்கனர்	272	மார்கசீர்ஷ	சுக்ல	ப்ரதமா	37
14	ஸ்ரீ வித்யாகனர்	317	மார்கசீர்ஷ		அமாவாஸ்யா	45
15	ஸ்ரீ கங்காதரர் (1)	329	சைத்ர	சுக்ல	ப்ரதமா	12
16	ஸ்ரீ உஜ்வல சங்கரர்	367	விருஷப	சுக்ல	அஷ்டமீ	38
17	ஸ்ரீ சதாசிவர்	375	ஜ்யேஷ்ட	சுக்ல	தசமீ	8
18	ஸ்ரீ ஸுரேந்த்ரர்	385	மார்கசீர்ஷ	சுக்ல	ப்ரதமா	10
19	ஸ்ரீ வித்யாகனர்	398	பாரத்பத	கிருஷ்ண	நவமீ	13
20	ஸ்ரீ மூகசங்கரர்	437	ச்ராவண		பூர்ணிமா	38
21	ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரர் (2)	447	,,	கிருஷ்ண	அஷ்டமீ	10
22	ஸ்ரீ போதேந்த்ரா (1)	481	கார்த்திக	சுக்ல	நவமீ	34
23	ஸ்ரீ ஸச்சித்ஸுகர்	512	வைசாக	சுக்ல	ஸப்தமீ	31
24	ஸ்ரீ சித்ஸுகர் (1)	527	ச்ராவண	கிருஷ்ண	நவமீ	15
25	ஸ்ரீ சச்சிதாநந்தகனர்	548	ஆஷாட	சுக்ல	ப்ரதமா	21
26	ஸ்ரீ ப்ரக்ஞானகனர்	564	வைசாக	சுக்ல	அஷ்டமீ	16
27	ஸ்ரீ சித்விலாஸர்	577	சைத்ர	சுக்ல	ப்ரதமா	13

28	ஸ்ரீ மஹாதேவர் (1)	601	கார்த்திக	கிருஷ்ண	தசமி	24
29	ஸ்ரீ பூர்ணபோதர் (1)	618	சிராவண	சுக்ல	தசமி	17
30	ஸ்ரீ போதேந்தரர் (1)	655	வைசாக	கிருஷ்ண	சதுர்த்தி	37
31	ஸ்ரீ ப்ரம்மாநந்தகனர்	668	ஜ்யேஷ்ட	சுக்ல	த்வாதசி	13
32	ஸ்ரீ சிதாநந்தகனர்	672	மார்கசிர்ஷ	சுக்ல	ஷஷ்டி	4
33	ஸ்ரீ சச்சிதாநந்தர்	692	பாத்ரபத	கிருஷ்ண	ஷஷ்டி	20
34	ஸ்ரீ சந்திரசேகரர் (2)	710	மார்கசிர்ஷ		அமாவாஸ்யா	18
35	ஸ்ரீ சித்ஸுகர் (2)	737	ஆஷாட	சுக்ல	ஷஷ்டி	27
36	ஸ்ரீ சித்ஸுகாநந்தர்	758	ஆச்வின		பௌர்ணிமா	21
37	ஸ்ரீ வித்யாகனர்	788	புஷ்ய	சுக்ல	த்விதியா	30
38	ஸ்ரீ அபிநவசங்கரர்	840	ஆஷாட		அமாவாஸ்யா	52
39	ஸ்ரீ ஸச்சித்விலாஸர்	873	வைசாக		பூர்ணிமா	33
40	ஸ்ரீ மகாதேவர் (2)	915	,,	சுக்ல	ஷஷ்டி	42
41	ஸ்ரீ கங்காதரர் (2)	950	சிராவண	சுக்ல	ப்ரதமா	35
42	ஸ்ரீ ப்ரம்மானந்தகனர்	978	கார்த்திக	சுக்ல	அஷ்டமி	28
43	ஸ்ரீ ஆனந்தகனர்	1014	சைத்ர	சுக்ல	நவமி	36
44	ஸ்ரீ பூர்ணபோதர் (1)	1040	பாத்ரபத	கிருஷ்ண	த்ரயோதசி	26
45	ஸ்ரீ பரமசிவர் (1)	1061	ஆச்வின	சுக்ல	ஸப்தமி	21
46	ஸ்ரீ ஸாந்த்ரானந்தபோதர்	1098	ஆஷாட		அமாவாஸ்யா	37
47	ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரர் (3)	1166	சைத்ர		அமாவாஸ்ய	68
48	ஸ்ரீ அத்வைதாநந்தபோதர்	1200	ஜ்யேஷ்ட	சுக்ல	தசமி	34
49	ஸ்ரீ மகாதேவர் (2)	1247	கார்த்திக	கிருஷ்ண	அஷ்டமி	47
50	ஸ்ரீ சந்த்ரசூடர் (1)	1297	ஜ்யேஷ்ட	சுக்ல	ஷஷ்டி	50
51	ஸ்ரீ வித்யாதீர்த்தர்	1385	மாக	கிருஷ்ண	ப்ரதமா	88
52	ஸ்ரீ சங்கராநந்தர்	1417	வைசாக	சுக்ல	ப்ரதமா	32
53	ஸ்ரீ பூர்ணாநந்தசதாசிவர்	1498	ஜ்யேஷ்ட	சுக்ல	தசமி	81
54	ஸ்ரீ வ்யாஸாசல மகாதேவர்	1507	ஆஷாட	கிருஷ்ண	ப்ரதமா	9
55	ஸ்ரீ சந்திரசூடர் (2)	1524	பால்குன	சுக்ல	ஏகாதசி	17
56	ஸ்ரீ ஸர்வக்ஞ ஸதாசிவபோதர்	1539	சைத்ர	சுக்ல	அஷ்டமி	15
57	ஸ்ரீ பரமசிவர் (2)	1586	ச்ராவண	சுக்ல	தசமி	47
58	ஸ்ரீ ஆத்மபோதர்	1638	துலா	கிருஷ்ண	அஷ்டமி	52
59	ஸ்ரீ பகவன்நாம போதேந்தரர்	1692	பாத்ரபத		பூர்ணிமா	54
60	ஸ்ரீ அத்யாத்மப்ரகாசர்	1704	சைத்ர	கிருஷ்ண	த்விதியா	12
61	ஸ்ரீ மகாதேவர் (3)	1746	ஜ்யேஷ்ட	சுக்ல	நவமி	42
62	ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரர் (4)	1783	புஷ்ய	கிருஷ்ண	த்விதியா	37
63	ஸ்ரீ மகாதேவர் (4)	1814	ஆஷாட	சுக்ல	த்வாதசி	31
64	ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரர் (5)	1851	கார்த்திக	கிருஷ்ண	த்விதியா	37
65	ஸ்ரீ மஹாதேவர் (5)	1890	பால்குன		அமாவாஸ்ய	39
66	ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரர் (6)	1907	மாக	கிருஷ்ண	அஷ்டமி	17
67	ஸ்ரீ மஹாதேவர் (6)	1907	பால்குன	சுக்ல	ப்ரதமா	8 தினங்கள்

68, 69 பீடாதிபதிகளான ஜகத்குரு ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளும், ஜகத்குரு ஸ்ரீஜயேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளும் முறையே விழுப்புரத்திலும், இருள்நீக்கியிலும் அவதரித்தவர்கள்: இவ்விரு ஆசார்யர்களும் முறையே 1907 லிருந்தும் 1954 லிருந்தும் பீடாதிபதிகளாக விளங்கிக்கொண்டு அநுக்ரகித்து வருகிறார்கள்.

ஸ்ரீ மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ தேவியை பரிவார தேவதைகளுடன் ஸ்ரீசக்ரத்தில் தியானம் செய்து வழிபடவேண்டிய முறையை இந்த 'க்ரமஸ்தவம்' என்கிற ஸ்தோத்ரம் தெரிவிக்கின்றது. இந்த ஸ்தோத்திரம் ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர்களால் இயற்றப்பட்டது.

श्रीमत्क्रमस्तवः

श्रीशङ्करभगवत्पादैः विरचितः

रक्तामृताम्बुनिधिमध्यलसत्प्रवाळद्वीपस्फुरत्परमनन्दनकाननान्तः ।
श्रीवृक्षमूलतलपश्चिमवक्त्ररत्नगेहान्तराद्भुतमहामणिपीठिकायाम् ॥ १ ॥

विन्दुत्रिकोणबहिरष्टककोणबाह्यदिकोणदिक्परचतुर्दशकोणयुक्ताम् ।
वृत्ताष्टषोडशदळानतवृत्तलोकभूपुश्चतुर्मुखमहं प्रणमामि चक्रम् ॥ २ ॥

पाशांकुशामृतकपालसुशूलहस्तं हस्त्याननं विविधभूषणनीलदेहम् ।
नित्योत्सवं सकलविघ्नविनाशहेतुं श्रीमद्गणेश्वरमहं प्रणमामि नित्यम् ॥ ३ ॥

पीयूषभाण्डमसिदण्डकपालखण्डचण्डातिचण्डभुजदण्डमतिप्रचण्डम् ।
श्रीकुण्डलद्वयविमण्डितगण्डमीडे नीलं वटुं वटुकनाथमहीन्द्रहारम् ॥ ४ ॥

चञ्चत्कपालसुकृपाणत्रिशूलदण्डमुद्यड्डमड्डमरुमण्डितपाणिदण्डम् ।
नीलाञ्जनप्रचयपुञ्जमिव प्रसन्नं श्रीक्षेत्रपालकममुं शरणं श्रयामि ॥ ५ ॥

चक्रातिचक्रपरिदारितदैत्यचक्रचक्राक्षिकम्बुपरिचुम्बिकरां कुमारीम् ।
दुर्गां निसर्गमुनिवन्दितदुर्गदुर्गसिंहासनोपरिगतां सततं श्रयामि ॥ ६ ॥

पद्मद्वयाभयवरोद्यतपाणिपद्मां पद्मासनेन समलंकृतपादपद्माम् ।
पद्मां सुपद्मवदनां खलु पद्मनाभहृत्पद्ममध्यवसतिं सततं प्रपद्ये ॥ ७ ॥

उद्यत्सुधानिधिसहस्रमरीचिगौरी वागीश्वरी सकलवाङ्मयसागराणाम् ।
कण्ठे सदा लुठतु मे स्फटिकाक्षमालाश्रीज्ञानपुस्तकवराभयशस्तहस्ता ॥ ८ ॥

बन्धूकपुष्पवपुषं मदघूर्णमानं पुण्ड्रेक्षुचापकुसुमेषुकरं वराक्ष्या ।
यद्वन्धनात्कनककान्तिसमानकान्त्या स्वालिङ्गितं रतिपतिं सततं स्मरामि ॥ ९ ॥

प्रीत्या वशं भुवि वसन्तमहं भवन्तं नृत्यन्तमद्भुतमहोत्सवदं वसन्तम् ।
वन्दे सुनन्दनवने शरदिन्दुकान्तं सन्तानसन्ततिलतास्सुविकासयन्तम् ॥ १० ॥

भक्त्याश्रिताभयवरोद्यतपाणिपद्मौ देवौ समानरचितासनसन्निविष्टौ ।
द्वारे पुरे परमदैवतदेवतायाः श्रीशंखपद्मकनिधी निदधामि मूर्ध्नि ॥ ११ ॥

चिन्तामणिप्रणयदक्षिणपाण्यभीतिदानोल्लसत्कमलकोमलवामपाणीः ।
रक्तद्युतीः शशिधराः प्रकटाणिमाद्यास्त्रैलोक्यमोहनगताः परिपूजयामि ॥ १२ ॥

रक्तोत्पलामृतकपालधराः कराभ्यां वंशीतमालदलकोमलनीलदेहाः ।
ब्राम्ह्यादिका रुचिरभूषणरक्तवस्त्रा मातर्द्वितीयचतुरस्रगता भजामि ॥ १३ ॥

पाशांकुशांकितयथायथबद्धबद्धमुद्राविमुद्रितकरां तरुणारुणाभाम् ।
श्रीमत्तृतीयचतुरस्रगसर्वपूर्वसंक्षोभपूर्वदलदैवतमर्चयामि ॥ १४ ॥

शोणाः सपाशसृणिपाणियुगाभिरामाः कामाद्यकर्षणमुखाः सुभगाश्च नित्याः ।
गुप्ताः कलानिधिकलाः खलु सर्ववाञ्छासंपूर्णषोडशदले परिपूजयामि ॥ १५ ॥

श्रीदेव्यचिन्त्यमहिमा अभिदीप्यमाना रक्ताः सुगुप्ततरनामधरा दयार्द्राः ।
शक्तीरनङ्गकुसुमादि तथाष्ट सर्वसंक्षोभकेऽष्टदलके परिपूजयामि ॥ १६ ॥

शोणाः सबाणधनुषः खलु सर्वपूर्वसंक्षोभणादिकचतुर्दशदेवतास्ताः ।
सत्संप्रदायविधिना परिपूजयामि सौभाग्यदायकचतुर्दशकोणचक्रे ॥ १७ ॥

शुभ्रा वराभयकराः खलु सर्वपूर्वसिद्धिप्रदा दशदिशोद्भुतशक्तिशक्तीः ।
सर्वार्थसाधकवहिर्दशकोणचक्रे संपूजयामि कुलकौलिकयोगिनीस्ताः ॥ १८ ॥

कर्पूरपूररुचिराङ्गधराक्षमालाः श्रीतत्वपूजकभृतोऽतिनिगर्भदेवीः ।
सर्वार्थरक्षणकरे दशकोणचक्रे सर्वज्ञिका प्रथमिका दश पूजयामि ॥ १९ ॥

चापेषुपुस्तकलसत्स्फटिकाक्षमालं बालप्रवालरुचिरं वशिनीप्रधानम् ।
सर्वादिरोगहरचक्रवरे त्रिकोणे वाग्देवताष्टकमहं सरहस्यमीडे ॥ २० ॥

रक्ता वराभयकराः शिरसा दधानाः पाशांकुशेषुधनुरायुधभूषणानि ।
श्रीमत्त्रिकोणबहिरात्मकदेवतास्ता रक्षन्तु सन्ततमनन्तगुणाश्च तस्त्राः ॥ २१ ॥

श्रीमत्त्रिकोणबहिरात्मकदेवतास्ता देवीः षडङ्गयुवतीः परिपूजयामि ।
कुन्देन्दुकज्जलकडारपिशंगहव्यवाहश्रियोऽभयवरोद्यतपाणिपद्माः ॥ २२ ॥

श्रीमत्त्रिकोणपरमाद्भुतसर्वसिद्धिप्रदेऽतिपरमामृतहव्यदेव्यः ।
कामेश्वरी मम ददातु समस्तकामान् वज्रेश्वरी भगवती भगमालिनी च ॥ २३ ॥

श्रीमत्त्रिकोणपुरविस्फुरितां त्रिनेत्रां बालातपारुणतनुं तरुणेन्दुमौलिम् ।
पीयूषभाजनदराङ्कुशपाशहस्तां कामेश्वरीं भगवतीं परिपूजयामि ॥ २४ ॥

पाशांकुशामृतकपालकमातुलुङ्गचापेषु संगतकरामरुणां त्रिनेत्राम् ।
श्रीमत्त्रिकोणपरदैवतदक्षिणस्थां वज्रेश्वरीं भगवतीं परिपूजयामि ॥ २५ ॥

चन्द्राननां त्रिनयनां तरुणेन्दुमस्तां पाशांकुशाक्षगुणपुस्तकशस्तहस्ताम् ।
श्रीमत्त्रिकोणपरदैवतवामभागे शुभ्रां भजे भगवतीं भगमालिनीं च ॥ २६ ॥

चक्रेऽतिगुह्यपरमाद्भुतसर्वपूर्वानन्दात्मकेऽतिपरमे नवमे तु पूर्वे ।
भक्त्या परापरतरातिरहस्यदेवीं सेवे परापरमयीं परमेश्वरीं ताम् ॥ २७ ॥

प्रत्यग्रजाग्रदरुणाम्बुजवक्त्रबिम्बचुंबालिकालकुटिलालकपल्लवां ताम् ।
आनन्दसान्द्रकरुणामयसुप्रसन्नलीलातिलोलनलिनोत्पललोचनालिम् ॥ २८ ॥

सिन्दूरसुन्दरशरीरविराजमानराजीवदाडिमजवानवबन्धुजीवाम् ।
श्रीमन्महामुकुटकोटिमहार्घ्यरत्नसब्रह्मचारिपरमामृतचन्द्ररेखाम् ॥ २९ ॥

सुभ्रूतया विजितरूपपिनाकपाणेर्बाणासनाद्धि विनिवेशितबाणलीलाम् ।
तद्विश्वकर्मपरिसूत्रितनासिकाग्रां पद्मासनां त्रिनयनां तरुणेन्दुमस्ताम् ॥ ३० ॥

ईषद्विकासितमनोहरहासदन्तवासश्रिया जितनवोदितचन्द्ररेखाम् ।
सौन्दर्यदैवतमहामृगनाभिचित्रपत्रांशुमिन्दुकमनीयललाटपट्टाम् ॥ ३१ ॥

लावण्यभाण्डशुभगण्डयुगाभिरामानौपम्यकान्तिचिकुराभिविराजमानाम् ।
श्रीकुण्डलद्वयविमण्डितगण्डशोभापाण्डित्यखण्डितसुधानिधिमण्डलाभाम् ॥ ३२ ॥

कर्पूरपूरपरिपूरितचारुनागवल्लीरसार्द्रवपुराढ्यनिभाधरोष्ठीम् ।
ग्रैवेयचुम्बितमणिद्युतिदीप्यमानसच्छायया द्विगुणशोभितकम्बुकण्ठीम् ॥ ३३ ॥

लाक्षारसस्नपितबालमृणालनाललीलालयामलरसाञ्चितबाहुवल्लीम् ।
रक्तोत्पलोज्ज्वलदलामलकोमलाभिर्बालप्रवाललसिताङ्गुलिपाणिलीलाम् ॥ ३४ ॥

तद्विश्वकर्मपरियत्नविनिर्मितश्रीरत्नाङ्गुलीयकनकद्युतिदीप्यमानाम् ।
केनापि कारणवशेन गृहीतबद्धपाशांकुशेषुधनुरायुधभूषणां ताम् ॥ ३५ ॥

त्रैलोक्यदुर्लभमहामणिनायकश्रीसंसक्तमौक्तिकफलोज्ज्वलहारलक्ष्मीम् ।
लावण्यवारिपरिपूर्णसुवर्णकुम्भशोभाभिभाविकुचमण्डलपूर्णकुम्भाम् ॥ ३६ ॥

लोकत्रयेऽप्यतिसुदुर्लभसाम्यसौम्यशोभाविभाकरवलित्रयशोभिमध्याम् ।
लावण्यनाभिगहनाभिगृहप्रविष्टश्रीमन्महाद्युतिमयीं नवलोमराजीम् ॥ ३७ ॥

चञ्चन्मरीचिनिचयांचितकांचनांचत्कांचीविकाशिरुचिरक्तविचित्रवस्त्राम् ।
श्रीकामकाननसमुद्भवरामरम्भास्तंभाभिभाविसुकुमारतरोरुयुग्माम् ॥ ३८ ॥

वृत्तानुपूर्वविधिदुर्घटसन्निवेशजंघायुगाभिरमणां मणिगूढगुल्फाम् ।
वाचस्पतेरपि वचोरचनाभिशोभिसौन्दर्यगोचरमनोहरपादपद्माम् ॥ ३९ ॥

श्रीब्रह्मविष्णुशिवमौलिलसद्विमानमालोक्यमानकरुणारुणपादपद्माम् ।
श्रीसाधकाय करुणामयसुप्रसन्नदृष्टातिदिष्टवरदानमधः प्रसन्नाम् ॥ ४० ॥

त्रैलोक्यमोहनमयीं परमेश्वरीं तां त्रैलोक्यकारणमयीं परमेश्वरीं ताम् ।
त्रैलोक्यविस्मयमयीं परमेश्वरीं तां चक्रेश्वरीं शुभकरीं परिपूजयामि ॥ ४१ ॥

त्रैलोक्यमोहनमुखाब्जकचक्रमेतत्स्थानेऽणिमादिप्रकटादिकसिद्धिदेवीम् ।
श्रीमद्गुरुक्रमसमस्तसमंत्रमुद्राः पुष्पैः प्रपूज्य परमेश्वरि तेऽर्चयामि ॥ ४२ ॥

पश्चादिभूतमणिपंचदशीर्न यावन्नित्यातिथिक्रममयीं खलु केऽपि धन्याः ।
कामेश्वरीप्रभृतिपंचदशादिनित्यामंत्रैः परापरमयीं परिपूजयामि ॥ ४३ ॥

त्वं गीयसे प्रथमतः त्रिपुरेति मातः पश्चाद्द्वितीयनवमे त्रिपुरेश्वरीति ।
तार्तीयके त्रिपुरसुन्दरिकेति तुर्ये मातः परा त्रिपुरवासिनिका त्वमेव ॥ ४४ ॥

त्वं पंचमे भगवती त्रिपुरा परा श्रीः षष्ठे परा त्रिपुरमालिनिका त्वमेव ।
त्वं सप्तमे भगवती त्रिपुरादिसिद्धा त्वं चाष्टमे भगवती त्रिपुराम्बिकेति ॥ ४५ ॥

पूर्णे परापरमये परमेऽतिगुह्ये श्रीमन्महात्रिपुरसुन्दरि च त्वमेव ।
श्रीमन्महात्मकमहाद्भुतचक्रराजे त्वं गीयसे सुकृतिभिः खलु कैश्च देवी ॥ ४६ ॥

आदौ दशाष्टदशषोडश चाष्ट चासि पश्चाच्चतुर्दशदशासि ततो दशाष्टौ ।
पश्चाच्चतुष्टयमसि त्रितयं च षट्कं सप्तोत्तरा शतमयी त्वमसि त्वमेका ॥ ४७ ॥

कामेश्वरीति भगमालिनिकेति नित्यक्लिन्नेति भेरुण्डतासि हिरण्यकेति ।
त्वं वह्निवासनिरतेति महादिभूतविद्येश्वरीति च तथा शिवदूतिकेति ॥ ४८ ॥

मातः परा त्वरितिका कुलसुन्दरीति नित्यातिनित्यपरनीलपताकिनीति ।
त्वं सर्वलोकविजयाखिलमालिकेति ज्वालामयीति निगदन्ति विचित्रकेति ॥ ४९ ॥

मातस्तवाक्षरमनक्षररूपिकायं संसाध्य शुद्धमतयो गणयन्ति नैव ।
श्रीब्रह्मविष्णुशिवतार्क्ष्यरवीन्द्रचन्द्रयक्षेन्द्रदर्पकगणेश्वरवह्निमुख्यान् ॥ ५० ॥

संपूज्य केपि सकलैर्वरणोपचारैः ग्रन्थिं विभिद्य परमेष्ठिनमुद्वहन्तीम् ।
मारात्मिकां मदनधामनि दीपरूपां जिह्वाग्रतः सुकृतिनः परिपालयन्ति ॥ ५१ ॥

आधारवारिरुहमध्यलसत्त्रिकोणवामाशिखाग्रजपरां परमाङ्कुराभाम् ।
ज्ञानक्रियेष्टमयि सृष्टिविनाशनाशश्रीब्रह्मविष्णुशिवरूपधरा त्वमेका ॥ ५२ ॥

सृष्टिस्थितिप्रलयकारणकर्तृभूतं वेदान्तवेद्यमजमव्ययमप्रमेयम् ।
अन्योन्यभेदकलहाकुलमानसास्ते जानन्ति किं जडधियस्तव रूपमम्ब ॥ ५३ ॥

स्तोत्रं त्वमेव परमेश्वरि गीयसे चेत् स्तोता त्वमेव परमेश्वरि गीयसे चेत् ।
स्तुत्यं त्वमेव परमेश्वरि गीयसे चेत् किं स्तूयसे खलु तदा परमेश्वरि त्वम् ॥ ५४ ॥

यः कालकल्पतरुमेतदनन्यबुद्धिः श्रीमत्क्रमस्तवनृपं पठतीह नित्यम् ।
मुक्तिः करे वसति सिद्धिभिरष्टभिर्वा किं तस्य मातरणिमादिभिरल्पिकाभिः ॥ ५५ ॥

त्वां पूजयेत्क्रमकुलां सकलार्थसिद्धिस्तोत्रं पठिष्यति जनस्त्वयि जातभक्तिः ।
तस्मान्मयापि तव भक्तिरसेन देवि भक्तार्थसिद्धिकररत्नमिदं व्यधायि ॥ ५६ ॥

इति श्रीशङ्करभगवत्पादाचार्यविरचितः श्रीमत्क्रमस्तवः संपूर्णः ॥

श्रीत्रिपुरसुन्दरीमानसपूजास्तोत्रात् किञ्चित्

स्वामी अनन्तानन्देन्द्रसरस्वती

श्रीमत्परमहंस परिव्राजकाचार्य जगद्गुरु श्रीशङ्करभगवत्पादैः विरचितात् श्रीत्रिपुरसुन्दरीमानसपूजास्तोत्रात्किञ्चिदुद्धृत्य वर्णयितुमिच्छामि भक्तमनोविनोदाय ।

जगदम्बा हंसतूलिकामञ्चतः प्रातरसमुत्थाय नित्यकर्मनिर्वर्तनाय बहिरागच्छति । आगच्छन्तीं तां भगवत्पादाः साक्षात्पश्यन्तः व्यशिषन्—'जृम्भामञ्जु-मुखाम्बुजाम्' इति ।

सर्वाङ्गस्थितिरम्यरूपरुचिरां प्रातस्समभ्युत्थितां
जृम्भामञ्जुमुखाम्बुजां मधुमदव्याघूर्णदक्षित्रयाम् ।
सेवायातसमस्तसंनिधिसखीः संमानयन्तीं दृशा
सम्पश्यन् परदेवतां परमहो मन्ये कृतार्थं तनुः ॥

इति समग्रं पद्यम् । जृम्भा च आलस्यस्य विकारः । अनेन मञ्जुत्वं मुखाम्बुजस्य बाधितमिव प्रतिभाति, किन्तु 'प्रातस्समभ्युत्थिताम्' इति विशेषणेन जृम्भाया आलस्यविकृतित्वमपगच्छति । प्रातः सूर्योदयात्पूर्वमित्यर्थः । तदा सम्यगभ्युत्थिता - रात्रौ विना निद्राविघातेन सम्यक्सुप्त्वा समुत्थितेत्यर्थः । सम्यक्सुप्त्वा समुत्थितायाः आलस्यस्य कावसरः । अतोऽत्र जृंभाशब्दो विकासवाची । सूर्योदयात्पूर्वमम्बुजं न विकसति, मुकुलितमेव तदाम्बुजमास्ते । मुकुलितमम्बुजं न मुखस्योपमानं भवितुमर्हति । तद्गतविकाससाधनाय जृम्भापदम् । जृम्भावसरे मुखस्य विकासः प्रसिद्ध एव । अत एव 'जृम्भामञ्जुमुखाम्बुजा परदेवता । इमामवस्थां साक्षात्पश्यन्तो भगवत्पादा वर्णयन्ति । किञ्च जपध्यान - पूजावसरेषु महात्मानः अध्यापनावसरेष्वध्यापका जञ्जभ्यमाना भवन्ति । अस्यामवस्थायां जृम्भाया आलस्यविकारत्वं न परिगण्यते, किन्त्वङ्गत्वेन । अङ्गमपीदं नैमित्तिकम् । निमित्तञ्चात्र नालस्यम्, किन्तु तदेकनिष्ठत्वप्रतिबन्धकम् । प्रतिबन्धकस्यास्य निरासाय जलं वा स्पृश्यते, दक्षिणः कर्णो वा । सततं जगतः परिपालने जागरूकायाः पराम्बाया आलस्यस्य कावसरः? नैरन्तर्येण कार्यं कुर्वाणाः प्रायो जञ्जभ्यमाना एव भवन्ति । अथवा 'जृभि' (जृम्भ) धातोः गात्रविनामोऽर्थः । गात्रस्य विनामः प्रह्वीभाव इति यावत् । विनामेन मुखसुषमा विवर्द्धते । एतादृशीं पराम्बां सम्पश्यन्त आचार्यचरणा आत्मनः कृतार्थान् कथयन्ति ।

अयं सन्दर्भः प्रकृतान कामकोटिपीठाधीश्वरान् श्रीचन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वतीश्रीचरणान् जगद्गुरून् स्मारयति । इमेऽपि पूजावसरेषु वृषभारूढेन श्रीचन्द्रमौलीश्वरेण सह श्रीमहात्रिपुरसुन्दरीं राजोपचारादिभिस्समाराधयन्तस्तेषु घट्टेषु जगदम्बां परमेश्वरञ्च साक्षात्कुर्वाणा इवासन्निति स्पष्टं परिलक्ष्यतेस्म । अस्माकं दृष्टिर्मनः स्पर्शश्च तादृशशक्तिविहीनाः, परं सञ्चरणशीलदेवतानामपरशङ्कराचार्यावताराणाममीषाञ्च तेऽनन्यसाधारणाः ।

एवमेव सकलालङ्कारभूषितायां सर्वतः पार्श्वयोः पृष्ठे पुरतश्च समवेतैर्देवैः परिवेष्टितायां शनैश्शनैर्गच्छन्त्यां जगन्मातरि दण्डप्रणामान् कुर्वत्सु सुरेषु तान् मार्गानवरोधाय संमर्दं वारयन्ति जगदम्बायास्सख्यः—

अग्रे केचन पार्श्वयोः कतिपये पृष्ठे परे प्रस्थिताः
आकारो समवस्थिताः कतिपये दिक्षु स्थिताश्चापरे ।
संमर्दं शनकैरपास्य पुरतो दण्डप्रणामान् मुहुः
कुर्वाणाः कतिचित्सुरा गिरिसुते दृक्पातमिच्छन्ति ते ॥

इति भगवत्पादानां वर्णनं सर्वात्मना स्मारयति काञ्च्यामवस्थितानां साक्षात्कामाक्षीस्वरूपाणां श्रीमदाचार्यचरणानां श्रीचन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीचरणानां यात्राकालम् यात्राकाले तेषां तेषां भक्तानां परिचयप्रदानं तदुपरिदृष्टिदानञ्च

वेधाः पादतले पतत्ययमसौ विष्णुर्नमत्यग्रतः
शंभुर्देहि दृगञ्चलं सुरपतिं दूरस्थमालोकय ।
इत्येवं परिचारिकाभिरुदिते संमाननां कुर्वती
दृग्द्वन्द्वेन यथोचितं भगवती भूयाद्विभूत्यै मम ॥

इति पद्यं स्मारयति ।

शर्वादिपरमसाधकगुर्वानीताय कामपीठजुषे ।
सर्वाकृतये शोणिमगर्वायास्मै समर्प्यते हृदयम् ॥

சிறந்த உபாஸகர்களால் மஹேச்வரன்முதல் குருபரம்பரையாக வரப்பெற்றதும் காமகோடி பீடத்தையடைந்து விளங்குவதும், வடிவமுடைய எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபமாக உள்ளதுமான செம்மைநிற விமர்சஸ்வரூபத்துக்கு என் மனத்தை அர்பணிக்கிறேன்.

—மூகபஞ்சசதீ

श्रीः

श्रीगुरुचरणारविन्दाभ्यां नमः

श्रीकामाक्षी कामकोटिपीठञ्च

पण्डितराज-श्रीपट्टाभिरामशास्त्री-विद्यासागरः

आ च भगवतः परमेष्ठिनः प्रथमासृष्टेराचैतन्निमेषाद् भारतदेशः श्रेयान् पवित्रतमश्चेति परिगण्यते। किमत्र स्यात्कारणम्? निर्गुणमपि नीरूपमपि निरञ्जनमपि सच्चिदानन्दघनमपि परं ब्रह्म समये समये लीलाविनोदाय वा धर्मसंस्थापनाय वा दुष्टानां निग्रहाय वा विविधानि रूपाणि नामानि च परिगृह्य केनापि व्याजेन विभिन्नेषु प्रान्तेषु भुवमिमामवतीर्य रामकृष्णनृसिंहादिरूपेण समन्ताद् भारतभुवं विविधानि स्थलानि सञ्चारपूतान्यकरोत्। भारतमाता च वसिष्ठ-वामदेव-भरद्वाज-विश्वामित्र-कश्यपात्रिभृगुप्रभृतीन्यपत्यानि प्रासूय तेषामनुपमेन तपसा भुवः प्रदेशान् परिशुद्धानकार्षीत्। एवं व्यास-जैमिनि-कपिल-गौतमादीन् महामेधाविनो दार्शनिकतत्त्वसमालोचकान् महर्षीन् संसृज्य मानवानां बुद्धितत्त्वपरिपोषणायानुकूलसामग्रीं व्यतनिष्ट। जगत्सर्जनस्यापि मूलभूतान् वेदाम्बुधीन् समालोड्य लोकानां चरित्रनिर्माणाय श्रौतस्मार्तकर्मानुष्ठानौपयिकान् संख्यातीतान् ग्रन्थान् निर्माय आपस्तम्ब-कात्यायन-बौधायन-लाट्यायनादयो महर्षिवरा भारतमातुरुत्तमाङ्गमुन्नमितमकार्षुः। व्यासमार्कण्डेयप्रभृतयो महर्षयोऽनल्पानि पुराणानि प्रणीय भारतस्य चिरंतनमितिहासवृत्तगरिमाणं प्रख्यापयन्तोऽनेकान् अनुसन्धान-परिशीलनयोग्यान् विषयान् सञ्जगृहिरे। मनु-याज्ञवल्क्यप्रभृतयो स्मृतिग्रन्थनिबन्धारस्समाजपरिष्कर्तारः स्वस्वमर्यादानुलङ्घनेन मानवान् स्थापयितुं नियमान् प्रवर्तयाम्बभूवुः। संस्कृतभाषाविस्ताराय प्रचाराय च भासकालिदासभवभूतिप्रभृतीनि कविशिरोमणयो भारतरत्नान्यभूवन्। गंगा-कृष्णा-गोदावर्यादयः पुण्यसलिलास्सरितः समन्ताद्भारतभुवं प्रवहन्त्यो महर्षिजुष्टाः पवित्रयन्ति। आध्यात्मिकशक्तिसमेधकानि विविधानि स्थलानि, तीर्थानि, पीठानि मन्दिराणि च भारतदेशप्रभावं समवद्योतयन्ति। सत्यामस्यां प्रभूतायां सामग्र्यां भारतदेशस्य पवित्रतमत्वे कस्सन्देहः? सत्यं वयं पूर्वसुकृतपरिपाकेन पचेलिमं भागधेयमवाप्नुमः, येनास्मिन् पावने देशे वयमजनिष्महि।

प्रशस्ततमेऽस्मिन् भारतदेशे किञ्चित्तीर्थं भवति, किञ्चिच्च क्षेत्रम्, किञ्चित्तु पीठम्। यत्रैव दृष्टिं पातयामस्तत्रतत्र महामन्दिरेषु दैवसान्निध्यम्, योगिनां महात्मनां भक्तशिरोमणीनां ज्ञानि-

नाधिवासम्, वेदाध्ययनसम्पन्नानां शास्त्राध्ययनपूतहृदयानां श्रौतस्मार्तकर्मनिरतानां सततमध्यात्मतत्त्वपरिशीलनपराणां विदुषां सञ्चरणमनुभवामः । एतेषु तीर्थादिषु काञ्चीपुराभिधं पत्तनं सर्वैरेतैस्सविशेषेण समवेतमिति कथनं नात्युक्तिस्स्यादिति सम्भावयामि । काञ्चीपुरं तु दिव्यक्षेत्रम् दिव्यतीर्थम् दिव्यपीठञ्च । सम्प्रत्यपि काञ्च्यां महात्मनां जीवन्मुक्तकल्पानामधिवासः, चतुश्शास्त्रपण्डितानां निवासस्थलम्; भारतस्य प्राणभूतानां वेदानां घोषश्चानुभूयते । एवंविधमाहात्म्यस्य किं कारणकमित्यत्रेदमेवोत्तरम्—यदत्र शक्तिरूपिण्याः कमललोचनायाः कामाक्ष्याः पराम्बाया अधिवास इति । कामाक्षीविलासे मार्कण्डेयपुराणे देवी स्वयं वदति—

यथा सुधार्णवे चाहं मम श्रीपुरसत्तमे ।
सामर्थ्यरूपा जगति शक्तिरित्यभिधानतः ॥

कामाक्षीति तथात्रापि सन्तानादिवरप्रदा ।
निवसाम्यमरा यूयं सदा मद्दर्शने रताः ॥

श्रीपुरादधिकेऽत्रैव स्थितिं कुरुत निश्चलाम् ॥ इति ।

अनेन सन्दर्भेणेदं निश्चेतुं शक्यते यदेतत्काञ्चीक्षेत्रं दिव्यक्षेत्रमिति । अन्यानि भवन्ति क्षेत्राणि, इदन्तु दिव्यक्षेत्रम् । भवन्तु देवा मानवा राक्षसा दैत्या वा । ते सर्व एव विलक्षणां काञ्चन शक्तिं सम्पादयितुं पुरा प्रायतन्त, तत्र साफल्यञ्चावाप्नुवन् । आसीत्कश्चन कालः, यत्र देवानां मानवानाञ्च मिथो दर्शनं भाषणं गमनागमनं सत्यवसरे परस्परं सहयोगश्चेति । भगवतो वसिष्ठानुग्रहेण दिलीपकुमारो रघुस्ताद्दशमेकं रथमवापत् यश्च स्थले जले नभसि च निष्प्रत्यूहं गमनशीलोभवत् । कथमन्यथा स्वपित्रा दिलीपेनानुष्ठितेऽश्वमेधमहायज्ञे प्रधानं द्रव्यमश्वं देवराजो विघ्नकारो नयति, तेन सह रघुरयुध्यत विजयीचाभवत् । अर्जुनश्च देवराजस्यार्धासने समुपाविशत्, पारिजाताहरणाय मध्यमो देवलोकमगच्छत् । एवमनेके राजानः सहस्राक्षेण सम्प्रार्थिता देवासुरयुद्धे साहाय्यमाचरन् । अत्र च काञ्च्यां भगवती शक्तिरूपिणी देवानादिशति—"अत्रैव स्थितिं कुरुत" इति । अधुनापि काञ्चीपुरे पश्यामः—सर्वदेवानां संख्यातीतानि देवमन्दिराणि । अत इदं दिव्यं क्षेत्रम् । काञ्चीति भूवलयस्य मध्यं स्थानम् । शरीरस्य यथा मध्यस्थानं नाभिः तथैव भूवलयस्य काञ्ची । कवचधारिणमिव सर्वान् प्राणिनो नाभिस्सन्नह्यति । सर्वोऽपि जीवलोको गर्भस्थः मातुराहारस्य रसं नाभिनालेनैव गृण्हन् जीवति । अत एव शरीरावयवेषु नाभेर्मुख्यं स्थानम् तथैव सर्वस्य जगतः काञ्चीपुरं नाभिस्थाने वर्तमानं प्राधान्यमावहति तत्रापि सतीदेव्या नाभेः पतनं काञ्च्यामिति पुराणानि वर्णयन्ति । तदुक्तं मार्कण्डेये—

जगत्कामकलाकारं नाभिस्थानं भुवः परम् ।
पदपद्मस्य कामाक्ष्या महापीठमुपास्महे' ।। इति ।

अनेनेदं निश्चीयते-यद् भगवत्या एकपञ्चाशत्पीठेषु मुख्यं पीठमिति । अयञ्च सन्दर्भो मेरुतन्त्रे नित्याषोडशिकार्णवे ज्ञानार्णवेऽन्येषु च तन्त्रग्रन्थेषु सुविशदं प्रतिपादितो दृश्यते । नाभेर्गह्वरत्वादिदं पीठं बिलरूपम् । इदमेव क्षेत्रं कामकोष्ठं कामकोटीश्रीपुरं, भूः, भद्रम्, जीवन्मुक्तिपुरञ्चेति पञ्चधा व्यवह्रियते । यथा शकटं चालयितुम्, चक्रस्य तन्मध्यगतनाभेश्च प्राधान्यम्, तथैव संसारं परिचालयितुं काञ्चीपुरं चक्रस्थानीयं तन्मध्यगतं नाभिरूपं बिलं कामकोष्ठं निश्रित्य भगवती कामाक्षी तदधिष्ठाय संसारं चालयति । काञ्चीति कटिलग्नस्याभरणस्य नाम प्रसिद्धम् । कटिस्तु शरीरस्य मध्यं स्थानम् । अत एव भूदेव्या मध्यस्थानं कटिरूपं नगरमिदं 'काञ्ची' नाम्ना अन्वर्थसंज्ञामभजत । नेदं यादृच्छिकं नाम, किन्तु पुराणप्रसिद्धम् । काञ्चीपुरस्य भौगोलिकस्थितिः विस्पष्टमुपवर्णिता मार्कण्डेयपुराणान्तर्गते कामाक्षीविलासे दशमाध्याये । 'पुरा यत्र स्रोतःपुलिनमधुना' इति भवभूत्युक्तदिशा कियान् विपर्यासः परिलक्ष्येत कामम्, परं तन्नैमित्तिकमेवेति परिगणनीयम् । पुराणमूलकेषु कविभी रचितेषु काव्येषु नाटकेषु, कविप्रतिभोत्थेषु वा तेषु स्यादपि किञ्चिद्वैपरीत्यम् । कवयश्च तानि सहृदयमनः प्रीतये निर्मान्ति स्म पुराणानि च न तथा महर्षिभिः प्रणीतानि । न तेषां काल्पनिकी औत्प्रेक्षिकी वा बुद्धिः, याथातथ्येन वस्तुतत्त्वोट्टङ्कन एव बुद्धिरासीत् । अलौकिकानि तत्वानि वेत्तुं ते दिव्यदृष्टय आसन् महर्षयः । परमनस्तर्पणाय, यशःपुञ्जसञ्चयाय, भूयसोऽर्थस्य प्राप्तये वा न तेषां पुराणनिर्माणकर्मणि प्रवृत्तिरभूत् किन्तु सततं वेदार्थतत्त्वपरिशीलनपरिपक्वमति-वैभवास्ते 'इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत्' इति विध्यनुसरेण सर्वात्मना तेषां प्रवृत्ति-रजायत । भट्टपादाः संस्कृतवाङ्मयस्य सर्वस्य प्रामाण्यनिर्द्धारणावसरे स्मृत्यधिकरणे "एवैवेतिहासपुराणयोरप्युपदेशवाक्यानां गतिः । उपाख्यानानि त्वर्थवादेषु व्याख्यातानि" 'भावि कथनमपि त्वनादिकालप्रवृत्तयुगस्वभावधर्माधर्मानुष्टानफलविपाकवैचित्र्यज्ञानद्वारेण वेदमूलम्' (शा. भा. पृ. १६६ पुण्यपत्तनसंस्काणम) इति विवृण्वाना पुराणरचयितॄणां महर्षीणां विलक्षणज्ञानवैचित्र्यमभ्युपगच्छन्ति । एवञ्च मार्कण्डेयपुराणान्तर्गतकामाक्षी-विलासावलोकनेन काञ्चीपुरम्, तत्तत्स्थाननिर्देशपूर्वकं निर्दिष्टानि तत्रत्य सकलदेवमन्दिराणि, परास्बायाः कामाक्ष्या निवासालयः कामकोष्ठोऽयमिति सुस्पष्टमवगम्यते । कोष्ठशब्दस्यान्त-र्गृहमित्यप्यर्थः । सकलकामानामन्तर्गृहमिति पर्यवस्यति । एवं कामानां कोटिःअत्युत्कर्षाश्रय इत्यर्थः । सकलजीवलोकवाञ्छितार्थावाप्तौ सिद्धं स्थानमिति पर्यवस्यति । अत एव दिव्य-मिदं कामकोटिपीठम् । कामस्तु तृतीयपुरुषार्थः, तुरीयस्तु पुरुषार्थो मोक्षः स च कोटि-शब्देनाभिधीयते । साधारणजनाभिलषितकामानां लौकिकानाम्, असाधारणमहर्षिवाञ्छा-विषयस्य मोक्षस्य चास्मिन् तपस्स्थले सिद्धिरिति कामकोष्ठकामकोटि शब्दौ वदतः । अथवा रुद्रनेत्राग्निप्लुष्टस्य कामस्य कोटिसंख्यया सुसुत्पत्तिं जगदम्बा व्यदधादिति कामकोटिरिति । कृच्छस्य तपसः सिद्धिस्थानमिदम् । नाभेर्गह्वररूपत्वेन बिलरूपमिदं कामकोष्ठकम् । भूवल-यस्य सर्वाणि क्षेत्राण्यवयवशोऽत्र सन्निदधते । सर्वमहाक्षेत्राणां पिण्डीभूतमिदं कामकोष्ठकम् ।

शक्तिरूपिण्या जगदम्बया अधिष्ठानत्वेन कामकोटिपीठनाम्ना क्षेत्रमिदं पुराणेषु व्यवह्रियते । स्थानमिदमधिष्ठन्ती *कामाक्षी दिव्यलोचनेन कोटिसंख्याकान् कामान् संसृज्य रतिपतेर्मनोरथं समपादयत् । तदुक्तमंबास्तवे—

दग्धं यदा मदनमेकमनेकधा ते मुग्धे कटाक्षविधिरङ्कुरयाञ्चकार ।
धत्ते तदा प्रभृति देवि ललाटनेत्रं नित्यं ह्रियैव मुकुलीकृतमिन्दुमौलिः ॥ इति ।

कामेन जितश्शिव स्वयं वदति—

'एषा भूमिर्ब्रह्मपुत्री गोरूपेणाखिलं जगत् ।
धृत्वा वसति चाद्यापि तस्या भूमेः सुरोत्तमाः ॥

वक्त्रं तु गोमुखक्षेत्रं श्रीपुरं शीर्षतां गतम् ।
हिमालयः कण्ठदेशः केदारं कुक्षिदेशगम् ॥

वाराणसीपृष्ठदेशो मूलं तत्कमलालयम् ।
काञ्चीदेशः पुरी काञ्ची तन्मध्यं कामकोष्टकम् ॥

तस्यमध्यमिदं द्वारं बिलमेतत्सुरोत्तमाः ॥ इति ।

एवं निखिलमहाक्षेत्राणां सङ्गमः कामकोष्ठ इति कामाक्षी जगदम्बा कामकोष्ठकमिदं पीठं विधायाद्यापि विराजते । अथाप्यत्र सर्वतीर्थानां सङ्गमो भागीरथ्यादीनां सर्वतीर्थे परिगण्यते । अतः काञ्चीपुरं दिव्यक्षेत्रम्, दिव्यतीर्थम्, दिव्यपीठञ्चेति परिगण्यते ।

दिव्यमङ्गलस्वरूपिणी कांक्षितार्थप्रदायिनी सर्वशक्तिमयी शक्तिस्वरूपिणी कामकोटीति कामाक्षीति च विख्याता राजराजेश्वरी बह्वीर्लीला विधाय पीठमिदमधितिष्ठति । अतिचिरन्तनमिदं कामकोटिपीठम् । भगवत्पादाः श्रीशंकराचार्याः जगद्गुरवः तत्तत्क्षेत्रपर्यटनावसरे काञ्च्या वैशिष्ट्यं निश्चित्य यथा तत्र तत्र श्रीचक्रं प्रतिष्ठापयाम्बभूवुः, तथैवात्रापि श्रीचक्रं प्रत्यतिष्ठिपन् । श्रीचक्राधिष्ठात्रीं श्रीमहात्रिपुरसुन्दरीं विधिवत्समभ्यर्च्य भगवत्याः कामलोचनायाः कटाक्षैरनुगृहीता आचार्यपादाः काञ्च्यामेव सर्वज्ञपीठमधिरुह्य सकलानि दुर्मतानि विजित्य स्वीयं मठं च संस्थाप्य, तत्र कामकोटिपीठे स्वान्तेवासिनं सर्वज्ञं विधिवत्संन्यासदीक्षया संस्कृतमभिषिच्य कैलासादानीतेषु पञ्चसु लिङ्गेषु स्वपूजितं योगलिङ्गं तस्मै प्रदाय, बालकस्यान्तेवासिनस्संरक्षणाय श्रीसुरेश्वराचार्यं नियुज्य धर्मरक्षणदुर्मतनिरसनादिस्वकार्याणि सम्पन्नानीति निर्द्धार्य परम्बया श्रीकामाक्ष्या सहैकीभावमवापन् । अत्र च शिवरहस्यमार्कण्डेयसंहितानन्दगिरिशङ्करविजयप्राचीनशङ्करविजय-बृहच्छङ्करविजय-व्यासाचलीयादि संख्यातीताः प्रामाणिकाः ग्रन्थाः सन्ति । तेषामुल्लेखः पिष्टपेषणाय स्यादिति तर्कयामि । श्रीसर्वज्ञचरणानारभ्य विधिवद्योगलिङ्गं श्रीमहात्रिपुरसुन्दरीञ्च समराधयन्तः

---

*कामोऽक्षितो यतो जातस्तस्याः कामेशयोषितः ।
कामाक्षीति ततः ख्यातिं सा गता काञ्चिकापुरे ॥ इति क्षेत्रमाहात्म्ये ।

धर्मोपदेशेन सञ्चारपूतांश्च देशान् विदधतः तत्रतत्र लोकेष्वाध्यात्मिकशक्तिं सञ्चारयन्तः कामकोटिपीठाधीश्वरा भगवत्पादगृहीतं यथावत्परिपालयन्ति । तत्रेदानीं तदविच्छिन्नपरम्परायां समागताः करुणामूर्तयो जीवन्मुक्तकल्पा अनवरतमन्तर्मुखाः श्रीचन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीचरणाः जगद्गुरवोऽष्टषष्टितमा आचार्याः श्रीकामाक्षीस्वरूपा विद्योतन्ते । माहाभाग्यवन्तः श्रीचरणाः करुणामूर्तयः । तत्र चेदं कारणम्—

व्योमेति बिन्दुरिति नाद इतीन्दुलेखा रूपेतिवाग्भवतनूरिति मातृकेति ।
निष्यन्दमानसुखबोधनिजस्वरूपो विद्योतसे मनसि भाग्यवतां जनानाम् ॥

मठपीठसम्बन्धिनं सर्वं कार्यजातं यथावत् निर्वोढुं यथाविधि संन्यासदीक्षासंस्कारेण बाल्यावास्थायामेव संस्कृत्य सकलानि च शास्त्राणि समध्याप्य पूजोपदेशधर्मप्रचारकार्येषु श्रीजयेन्द्रसरस्वतीपादान् योग्यान् विधाय तेभ्यः एकोनसप्ततितमपीठाधीश्वरत्वं प्रदाय कामकोष्ठे तपस्तपन्तो भगवत्पादानामपरावतारा इव काञ्चीपुरसमीपगत 'कलवै' जनपदे स्वगुरुपरमगुर्वधिष्ठाने निवसन्तो लोकाननुगृह्णन्ति । जगद्गुरवः श्रीजयेन्द्रसरस्वतीश्रीपादाः आ च कुमारिकायाः आ च हिमवतः क्षेत्राणि तीर्थानि च संसेव्यानितरसाधारण्यानिष्ठया सपर्यादिकमाचरन्तः कामकोटिपीठाधिपा बिराजन्त इत्यहो भाग्यमस्माकम् । उभयेऽप्याचार्या भारतस्य चिरन्तनं गौरवं किञ्चिदिव मालिन्यं भजमानमवेक्ष्य पुरेव गौरवं व्यवस्थापयितुं भारतस्य प्राणानां वेदानां तन्मूलकशास्त्रागमशिल्पानां समुद्धाराय सततं-चेष्टमानाः तदुपायांश्चोपदिशन्तः! तत्र लोकान् प्रवर्तयन्तश्च कामकोटिपीठस्य महिमानं आसेतुहिमालयपर्यन्तं विस्तारयन्तीति नूनं धन्यधन्या वयम् । न केवलं भारतीया वयं किन्तु विदेशीया अपि वृद्धश्रीचरणानां दर्शनेन तदन्तेवासिश्रीचरणानाञ्च दर्शनेन पूजाविधिविलोकेन तेषामुपदेशवचसां श्रवणेन कृतकृत्याः स्वस्वदेशेषु काञ्चीक्षेत्रस्य कामकोटिपीठस्य भगवत्याः कामाक्ष्याश्च माहात्म्यं प्रचारयन्तीति तद्देशीया अपि धन्या इति कथनम् "स्वं स्वं चरित्रं शिक्षेरन् प्रथिव्यां सर्वमानवाः इति मानवीमुक्तिं द्रढयति ।

। विजयतां विजयतां विजयतां कामकोटिपीठम् ।

श्रीमात्रे नमः

॥ श्रीकामाक्ष्यैकाम्रनाथयोः विवाहः ॥

नत्वा शिवौ रमा भक्त्या गृहीतसितचामरा ।
वीजयामास संयत्ता वाण्या सह मुदा तदा ॥

अथाग्रगो महेशेन हरिर्नत्वा शिवौ स्वयम् ।
महोत्सवे महेशस्य दशमे दिवसे शुभे ॥

श्रीकरोत्तरफल्गुन्यां सुमुहूर्ते सुलग्नके ।
ब्रह्मोक्तशैवमन्त्रेण संकल्प्य च यथाविधि ॥

श्रीराधै रमयाधुक्तैस्सुवर्णकरकाम्रतः ।
पादौ प्रक्षाल्य देवस्य भक्त्या परमया हरिः ॥

स्वीयपीताम्बराग्रेण मृदु संमृज्य पाणिना ।
दत्वा शंकरहस्ताब्जे मधुपर्कं समन्त्रकम् ॥

सुवर्णकरकाल्लक्ष्म्या मुक्तधाराम्बुना सह ।
श्रीमदेकाम्रनाथाय कामाक्षीं प्रददौ हरिः ॥

देवोपि हरिणा दत्तां पाणौ जग्राह पार्वतीम् ।
अथ धाता स विज्ञाप्य शम्भवे मोहहेतवे ॥

माङ्गल्यसूत्रं देवेन धारयित्वा शिवागले ।
आपादयित्वा हवनं विधिवत् पङ्कजासनः ॥

क्रमात् सप्तपदं साधु चारयित्वा समन्त्रकम् ।
लाजहोमादिकं चापि सर्वमङ्गलकर्म च ॥

कारयित्वा स्वयं विष्णुर्ब्रह्मणा सह सङ्गतः ।
कामाक्षीवल्लभं ध्यात्वा स्तुत्वा भक्त्या ननाम च ॥

ततो देवाश्च मुनयो वदन्तो नैगमीं स्तुतिम् ।
केचिज्जयजयेत्युचैरन्ये हरहरेति च ॥

तुष्टुवुर्मुनिपत्न्यश्च श्रीमदेकाम्रनायकम् ।
अथ विष्णुस्तु मनसा ध्यात्वा ते शंकराम्बिके ॥

पायसान्नैस्सुभक्ष्यैश्च मोचापनसराशिभिः ।
भोजयित्वा तु तान् विप्रान् नानारत्नैश्च भूषणैः ॥

गन्धैश्च पुष्पमालाभिस्ताम्बूलैस्स्वर्णपुष्पकैः ।
ब्राह्मणान् तोषयित्वा समर्पयित्वेशपादयोः ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे श्रीविद्याखण्डे श्रीकामाक्षीविलासे
श्रीकामाक्ष्यैकाम्रनाथविवाहघट्टः ।

कामाक्षी का कृपाकटाक्ष

डॉ॰ प्रेम प्रकाश लक्कड् नागपुर

जड़चेतनात्मक निखिल सृष्टि का अस्तित्व जिनके भ्रूभङ्ग का परिणाम है, वे एकाम्रनाथप्रिया पराम्बा जीवमात्र पर अकारणकरुणामयी हैं। उनकी कृपाकोर के बिना कोई स्पन्दन संभव नहीं। ब्रह्माण्ड की समस्त चेतना का स्रोत वे ही हैं। भगवत्पाद ने सुकोमल भावधारा में बहते हुए स्वीकारा है कि 'इ' कारात्मिका पराम्बा के बिना 'शिव' चेवनारहित 'शव' रह जाते हैं और जटाधारी, कपाली, श्मशानवासी भिक्षुक को देवाधिदेव महादेव प्रतिष्ठित करने में भगवती का पाणिग्रहण ही हेतु है।

कपाली भूतेशो भजति जगदीशैकपदवीं भवानि त्वत्पाणिग्रहणपरिपाटीफलमिदम्।'

चैतन्यधारा का पुञ्जीभूतरूप ही समस्त भौतिक पदार्थों में प्रकट है—यह विज्ञान-सम्मत है। बाहरी रूप में जड़ प्रतीत होने वाले एक शिलाखण्ड को भी भौतिक-शास्त्री परमाणुपुञ्ज के रूप में देखते हैं जिसमें चैतन्यधारा अविच्छिन्न रूप से प्रवहमान है। शारीरिक मानसिक और बौद्धिक क्रियाओं से युक्त प्राणियों में चैतन्यशक्ति का अस्तित्व तो स्पष्ट ही है। फिर भी मानव अहंकार के वशीभूत होकर अपने को कर्त्ता-भोक्ता मानता हुआ निरन्तर दुःखसागर में डुबकियां लगाता रहता है—यह पराम्बा का लीलाविलास ही है। किन्तु जैसे मां अपने धृष्ट किशोर की अटपटी दम्भभरी बातों को अपनी स्नेहधारा में बहाकर निरन्तर उसका हित ही करती है, उसी प्रकार जगज्जननी भी जीवों पर अकारणकरुणा की वर्षा करती ही रहती हैं।

मूककवि ने जगदम्बा की कृपाकोर का आश्रय लेकर 'मूकपंचशती' में भगवती के कटाक्षस्तवन में एक शतक की रचना की है। भक्तिरस से ओतप्रोत इस उच्चकोटि की साहित्यरचना में कवि कहता है—

केशप्रभापटलनीलवितानजाले कामाक्षि कुण्डलमणिच्छविदीपशोभे।
शङ्के कटाक्षरुचिरङ्गतले कृपाख्या शैलूषिका नटति शङ्करवल्लभे ते॥

[कामाक्षि, शिवप्रिये स्निग्धश्याम केशों के नीलवितानतले, मणिकुण्डलों के दीपों से जगमग आपकी कटाक्षप्रभा के रंगमंच पर कृपानटी नृत्य करती है ।]

भगवती के कटाक्षविक्षेप समस्त भोग-ऐश्वर्य, वाणीविलास और काममनोहर रूप देकर भक्तों को परमार्थलाभ कराते हैं यही उनका कृपाविलास है । ऐसे सर्वसमर्थ कल्याणकारी करुणाकटाक्ष को नमन करता हुआ कवि आगे कहता है—

कैवल्यदाय करुणारसकिंकराय कामाक्षि कन्दलितविभ्रमशंकराय ।
आलोकनाय तव भक्तशिवंकराय मातर्नमोऽस्तु परतन्त्रितशंकराय ॥

[मातः, सदाशिव को वशीभूत करने वाले, मुक्तिप्रदाता, भक्तों के कल्याणकारी, करुणारस में पगे आपके उन कटाक्षों को नमन है जो स्थाणु में भी विभ्रमविलास अंकुरित करते हैं ।]

कम्पातटविहारिणी काञ्चीवासिनी के उन कृपाकटाक्षों को हमारा भी नमन!

लीये पुरहरजाये माये तव तरुणपल्लवच्छाये ।
चरणे चन्द्राभरणे काञ्चीशरणे नतार्तिसंहरणे ॥

காஞ்சியில் விளங்குபவளும், சந்திரனை ஆபரணமாக அணிந்துள்ள வளும், முப்புரங்களை எரித்த பரமசிவனின் பத்திநியாக விளங்குபவளும், மாயாஸ்வரூபிணியுமான பரதேவதையே! வணங்கினவர்களின் கஷ்டங்களைப் போக்குகின்றதும், இளந்தளிரைப்போன்ற நிறமும் எழிலும் உடையதுமான உங்களுடைய சரணத்தில் ஐக்யமடைகிறேன்.

—மூகபஞ்சசதீ

ஸ்ரீ காமாக்ஷீ தரிசனம்

[श्रीकामाक्षी विलासः]

'காமகோடி மஹாபத்ம பீடஸ்தாயை நமோ நம:' என்று ஸ்ரீலலிதா அஷ்டோத்தர சத நாமாவளியிலும், 'காமேச்வரீ' 'காமகோடி நிலயா' என்று லலிதா த்ரிசதியிலும், 'த்ரிகூடா' 'காமகோடிகா' என்று ஸ்ரீலலிதா ஸஹஸ்ரநாமாக்களிலும் விளக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவியை பிரதினமும் தரிசிக்க இயலாதவர்களுக்கு, தரிசனபலனைத் தரவல்ல ச்லோகங்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளவை. இந்த ச்லோகங்களும் மார்க்கண்டேய புராணத்தில் காணும் ஸ்ரீகாமாக்ஷீ விலாசத்தில் உள்ளவைகளே.

"स्वामिपुष्करिणीतीर्थं पूर्वसिन्धुः पिनाकिनी ।
शिलाह्रदश्चतुर्मध्यं यावत्तुण्डीरमण्डलम् ॥
मध्ये तुण्डीरभूवृत्तं कम्पावेगवतीद्वयोः ।
तयोर्मध्यं कामकोष्ठं कामाक्षी तत्र वर्तते ॥
स एव विग्रहो देव्याः मूलभूतोऽद्रिराड्भुवः ।
नान्योऽस्ति विग्रहो देव्याः काञ्च्यां तन्मूलविग्रहः ॥
जगत्कामकलाकारं नाभिस्थानं भुवःपरम् ।
पदपद्मस्य कामाक्ष्याः महापीठमुपास्महे ॥
कामकोटिस्स्मृतस्सोऽयं कारणादेवचिन्नभः ।
यत्र कामकृतो धर्मो जन्तुना येन केन वा ॥
सकृद्वापि सुधर्माणां फलं भवति कोटिशः ।
यो जपेत्कामकोष्ठेऽस्मिन् मन्त्रमिष्टार्थदैवतम् ॥
कोटिवर्णफलेनैव मुक्तिलोकं स गच्छति ।
यो वसेत्कामकोष्ठेऽस्मिन् क्षणार्धं वा तदर्धकम् ॥
मुच्यते सर्वपापेभ्यस्साक्षाद्देवी नराकृतिः ।
गायत्रीमण्टपाधारं भूनाभिस्थानमुत्तमम् ॥
पुरुषार्थप्रदं शम्भोर्बिलाभ्रं तन्नमाम्यहम् ।
यः कुर्यात्कामकोष्टस्य बिलाभ्रस्य प्रदक्षिणम् ॥
पदसंख्याक्रमेणैव गोगर्भजननं लभेत् ।
विश्वकारणनेत्राढ्यां श्रीमत्त्रिपुरसुन्दरीम् ॥
बन्धकासुरसंहर्त्रीं कामाक्षीं तामहं भजे ।
पराजन्मदिने काञ्च्यां महाभ्यन्तरमागतः ॥
योऽर्चयेत्तत्र कामाक्षीं कोटिपूजाफलं लभेत् ।
तत्फलोत्पन्नकैवल्यं सकृत्कामाक्षिसेवया ॥
त्रिस्थाननिलयं देवं त्रिविधाकारमच्युतम् ।
प्रतिलिङ्गाग्रसंयुक्तं भूतबन्धं तमाश्रये ॥
य इदं प्रातरुत्थाय स्नानकाले पठेन्नरः ।
द्वादशश्लोकमात्रेण श्लोकोक्तफलमाप्नुयात् ॥

शुभम्

திருக்காமக் கோட்டத்தில் குடமுழுக்குக் கல்வெட்டு

வி. எஸ்; சுப்ரமணியன், மைசூர்.

கல்வெட்டுக்களில் சுவையான செய்திகள் காணப்படுகின்றன. மாண்புமிக்க மன்னர்களாலோ அன்றி அவர் தம் பணியாளர்களாலோ, குடிமக்களாலோ அல்லது குறுநில மன்னர்களாலோ ஆலய அறங்களைப் பற்றியும், திருப்பணிகளைப் பற்றியும் விரிவான முறையில் வரலாற்றுக்குச் சான்று கூறும் வகையில் செய்திகள் அமைந்துள்ளன. கோயில் வழக்கங்களும், வழக்குகளும் மற்ற சில கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாகக் கூறுவோமானால் ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்மன் கோயில் கல்வெட்டுக்களில் கும்பாபிஷேகம் நடைப்பெற்றதை அறிவிக்கும் ஒரு கல்வெட்டும் இவ்வகையில் ஒன்று;

நான் 1954-ஆம் வருஷம் ஆடி மாதம் நமது ஜகத்குரு பெரியவாள் ஸ்ரீ காஞ்சி ஆசார்யரவர்களின் கட்டளைக்கிணங்க ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்மன் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டுக்களைப் படி எடுக்க அனுப்பப்பட்டேன். அவற்றுள் மேல் கூறியவாறு கும்பாபிஷேக விழாவை ஒட்டிய ஒரு சிறப்பான கல்வெட்டும் எனக்குத் தற்செயலாகக் கிடைத்தது. இக் கல்வெட்டு காமாக்ஷி அம்மன் கோயில் கும்பாபிஷேகத்தையும், நமது ஆசார்ய சுவாமிகளின் மடத்து முன்னோர்களைப் பற்றிய, மரபு விளக்கத்தையும், வரலாற்றையும் கூறுகிறது. இதைப் பற்றிக் கீழே சற்று ஆராய்வோம்.

தற்போது ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்மன் உறையும் மண்டபத்திற்கு காயத்ரீமண்டபம் என்று பெயர். தொன்றுதொட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் அன்னை காமாக்ஷி திருக்காமகோட்டத்துப் பெரிய நாச்சியார் என அழைக்கப்படுகிறாள். இதிலிருந்து காமகோடி என்ற சொல்லுக்கும் காமாக்ஷி அம்மனுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதை நாம் காண்கிறோம். மேற்கூறிய காயத்ரீமண்டபத்தின் மேற்குப் பிராகாரச் சுவரின் வடமூலையில் (ஆதி சங்கரர் விக்கிரகத்திற்குச் சற்று எதிராக) இந்தக் கல்வெட்டு தெலுங்கு எழுத்துக்களில் 28 வரிகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கல்வெட்டின் முதல் 16 வரிகள் வடமொழியிலும், 17 முதல் 28 வரை உள்ள வரிகள் தெலுங்கு மொழியிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன; வடமொழியிலுள்ள பகுதி நான்கு சுலோகங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் வரலாறு கீழ் வருமாறு. சக வருஷம் 1761 விகாரி ஆண்டு புஷ்ய மாதம் கிருஷ்ணபக்ஷத்துத் தசமியன்று-பரமசிவன் திருவடிகளை ஆராதனை செய்து பெற்ற ஞானானந்தத்தால் உலகத்தையே ஆனந்தமயமாக்கி அந்தச் சாம்ராஜ்யத்தின் அதிபதிகளாக விளங்குபவரும், காமாக்ஷியின் அருகில் பிரசித்தமான மாபெரும் ஸர்வக்ஞபீடத்தில் அமர்ந்தவரும். வேதங்கள், ஸ்ம்ருதிகள் இவைகளில் கூறப்பட்டவைகளும், சிஷ்டாசாரத்தால் ஏற்பட்டதுகளும் ஆன ஆசாரங்களை நிலை நாட்டுபவரும், ஸ்ரீ மஹாதேவ யோகீந்திரரின் பூர்ணானுக்ரஹத்திற்குப் பாத்திரமானவரும், ஸ்ரீ சந்திரசேகரரேந்திரர் என்ற பெயரை உடையவரும், கும்பகோணத்திலிருந்து வந்தவரும் ஆன காமகோடி பீடாதிபதிகளால் ஆலயம் சீர்திருத்தப்பட்டுக் காமாக்ஷி தேவியின் கும்பாபிஷேகம் மகிழ்ச்சியுடன் மங்களகரமாக நடத்தி வைக்கப்பட்டது என்று கூறுகிறது. இந்தக் கருத்தே கல்வெட்டின் தெலுங்குப் பகுதியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. கல்வெட்டில் காணப்படும் காலக் குறிப்பின்படி இந்தக் கும்பாபிஷேக விழா சகரையாண்டு 1761 விகாரி புஷ்யபகுளதசமி புதன்கிழமை. இதற்குச் சரியாகக் கி. பி. 1840-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் இரு

பத்தொன்பதாம் தேதியாக (29-1-1840) அமைகின்றது. பெரும்பாலும் கோயில்களில் கும்பாபிஷேகம் நடத்தும்பொழுது சன்னியாசிகளின் முந்நிலையில்தான் நடத்தப்படவேண்டும் என்ற நியதி கிடையாது. இதற்கு விலக்காக ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்மன் கோயிலில் கும்பாபிஷேகம் நடைபெறும்பொழுதெல்லாம் ஸ்ரீ ஆசாரிய ஸ்வாமிகளின் முன்னிலையிலேயே நடைபெற்று வருவதாக நாம் அறிகிறோம். கி. பி. 1942-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் பதிமூன்றும் தேதியன்று ஒரு கும்பாபிஷேகம் நமது ஆசார்யர்களின் சன்னிதியில் நடைபெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. இப்பொழுது நடக்கும் இந்தக் கும்பாபிஷேக மஹோத்ஸவமும் இவ்வழக்கத்தை ஒட்டியே நமது பெரியவர்களின் அருளாசியுடன் அவர்கள் முன்னிலையில் விமரிசையாக நடக்கிறது. இவ்வழக்கமும் ஸ்ரீ காமாக்ஷி, ஸ்ரீ ஆசாரியாள் இவர்களுக்குள்ள தொடர்பைக் காட்டுகிறது.

ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்மன் கோயிலில் எடுக்கப்பட்ட பல கல்வெட்டுக்களில் ஒன்று (A. R. Ep. 316 of—1954-55) பேரரசன் இரண்டாம் ஹரிஹரன் காலத்தைச் சேர்ந்தது. இது சக வருஷம் 1315, ஸ்ரீமுக வருஷம் ஆஷாட மாஸம் சுக்லபக்ஷ தசமி சனிக்கிழமை அனுராதா நக்ஷத்ரம் கூடிய சுபதினத்தில் அதாவது கி. பி. 1392 ஜூன் மாதம் 21-ஆம் தியதி ஹரிஹரராயர் அம்மன் கோயில் ஸ்ரீ விமானத்தைத் தாமிரத்தால் செய்வித்தார் என்ற செய்தியைக் கூறுகிறது. இந்தக் கல்வெட்டு இரண்டாம் ப்ராகாரத்தில் ரிஷி கோபுரத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது:

शक्स्यालोके शकाब्दे परिण-
मति शुभे श्रीमुखाषाढमासे
शुद्धे पक्षे दशम्यां रविसुत-
दिवसे मित्रभे जैत्रतेजाः ।
काञ्च्यां कल्याणशोभी
हरिहरनृपतिः प्राणबन्धुः प्रजानां
कामाक्ष्याश्श्रीविमानं व्यतनुत
सुकृताम्भोनिधिस्ताम्रबन्धम् ॥
(S. I. I. Vol IV, No. 352)

மற்றொரு கல்வெட்டு (A.R.Ep. No. B. 319 of 1954-55) சதாசிவ தேவமஹாராயர் காலத்தைச் சார்ந்தது. திருவத்தூர் வெங்கடாத்ரி அய்யன் என்பவர் மஹாமண்டலேச்வர ராமராஜகுத்தி திருமலை தேவமஹாராஜாவின் நலனுக்காகச் சிய மங்கலத்தில் பூடேரி என்ற கிராமத்தையும் மற்றொரு கிராமத்தையும் (பெயர் சொல்லப்படவில்லை) ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்மன் கோயில் திருப்பணிகளுக்காகக் கொடுத்ததாகக் கூறுகிறது. இவ்வண்ணம் காமாக்ஷி அம்மன் கோயில் பழுதடையாமல் காக்க, திருப்பணிகள் செய்ய எவ்விதம் நம் முன்னோர்கள் ஊக்கத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் பாடுபட்டார்கள் என்பதை உணரலாம்:

குடமுழுக்குக் கல்வெட்டின் பிரதி

श्रीशुभमस्तु
भूम्यंगमुनिचंद्राब्दैश्श-
ककाले मिते सति । पौषकृष्णदश-
म्यां तु विकार्यब्दे शुभावहे ॥ [1]* श्री-
गौरीशपदारविंदभजनप्रा-
चुर्यकूलंकषज्ञानानंदकरा-
यिताखिलजगत्सांम्राज्यलक्ष्मी-
पदैः । कामाक्षीनिकटप्रसिद्धसुमहा-
सर्वज्ञपीठाधिपैर्वेदोक्तस्मृतिसि-
द्धशिष्टनिवहाचारप्रतिष्ठापरैः ॥ [2]* श्री-
महादेवयोगींद्रपूर्णानु-
ग्रहभाजनैः । श्रीचंद्रशेखरेंद्रा-
ख्यैः कुंभघोणात्समागतैः ॥ [3]* काम-
कोटिपदाधीशैर्दृढीकृत्यालयं
मुदा । कुंभाभिषेकः कामाक्ष्या
जीर्णोद्धारः कृतःशुभः ॥ [4]*
स्वस्ति श्रीविजयाभ्युदयशालीवा-
हनशकाब्दाः 1761 वि-
कारिनामसंवत्सर पुष्यबहुळ
10 बुधवारयुक्तमैन शुभदिन-
मंदु श्रीकांचीकामकोटिपीठा-
धिपतुलयिन श्रीचंद्रशेख-
रेंद्रस्वामुलवारु कुंभघो-
णान्नुंचि श्रीकंचिकि विजयं चेशि श्री-
कामाक्षि अम्मवारि आलयं जी-
र्णोद्धारण कुंभाभिषेकं चेशि सक
लजनसंतोषं चेशिरि शुभम-
स्तु [॥]*

இந்தக் கட்டுரையையும் இந்தக் கல்வெட்டையும் வெளியிட எனக்கு அனுமதி கொடுத்த ஸ்ரீமான் பி. ஆர். ஸ்ரீனிவாஸன் Chief Epigraphist அவர்களுக்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

श्री:

மூகசங்கரரின்
ஸ்ரீ காமாக்ஷீ ஸ்தோத்ரம்

பி. வி. சிவராம தீக்ஷிதர்

श्यामा काचन चन्द्रिका त्रिभुवने
पुण्यात्मनामानने
सीमाशून्यकवित्ववर्षजननी
या कापि कादम्बिनी ।
मारारातिमनोविमोहनविधौ
काचित्तमः कन्दली
कामाक्ष्याः करुणाकटाक्षलहरी
कामाय मे कल्पताम् ॥

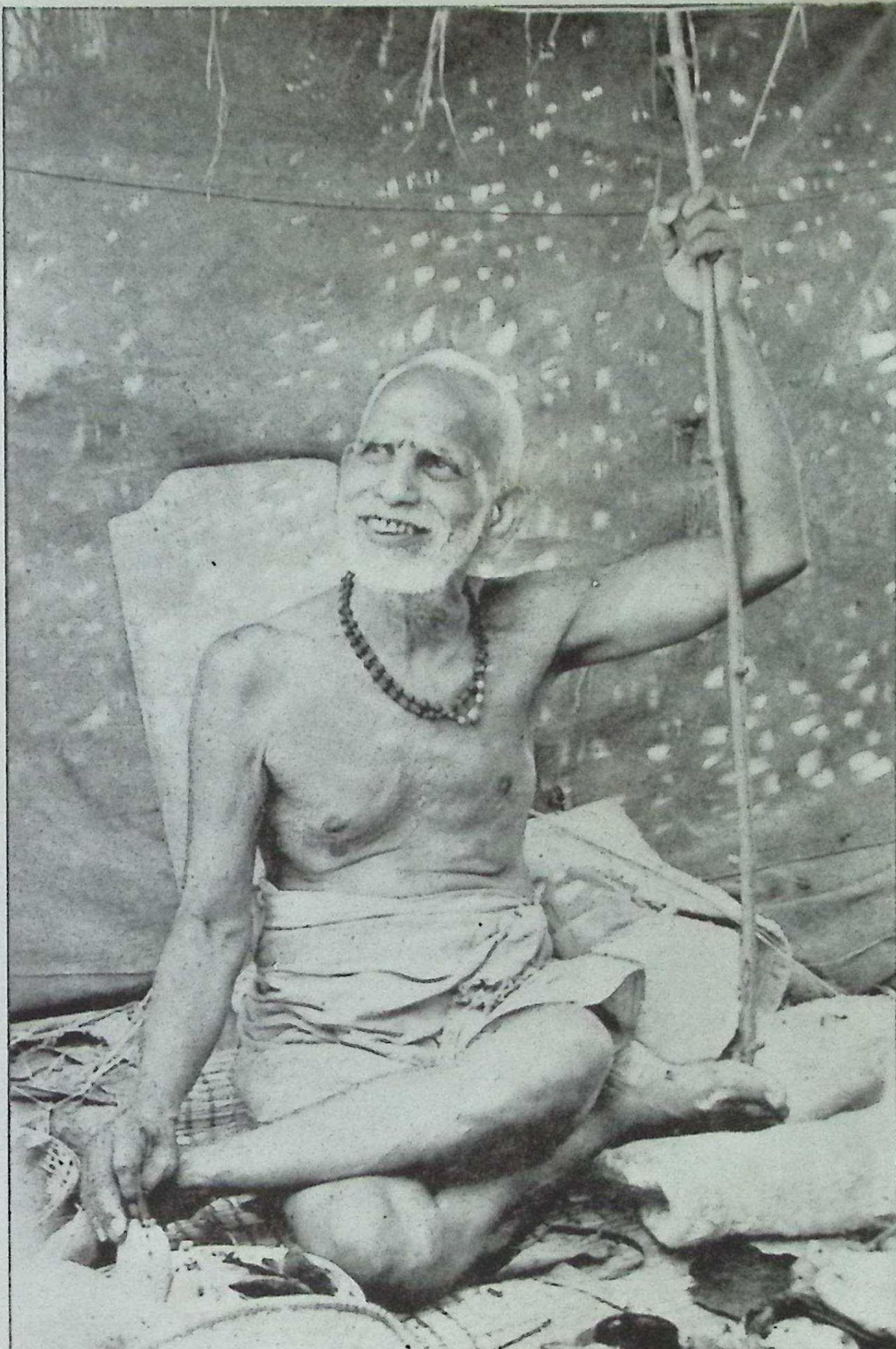
தேவியினுடைய ஸ்தோத்ரங்களில் ஸௌந்தர்யலஹரியைப் போல சிறந்து விளங்குவது மூகபஞ்சசதீ என்கிற ஸ்தோத்ர ரத்னம். இந்த ஸ்தோத்ரம் ஐநூறு ச்லோகங்களைக் கொண்டது. ஐந்து சதகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை முறையே ஆர்யா சதகம், பாதாரவிந்த சதகம், ஸ்துதிசதகம், கடாக்ஷ சதகம், மந்தஸ்மித சதகம் என்பவை.

ஆர்யா சதகத்தில் தேவிபக்தன் இடைவிடாது எப்பொழுதும் சிவப்பு ஒளிப்புஞ்ஜத்தின் மத்தியில் தேவியின் வடிவத்தை த்யானம் செய்யவேண்டுமாகவும், பிறகு ஆதரவுடன் தேவியின் பாதஸேவையைச் செய்யவேணுமென்று பாதாரவிந்த சதகத்திலும், தேவியை வாயார வாழ்த்தி வழிபடவேண்டுமாக ஸ்துதி சதகத்திலும், இந்த ஸ்துதியின் பயனாக பக்தி ரஸத்தில் மூழ்கி விவேகமடைந்து சாஸ்திரங்களைக் கற்று கர்வத்தை ஒழித்து உண்மை கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரனாகவேண்டுமென்று கடாக்ஷ சதகத்திலும், அந்த தேவியாகிய குருமூர்த்தியின் கருணை நோக்கால் அவளுடைய முகஉல்லாஸத்தில் விளைந்த புன்முறுவலான ஆனந்தக் கடலில் கலந்து, பேரின்பவீடு அடையலாம் என்று மந்தஸ்மித சதகத்திலும் உபதேசித்தாக இந்த வரிசையின் கருத்தை பெரியோர்கள் கருதுகிறார்கள்.

சிசுபாலவத காவ்யம் எவ்வாறு கவியின் பெயரைக் கொண்டே 'மாக காவ்யம்' என்ற பிரசித்தியை அடைந்துள்ளதோ அவ்விதமே இந்த தேவீ ஸ்தோத்ர பஞ்சசதீ இதன் கர்த்தாவான மூககவியின்பெயர் கொண்டே 'மூகபஞ்சசதீ' என்று பிரசித்தமாக விளங்கி வருகிறது.

ஜகன்மாதாவான பராசக்தி, பாரத நாட்டின் நாபீஸ்தானமாக உள்ள காஞ்சீ புண்யக்ஷேத்ரத்தில் காமகோடி பீடத்தில் ஸ்ரீகாமாக்ஷீ தேவியாக ஆவிர்பவித்து பிரகாசிக்கின்றாள். பிறவியிலேயே ஊமையான இந்த மகாகவிக்கு ஸ்ரீகாமாக்ஷீ தேவியையும், காமகோடி பீடத்தையும் பூஜிக்க பாக்யம் ஏற்பட்டது. அந்நிலையில் இவருக்கு காமாக்ஷீ தேவியின் அருளால் வாய்பூட்டுத் தெறித்து நாக்கினின்றும் தேன் வெள்ளமாகப் பெருகும் கவிபாடும் திறமை உண்டாயிற்று. இவருடைய ஊமை நிலையை ஒருவாறு சுட்டிக்காட்டும் ச்லோகங்கள் இந்த பஞ்சசதியில் ஆங்காங்கே காண்கின்றன. ஆர்யாசதகம் 57-ஆம் ச்லோகத்தில் மூகனாக இருப்பினும் ஒரு கணம் உன்னை நினைக்கின்றவன் உலகத்தில் உயர்ந்த கீர்த்தி உள்ளவனாக ஆக முடியும் என்கிறார்.

मूकोऽपि जटिलदुर्गतिशोकोऽपि
स्मरति यः क्षणं भवतीम् ।

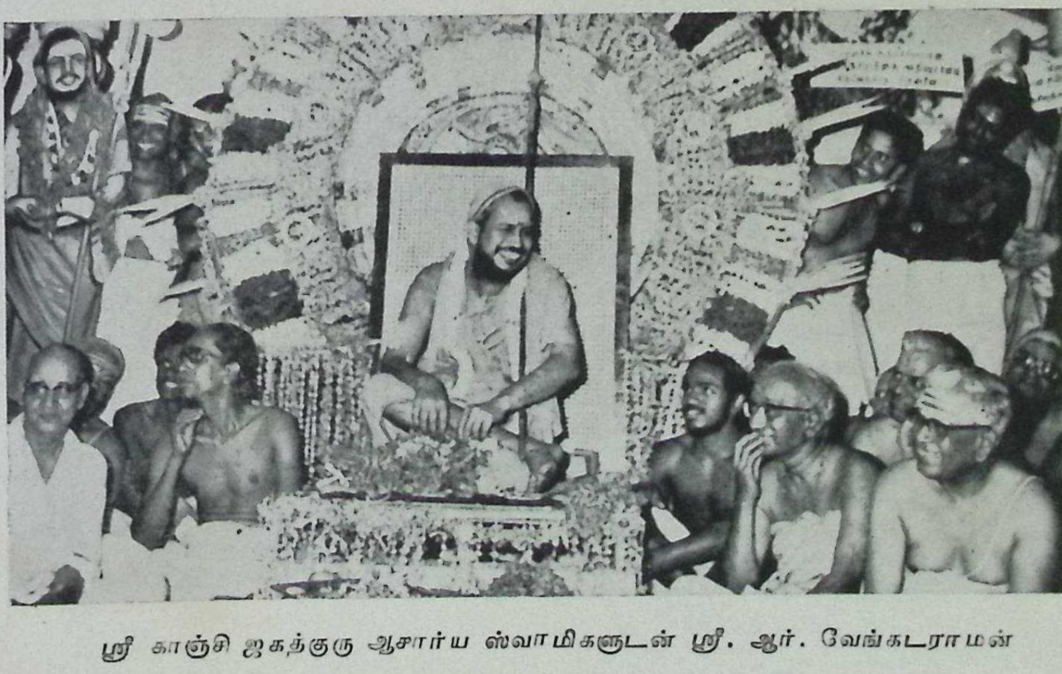
His Holiness Jagadguru Sri Chandrasekarendra Saraswati Swamigal of Kanchi Kamakoti Peetham

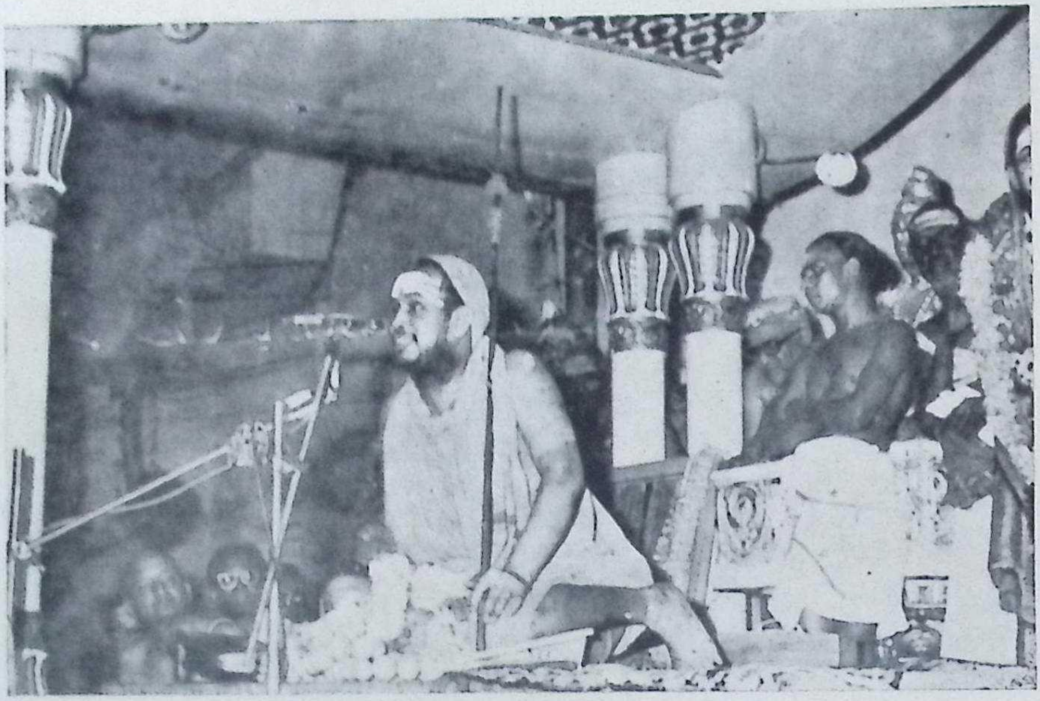
His Holiness Sri Jayendra Saraswathi Swamigal of
Kanchi Kamakoti Peetham

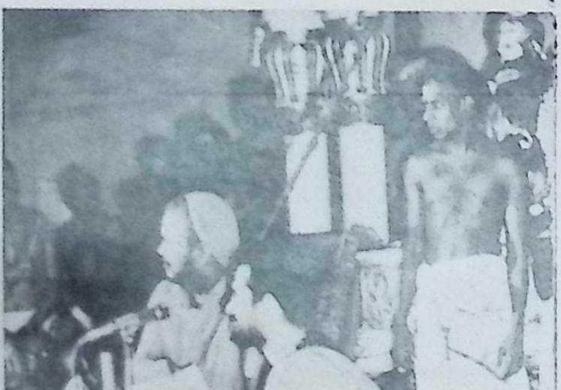
உலக இந்து மகாநாடு நடைபெற்ற இடத்தின் நுழைவாயில்

ஸ்ரீ காஞ்சி ஜகத்குரு ஆசார்ய ஸ்வாமிகளுடன் ஸ்ரீ. ஆர். வேங்கடராமன்

மகாநாட்டில் ஸ்ரீ காஞ்சி ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் உரையாற்றுகிறார்

ஸ்ரீ காஞ்சி ஆசார்ய ஸ்வாமிகளும்
ஸ்ரீ பேஜாவார் மடத்து ஆசார்யர்
ஸ்ரீ விஸ்வேஸ்வரதீர்த்த ஸ்வாமிகளும்

ஸ்ரீ காஞ்சி ஆசார்ய ஸ்வாமிகளும்
மதுரை ஆதீனத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர
ஞானசம்பந்த தேசிக ஸ்வாமிகள் அவர்களும்

एको भवति स जन्तुः
लोकोत्तरकीर्तिरेव कामाक्षि ।

ஸ்துதி சதகம் 11-ஆம் சிலோகத்தில் ஊமைகளுக்குங்கூட தேவநதியான கங்கைக்குச் சமமான வாக்கின் பெருக்கை ஸ்ரீகாமாக்ஷீதேவி உண்டுபண்ணக்கூடியவள் என்று துதித்து தனக்குக் கிடைத்த அம்பிகையின் அருளை பராட்டுகிறார்.

राकाचन्द्रसमानकान्तिवदना
नाकाधिराजस्तुता
मूकानामपि कुर्वती सुरधुनी
नीकाशवाग्वैभवम्

தேவீ வாக் ஸ்வரூபிணி, தேவியே ஹ்ருதயத்துள்ளிருந்து, சொல்மயமாக வாக்கினின்று வெளிவந்து ஒளிதருவதும் தேவியின் சக்தியே. சித் சக்தியாக அவள் ஹ்ருதயத்தில் பிரதிபலிக்காவிடில் மனிதர்கள் ஊமைகளே.

மூககவி காஞ்சி ஸ்ரீகாமகோடி பீடத்தை இருபதாவது ஆசார்யராக இருந்து அலங்கரித்து, மூகசங்கரர் 'அர்ப்பக சங்கரர்' என்ற பெயர்களுடன் விளங்கியதாக ஸ்ரீஸதாசிவ ப்ரஹ்மேந்திரரின் குருரத்ன மாலிகையில் காண்கிறது. மேலும் இவர் ஓர் யதிச்வார் என்பதற்கு பல சான்றுகளை இந்த நூலிலிருந்து காணமுடிகிறது. உதாஹரணமாக இரண்டொன்றைப் பார்ப்போம்.

''அகாரம் முதல் க்ஷகாரம்வரை உள்ள ஐம்பத்தோரு அக்ஷரங்களின் வடிவமாக உள்ளவளும், அதிமதுரமான சுவையுடன்கூடிய கரும்பை வில்லாக உடையவளும், காமகோடி பீடத்தில் விளங்குபவளுமான ஸ்ரீவித்யாஸ்வரூபிணியை என்னுடைய குருராஜன் அதிஸமீபத்தில் உள்ளதாக எனக்கு காட்டியுள்ளார் என்கிறார் ஆர்யாசதகம் 60-ஆம் ச்லோகத்தில்.

आदिक्षन्मम गुरुराडादि-
क्षान्ताक्षरात्मिकां विद्याम् ।
स्वादिष्ठचापदण्डां
नेदिष्ठामेव कामपीठगताम् ॥

ஸ்ரீகாமாக்ஷீ தேவின் கடாக்ஷத்தினால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட மஹாபுருஷர்கள் காட்டையும், அரண்மனையையும், சத்ருவையும், ஸ்நேகிதனையும், ஓட்டின் சல்லியையும், யுவதிகளின் கோவைக் கனிபோன்ற உதடுகளையும் ஸமமாக பாவிக்கின்றனர். என்கிறார்.

शिवशिव पश्यन्ति समं
श्रीकामाक्षीकटाक्षिताः पुरुषाः ।
विपिनं भवनममित्रं मित्रं
लोष्टं च युवतिबिम्बोष्टम् ॥

பர்வத ராஜகுமாரியான ஹைமவதி கம்பா நதியினிடத்தில் மிக்க ஆர்வம் உள்ளவளாயும், ஆத்மஞானத்தை அடைய முயலும் யதிகளின் தூயமனங்களில் வஸிப்பவளாயும், அண்டபிண்ட சராசரங்களில் வியாபகமாய் விளங்குபவளாயும், அழிவற்ற நித்ய வாக்குகளான வேதங்களினால் புகழப்படுபவளாயும், சந்திரகலையை சிரஸில் தரித்தவளாயும் விளங்குகின்றாள்.

प्रेमवती कंपायां स्थेमवती
यतिमनस्सु भूमवती ।
सामवती नित्यगिरा सोमवती
शिरसि भाति हैमवती ॥

கம்பா நதிதீரத்தில் மிக்க பரிசயம் கொண்டதும், பர்வதராஜனின் புண்ணியப் பயனும், பரமசிவனுடைய மடிக்கு அழகைச் செய்யும் ஓர் மங்களாபரணம் போன்றதுமான ஒரு வஸ்துவை எனது குருநாதனின் கருணையால் காணப் பெற்றேன்.

परिचितकंपातीरं पर्वत-
राजस्यसुकृतसंनाहम् ।
परगुरुकृपया वीक्षे
परमशिवोत्सङ्गमङ्गलाभरणम् ॥

தாயே! குருவை ஆராதித்த சில பாக்யவான்கள் உன் கடாக்ஷத்தினால், ஸவிகல்பம் நிர்விகல்பம் என்னும் பாகுபாடுகளை உடைய ஸமாதி என்னும் படிக் கட்டுகளின் வழியாக முக்தி என்னும் மாளிகையின்மேல் உப்பரிக்கையில் ஏறிச் செல்லுகின்றனர்.

सत्कृतदेशिकचरणाः
सबीजनिर्बीजयोगनिश्रेण्या ।
अपवर्गसौधवलभीमारोहन्त्यंब
केऽपि तव कृपया ॥

காமாக்ஷியே! மலைமகளே! உன்னுடைய பாதாரவிந்தங்களுடைய கனம் பொருந்திய மேன்மையானது அபௌருஷேயமான வேதவசனங்களுடைய தாத்பரியமாக உள்ளது. காணப்படுகின்ற இந்த ஜகத் மேலான ஸத்ய வஸ்து அல்ல, என்று நன்கு சிந்தித்துத் தள்ளிவிட்டு சாஸ்த்ர மார்கத்தில் சென்றுகுசலமான புத்தியுடன் கூடிய தர்பை புல்லின் நுனிபோல் கூர்மையான மனமுடைய யதிகளால் தேடிக் கண்டு பிடிப்பதாகவும் உள்ளது. காமாக்ஷி, கிரிஸுதா என்கிற இரண்டு சொற்களாலும், ப்ரஹ்ம வித்யா ஸ்வரூபிணியான தேவியை மகாகவி இங்கே குறிப்பிடுகிறார். வேதங்களுடைய உள் தாத்பரியம் என்பதனால், ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரம் பிரம்ம வித்யைதான் என்ற தத்துவத்தையும் விளக்குகிறார். தேவியின் அநுக்ரஹத்தினால்தான் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை அடையமுடியும், இந்த அநுக்ரஹம் பெற தேவியின் உபாஸனம் முக்கியம். அந்த உபாஸன அடிப்படையானது பிரபஞ்சத்தை ஆராய்ந்து அது ஸத் அல்ல என்று தள்ளி, நிஷ்ப்ரபஞ்சமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தை ஸத்தாக கிரஹிப்பதுதான். இந்த தத்வத்தை ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதை அநுவதிப்பதாக அமைந்துள்ளது மூககவியின் இந்த ச்லோகம்——

जगन्नेदं नेदं परमिति परित्यज्य
यतिभिः कुशाग्रीयस्वान्तैः
कुशलधिषणैः शास्त्रसरणौ ।
गवेष्यं कामाक्षि ! ध्रुवमकृत-
कानां गिरिसुते गिरामैदंपर्यं
तवचरणमाहात्म्यगरिमा ॥

பரப்ரஹ்மமே ஸத்வஸ்து, ச்ரவண மனன நிதித்யாஸனங்களினால் இதை தீர்மானம் பண்ணுகிறவர்கள்தாம் இந்த ப்ரஹ்ம விசாரத்துக்கு பூர்ண அதிகாரம் கொண்டவர்கள். அவர்கள் யதிகளே ஆவார்கள். அவ்வாறான யதிகள்தான் ஸ்ரீகாமாக்ஷிதேவியின் பூஜைகளைச் செய்ய முக்கிய அதிகாரிகள் ஆவார்கள் என்ற உண்மையும் விளங்குகிறது.

இந்த மூகசங்கரர் ஸ்ரீகாமகோடிபீடத்தில் ஜகத்குருவாக விளங்கியதை அறிவிப்பதுபோல இன்றும் ஸ்ரீமடத்தில் மூன்றாவதுகால பூஜை முடிந்ததும், மந்த்ர புஷ்பாஞ்ஜலி காலத்தில், மூகபஞ்சசதியிலிருந்து கீழ்கண்ட ச்லோகங்கள் தினமும் அநுஸந்தானம் செய்யப்படுகிறது.

1 कारणपरचिद्रूपा...कोमलाङ्गलता ॥
2 कञ्चन काञ्चीनिलयं...आनन्दकन्दमवलम्बे ॥
3 ऐश्वर्यमिन्दुमौलेः...निगमानाम् ॥
4 लीये पुरहरजाये...नतार्तिसंहरणे ॥
5 कामपरिपन्थिकामिनि...कामकोटि कामाक्षि ॥
6 समरविजयकोटी...पातु मां कामकोटी ॥
7 जयजय जगदम्बशिवे...चिद्गगनकौमुदीधारे ॥

மூககவி அம்பாளின் பூர்ணஅநுக்ரஹம் பெற்றவர். இவருடைய கவிதை எல்லோருடைய மனதையும் கவரும் திறமை வாய்ந்தது.

ஸம்ஸ்கிருத சப்தங்களின் பூர்ண சக்தியையும் அநுபவித்துக் கையாளுகிறார்கவி. ஆகவே இவருடைய கவிதைகளில், பக்திப்பெருக்கு மேலிட்டு, அம்பிகையின் அழகுவடிவம் ஒருவாறு தோன்றுமாறும், மனதிற்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத பரம் பரம்பொருளின் உண்மையை சித்தம் அறியச் செய்கிறது. சப்தமும் அர்த்தமும் ஒன்று சேர்ந்து, அனுப்ராஸம் முதலான சப்தாலங்காரங்களினால் அழகுபெற்று, பக்திரஸம் பொங்கித் ததும்பும் பாவங்களைக் கொண்டதாய் இந்த ஐநூறு ச்லோகங்களும் ஸஹ்ருதயர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கவல்லதாக உள்ளன.

பெரியோர்கள் கண்டுபிடித்த தேவி வழிபாட்டின் முறையில் உள்ள பல உண்மைகளையும் பின்பற்றி இந்த நூல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மந்த்ரசாஸ்த்ரம், அஷ்டாங்க யோகம், குண்டலி ப்ரபோதம், அத்வைதாநுபவம், இவைகளின் தத்துவங்களை காவ்ய நடையில் கலந்து ரஸமாக உபதேசித்துள்ளார். தேவீ ஸமயத்தை நன்கு அறிந்தவர்களே இந்த கவிதைகளின் முழுப் பொருளையும் அறியமுடியும். சொல்நயம், உயர்ந்த பாவம், ஆனந்தத்தைத் தரும் கவிச்சுவை, நவரஸங்களின் பெருக்கு இவையெல்லாம் பக்தி ரஸத்தில் ஊறிக் கலந்து காண்கிறது இந்த மூகபஞ்சசதியில்:

இவ்வளவு பக்தி ரஸத்தின் நடுவே கவி சமத்காரமான வர்ணனைகளையும் ஆங்காங்கே கையாளுகிறார்.

பரமசிவன் எங்கு பிறந்தார்? தாய் தந்தையர்கள் யார்? என்ன குலம் என்ப

தாக ஒன்றும் கூறமுடியாது. கேட்பாறற்றவர் இந்த ஜகன்மாதாவின் சேர்க்கையைப் பெற்றதின் பயனுய் அவர் ஐச்வர்யவான் ஆகிருர். பரமேச்வரனுக்கு ஈச்வரத் தன்மையை அளிப்பவள் அம்பாள். அவருக்கு மங்காத ஐச்வர்யமாக விளங்குபவள் அம்பிகை. பிரம்மத்துடன் அபேதமாக விளங்கும் பிரக்ருதி ருபமானதும், காஞ்சிநகரின் மத்யஸ்தானத்தில் விளங்குவதும், சந்திரனை சிரோபூஷணமாக உடையதுமான இந்த ஐச்வர்யம் வேதங்களின் பரம தாத்பர்யமாக பிரகாசிக்கின்றது.

ऐश्वर्यमिन्दुमौलेरैकात्म्य-
प्रकृति काञ्चिमध्यगतम् ।
ऐन्दवकिशोरशेखरं
ऐदंपर्यं चकास्ति निगमानाम् ॥

அம்பாளை பத்னியாகக் கொண்டதால் பரமசிவன் பெற்ற பெருமையை ஸ்துதி சதகத்திலும் ஓர் ச்லோகத்தில் வர்ணிக்கிருர்—

எந்த தேஜோமயமானப் பொருளை பத்னியாகக் கொண்டதால், அந்த பரமசிவன் கிருஹஸ்தாச்ரமத்தை உடையவராகவும், பௌருஷம் நிறைந்தவராகவும், பரமபுருஷனுகவும் மேருமலையை வில்லாக ஏந்தியவராகவும் பிரஸித்தி பெற்று விளங்குகின்ருரோ, எந்த தேஜோமயப் பொருளின் கடைக்கண்ணிலே காம சாஸ்த்ரத்தின் பெருமை நன்ருக அமைந்துள்ளதோ எந்த தேஜோமயப் பொருளின் அன்பினுலே கருமித்தனமுடைய ஏழையும், முவுலகையும் ரக்ஷிக்கும் தலைவனுக சிறப்பை பெருகிருனே அந்த தேஜோமயமான ஒப்பற்ற தனிப்பொருளானது கம்பாநதிக்கரையிலே விளங்குகின்றது.

येन ख्यातो भवति स गृही
पूरुषो मेरुधन्वा
यद्दृक्कोणे मदननिगमप्राभवं बोभवीति ।
यत्प्रीत्यैव त्रिजगदधिपो जृम्भते किंपचानः
कम्पातीरे स जयति
महान् कश्चिदोजोविशेषः ॥

சூரியன் முதலான நவக்ரஹங்களும் தேவியின் பாதாரவிந்தத்தில் அந்தர்கதம். ஆகவே அம்பாளின் திருவடிகளைச் சரணமடைந்தவர்கள் நவக்ரஹங்களையும் பூஜை செய்த பலனை பெருகின்றனர் என்று பாதாரவிந்த சதகத்தில் தேவியின் பாத கமலங்களின் பெருமையை கூறுகிருர்.

दधानो भास्वत्तामममृतनिलयो लोहितवपुः
विनम्राणां सौम्यो गुरुरपि कवित्वं च कलयन् ।
गतौ मन्दो गङ्गाधरमहिषि कामाक्षि भजतां
तमः केतुर्मातस्तव चरणपद्मो विजयते ॥

அம்பாளின் திருவடிகளை சரணடைந்தவர்களின் நிலையை விளக்கும் வியாஜத்தில் இந்த கவியின் மனுேநிலையை நாம் காணமுடிகிறது. இதை ஸ்துதி சதகத்தில் ஓர் ச்லோகத்தில் எடுத்துக் கூறுகிருர். செல்வத்திலே இன்பம் கொள்ளமாட்டோம். துஷ்டர்களின் ஸஹவாஸம் கொண்டு அவர்களை ஸேவிக்க மாட்டோம்; மனத் தடுமாற்றத்தை அடையமாட்டோம். ஸம்ஸாரம் பற்றிய அச்சத்தினுலே துன்பம் கொள்ளமாட்டோம். காஞ்சியிலேயே இன்புற்றுவளாய் மன்மதனை அழித்த பரமசிவனின் துணைவியாகிய காமாக்ஷீ தேவியின் சரண பல்லவங்களை வழிபடுவதையே நிலைபெற்று இருக்குமாறு நன்ருக நிரப்பிக் கொள்கின்ருேம்.

धनेन न रमामहे खलजनान् न सेवामहे
न चापलमयामहे भवभयान्न दूयामहे ।
स्थिरां तनुमहेतरां मनसि किं च काञ्चीरत-
स्मरान्तक कुटुम्बिनीचरणपल्लवोपासनाम् ॥

ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர் தேவியின் அநுக்ரஹத்தை ஸௌந்தர்யலஹரியில் எந்தமுறையில் வேண்டுகின்ருரோ அந்த முறையைப் பின்பற்றியதாகவும் மூககவி இந்த நூலில் சில இடங்களில் தேவியின் அநுக்ரஹத்தைப் பெற முயற்சிப்பதைக் காண முடிகின்றது.

அன்னையே வேதங்கள் தம் சிரஸ்ஸில் எந்த உன் பாதங்களை தரிக்கின்றனவோ அவற்றை தயைசெய்து என் தலையிலும் வைப்பாயாக என்று ஸ்ரீபகவத்பாதர் ஸௌந்தர்ய லஹரியில் வேண்டுகிருர்.

श्रुतीनां मूर्धानो दधति तव यौ शेखरतया
ममाप्येतौ मातः शिरसि दयया धेहि चरणौ ॥

மூககவியும் மேலே கண்டவாறு வேண்டுகிருர்.

பரமசிவனின் தேவியான காமாக்ஷி, இரட்டைச் சிலம்புகளின் ஒலியால் அபய வாக்குகளை தருபவையாகவும்,

பரந்த சிவந்தகாந்தி உள்ளவையாகவும், அக்ஞானம் என்ற இருட்டை போக்குவையாகவும், மிருதுவாயுமுள்ள தன் பாதங்களை க்ஷணகாலம் என் தலைமீது வைத்து, வணங்கிய என் சிரஸ்ஸை பரிசுத்தமாக்கட்டும் என்று பாதாரவிந்த சதகத்தில் வேண்டுகிறார்

वितन्वीथा नाथे मम शिरसि कामाक्षि
कृपया पदाम्भोजन्यासं पशुपरिवृढप्राणदयिते

என்கிற ச்லோகத்தில் மூககவி 'தயை செய்து என் சிரஸ்ஸில் உன் பாதாரவிந்தத்தை வைத்தருள்வாயாக என்கிறார். ஹேசிவே கொஞ்சம் மலர்ந்த உன் நீள்விழியினால் தூரத்திலிருக்கும் தீனனான என்னை ஸ்நாநம் செய்விப்பாயாக என்று,

दृशा द्राघीयस्या दरदलितनीलोत्पलरुचा
दवीयांसं दीनं स्नपय कृपया मामपि शिवे

என்று பகவத்பாதர் ஸௌந்தர்யலஹரியில் கூறுகிறார். இதுபோலவே மூககவியும்,

मातः क्षणं स्नपय मां तव वीक्षितेन मन्दा-
क्षितेन सुजनैरपरोक्षितेन ।

அன்னையே நாணம் மிகுந்ததும் ஸஜ்ஜனங்களால் நேராகப் பார்க்கப்படுவதுமான உன் கண்ணால் க்ஷணகாலம் என்னை ஸ்நாநம் செய்துவை என்கிறார்.

ஸ்ரீகாமாக்ஷி தேவியினிடம் அசஞ்சலமான பக்திகொண்டு அன்னையின் அருளைப்பெற்ற வரகவி மூககவி. இவருடைய இந்த நூல் ஓர் அநுக்ரஹ க்ரந்தம்: ''உலகத்திலே மிகச் சிறந்ததாக விளங்கும் இந்த ஸ்துதி நூலை படிப்பதால் மட்டுமே, அந்த க்ஷணத்திலேயே இந்த மகாகவியோடும்' இறுதியிலே பரதேவதையோடுமே ஒன்றாகும் நிலையை ஸாதகன் அடைகிறான்'' என்று அநுக்ரஹித்த ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி பெரியவர்களின் வாக்கே இதற்குச் சான்றாகும். அர்த்தத்தில் அதிகமாக ஈடுபாட்டைக் கொள்ளாமலும்கூட, மந்த்ர சாஸ்த்ரத்தைப்போல இந்த மூகபஞ்சதியை அநுசந்தானம் செய்வது மிகப் புண்ணியமாகும்.

★ ★ ★ ★

ப்ரத்யக்ஷ தேவதை யார்?	தாய்.
பூஜிக்கத் தக்க குரு யார்?	தந்தை.
எல்லா தேவதா ஸ்வரூபமாகவும் இருப்பது யார்?	வேதமுணர்த்தும் கர்மாநுஷ்டானம் செய்யும் பிராம்மணன்.
குலம் அழியக் காரணம் என்ன?	ஸாதுக்களுக்குக் கஷ்டம் விளைவிப்பது.
எவர் சொல் வீணாகாது?	ஸத்யமுரைப்போர், மௌனி, அடக்கம் உள்ளவர்.

—ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர்.

எது தானம்?	யாரிடமும் எதையும் கேளாமலிருத்தல்.
யார் மித்ரன்?	பாபச் செயலிலிருந்து நம்மை தடுப்பவன்.
எது அலங்காரம்?	சீலம்.
வாக்குக்குப் பூஷணம் எது?	ஸத்யம்.
மின்னல்போல் க்ஷணம் தோன்றி மறைவது எது?	துஷ்டர்களுடைய சேர்க்கையும், யுவதிகளும்.
எவர் குலபர்வதம்போல் அசைவற்றவர்?	ஸாதுக்கள்.

—ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர்.

யார் மேலான தெய்வம்?	சித்சக்தி.
உலகைக் காப்பவன் யார்?	சூர்யன்.
பிழைப்புக்குக் காரணம் யாது?	மழை.
சூரன் யார்?	பயந்தவரைக் காப்பவன்.
காப்பவன் யார்?	குரு.
யார் ஜகத்குரு?	பரமசிவன்.
ஞானம் யாரிடமிருந்து கிடைக்கும்?	சிவனிடமிருந்து.

—ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர்.

காஞ்சி ஸ்ரீ காமாக்ஷீ

ஸ்ரீ குஹானந்த மண்டலி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சாஸ்திரிகள்

ஆருமெய்தற் கரிது பெரிதுமே
ஆற்ற லெய்தற் கரிது பெரிதுமே
தேர ரும்மறி யாது திகைப்பரே
சித்த மும்மறி யாது திகைப்பரே
கார்நி றத்தம ணர்க்கொரு கம்பமே

*　　　*　　　*

வாரிருங் குழன்மை வாணெடுங்கண்
மலைமகள்
மதுவிம்மு கொன்றைத்
தாரிருந்தட மார்புநீங்கத்
தையலா ளுலகுய்ய வைத்த
காரிரும் பொழிற் கச்சிமூதூர்க்
காமகோட்டம்

என்று த்ராவிட வேதத்தாலும் போற்றப் பட்டது காஞ்சி.

இந்தக் காஞ்சிபுரம் துண்டீர மண்டலம் என்னும் தொண்டை நாட்டிற்கு நடுநாயகமாக விளங்குகின்றது. தபோவனம், ப்ரம்மசாலை, அற்புத க்ஷேத்திரம், அலங்கார நகரம், ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்திரம், பாஸ்கர க்ஷேத்திரம், தைஜஸ க்ஷேத்திரம், தர்ம க்ஷேத்திரம், ரக்ஷாதாண்டவ க்ஷேத்திரம், முக்தி க்ஷேத்திரம் என்னும் சிறப்புப் பெயர்கள் பெற்றது.

விநாயகர், ஸுப்ரம்மண்யர், ஹரிஹரபுத்திரர், பைரவர், வ்ருஷப தேவர், ருத்ரகோடிகள், சுவேதன் முதல் நகுலீசர் வரையுள்ள சிவாம்ச பூதர்களாயுள்ள பெரியோர்கள், திருமாலின் அவதாரபேதங்கள், அவஸ்தா பேதங்கள், மும்மூர்த்திகள், அஷ்ட திக்பாலகர்கள், தேவகுரு, நவக்ரஹங்கள், அனேகம் அஸுரர்கள், மன்மதன், தக்ஷன், விஷ்வக்ஸேனர், கருடன், ஆதிசேஷன் முதலிய நாகராஜர்கள், மஹாகாளன், ரேணுகாதேவி, கலைமகள், திருமகள், அகஸ்தியர், ஹயக்ரீவர், ததீசி, வ்யாஸர், ஸப்தருஷிகள், பரசுராமர், கொங்கணர், மார்க்கண்டேயர் முதலிய ரிஷிச்ரேஷ்டர்கள், அனேகம் ஸித்தர்கள், அரசர்கள், இன்னும் எண்ணற்ற பெரியோர்களாலும் வேண்டப் பெற்ற வரத்தைப் பெற்றதால் வரநகரம் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றது இக் காஞ்சிபுரம்.

வேதவேதாந்தங்களால் தேடப்பட்ட பாதாரவிந்தகளை யுடையவளாயும், ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூப ப்ரம்ம சக்தியாயும், ஊர்த்த்வாம்னாயாதி தேவதையாயும், காதி, ஹாதி, ஸாதி, வித்யா ஸ்வரூபிணியாயும், மனு முதலான பதினான்கு உபாஸகர்களால் உபாஸிக்கப் பட்டவளாயும், சக்தி ஸம்பந்தத்தால் மூன்று, சிவ ஸம்பந்தத்தால் இரண்டு, விஷ்ணு ஸம்பத்தத்தால் ஒன்று இவ்விதம் ஆறு வகையான பேதங்களோடு கூடினவளாயும், க்ருத யுகத்தில் தூர்வாஸ மஹரிஷியால் இரண்டாயிரம் சுலோகங்களாலும், த்ரேதா யுகத்தில் பாசுராமரால் ஆயிரத்தைநூறு சுலோகங்களாலும், துவாபர யுகத்தில் தௌம்யாசாரியரால் ஆயிரம் சுலோகங்களாலும், கலியுகத்தில் மூககவி என்னும் மஹானால் ஐநூறு சுலோகங்களாலும் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட பெருமையையுடையவளாயும், பஞ்சதசாக்ஷரீமயமான காயத்ரீ மண்டபத்தில் விளங்கும் பிலாகாசத்திலிருந்து தோன்றிக் காமலோசனா என்று பெயர் பெற்றவளாயும், பிலத்தில் தோன்றியவள் காமலோசனா என்றால் பாலையேதான் பஞ்சதசாக்ஷரீ ரூபமாக விளங்குகிறாள் என்று அர்த்தம். வாக்பவபீஜம், காமராஜபீஜம், சக்திபீஜம் என்று பாலையின் பீஜங்கள்: இந்த பீஜங்களேதான் வாக்பவகூடம், காமராஜகூடம், சக்திகூடம் என்று பஞ்சதசாக்ஷரீ வித்யையில் பெயர் பெற்று விளங்குகின்றன. விதையே மரமாவது போல் பாலையேதான் பஞ்சதசீவித்யையால் கூறப்படும் காமாக்ஷீ. காயத்ரீ மஹாமந்திரத்தில் இருக்கும் மூன்று பாதங்களின் ஸாரம்தான் பஞ்சதசாக்ஷரீ வித்யையின் மூன்று கூடங்

கள் என்று த்ரிபுராதாபினி என்னும் உபனிஷத் கூறுகின்றது.

பரமேசுவரனல் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட காமகோடி என்னும் பெயர் பெற்ற ஸ்ரீசக்ரத்தில் நித்ய ஸான்னியத்தமாகவே விளங்குபவளாயும், பஞ்சப்ரேதங்களையே மஞ்சமாக உடைத்தானவளாயும் கைகளில் பாசம், அங்குசம், புஷ்பபாணம், கரும்புவில் இவைகளை தரிப்பவளாயும், மூலாதாரத்தில் விளங்கும் குண்டலினி சக்தி ஸ்வரூபமாக விளங்குபவளாயும், பரா, பச்யந்தி, மத்யமா, வைகரீ என்னும் நான்கு வாக்ரூபமாக இருப்பவளாயும், கலைமகள், திருமகள் இவர்களால் வீசப்பட்ட சாமரங்களை யுடையவளாயும், பாலா, பஞ்சதசீ, ஸௌபாக்ய வித்யை, ஷோடசீ, மஹா ஷோடசீ என்னும் வித்யைகளுக்கு லக்ஷ்யையாயும், ரதிதேவிக்கு மாங்கல்ய பிக்ஷையளித்தவளாயும், படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்து தொழில்களை இச்சா மாத்திரத்தினலேயே விளையாட்டாகச் செய்பவளாயும், ஸூர்யன், சந்திரன் இவர்களை இரு குண்டலங்களாக அணிந்திருப்பவளாயும், மூன்று கண்களையுடையவளாயும், சந்திர கலையைத் தரித்தவளாயும், பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக விளையாட்டாக ஸகுண ஸ்வரூபத்தை ஸ்வீகரிப்பவளாயும், நிர்க்குணையாயும், பந்தகாஸுரன், பண்டாஸுரன் முதலான அஸுரர்களை அழித்து உலகிற்கு க்ஷேமத்தை அருள்பவளாயும், உலகாணித் தீர்த்தம் என்னும் பஞ்சதீர்த்தக்கரையில் வீற்றிருப்பவளாயும், கம்பாநதீ தீரத்தில் விளையாடுபவளாயும், தசரத சக்ரவர்த்தியின் தவத்திற்கிரங்கித் தன் அம்சபூதர்களான நான்கு குமாரர்களை அருள் செய்தவளாயும், பஹிர்முகமாக உபாஸிப்பவர்களுக்கு மிக தூரத்தில் இருப்பவளாயும், அந்தர் முகமாய் உபாஸிப்பவர்களுக்கு அதிசீக்கிரமாகவே தன் ஞானத்தை அருள் செய்பவளாயும், த்ரிகரண சுத்தியுடன் தன்னை அண்டினேர்க்குத் தன் நித்யானந்த நிலையை யுணர்த்துபவளாயும், மும்மூர்த்திகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டவளாயும், சங்கராவதாரமான ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதாள் அவர்களால் அத்வைத நிலையை யுணர்வதற்காகத் தனக்கு அபேதமாக உபாஸிக்கப்பட்டவளாயும், இருக்கும் காமலோசன என்னும் காமாக்ஷீ நித்ய ஸான்னித்யமாகவே காஞ்சி நகரில் விளங்குகிருள்.

இக்காமாக்ஷீ என்னும் மூன்றக்ஷரங்களின் மஹிமை ஆதிசேஷனுலும் வர்ணிக்க முடியாதது.

1. காமனைக் கண்ணில் வைத்ததாலும்,

2. பக்தர்களின் காமங்களைத் தன் பார்வை ஒன்றினலேயே பூரணம் செய்வதாலும்,

3. காலத்தையும், மாயையையும் க்ஷீணமடையச் செய்வதாலும்,

4. கா-என்றல் ஸரஸ்வதி மா-என்றல் லக்ஷ்மீ இவர்களை இரண்டு கண்களாக வைத்திருப்பதாலும்,

5. காமன் என்றல் ஈசன், இந்த ஈசனுக்குக் கண்களாக இருப்பதாலும்,

6. கா-என்றல், ஸரஸ்வதி. மா-என்றல், மாஹேச்வரி. க்ஷி-என்றல் க்ஷீரஸாகரஜா, அதாவது மஹா ஸரஸ்வதி, மஹாகாளி, மஹாலக்ஷ்மீ ஸ்வரூபமாக விளங்குபவதாலும்,

7. காம என்றல் கடபயாதி ஸங்க்யாரீதியாக ஐம்பத்து ஒன்று. இந்த ஐம்பத்து ஒன்று அக்ஷரங்களே பார்வையாக இருப்பதாலும்,

8. கா-என்றல் ஒன்று. மா-என்றல் ஐந்து-பதினைந்து. காமராஜம் என்னும் பஞ்சதசாக்ஷரீ மஹாவித்யை இரு கண்களாக இருப்பதாலும்,

9. கா-என்றல் ஒன்று. மா-என்றல் ஐந்து. க்ஷி-என்றல் ஆறு. தான் ஒருவளே காஞ்சீபுரத்தில் த்ரிபுரா, ராஜராஜேஶ்வரி, மஹாகாமேஶவல்லபா. காமாக்ஷீ, காமகோடி யென்னும் ஐந்து பேர் பெற்று, சக்தி பேதம் மூன்று, சிவபேதம் இரண்டு, விஷ்ணு பேதம் ஒன்று என்னும் ஆறுவகை பேதத்தோடு காஞ்சீபுரத்தில் விளங்குவதாலும்,

10. தான் ஒருவளே பஞ்சகோசாதீதயாயும் ஷட்பாவரஹிதையாயும் விளங்குவதாலும்,

11. தான் ஒருவளே பஞ்சபஞ்சிகா ரூபமாகவும் ஷடாம்னய ரூபமாகவும் விளங்குவதாலும்,

12. தான் ஒருவளே பஞ்சபூத மயமான சரீரத்தில் ஷட்சக்கரங்களில் விளங்கும் யோகினி ஸ்வரூபமாக விளங்குவதாலும்,

13. தான் ஒருவளே பஞ்சப்ரம்ம மய மஞ்சத்தில் ஷடன்வயீ சாம்பவி என்னும் வித்யையாக விளங்குவதாலும்,

14. தான் ஒருவளே ஐந்து முகன பரமேசுவரனுகவும் ஆறுமுகன குமார கடவுளாகவும் இருப்பதாலும்,

15. தான் ஒருவளே ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுக்கும் புலனுகாத முலாதாரம் முதலான ஆறு சக்ரங் களுக்குமேல் ப்ரம்ம ரந்திரத்தில் விளங்கும் ஆயிரம் தளத்துடன் கூடின தாமரை மலரில் குருஸ்வரூபமக விளங் குவதாலும், காமாக்ஷீ என்னும் பெயர் பெற்றுக் காஞ்சிபுரத்தில் காமகோடி பீடத்தில் நித்யஸான்னியத்யமாகவே விளங்குகிருள்.

இக்காமாக்ஷீ என்னும் மூன்றக்ஷரங் களாகும் விலைமதிக்க முடியாத ரத் னத்திலிருந்து இன்னும் அனேகம் அர்த்தங்களாகின்ற பேரொளி வீசிக் கொண்டிருக்கின்றது.

இந்தப் பேரொளியை ஸ்வானு பூதி பெற்ற மஹான்கள் அவரவர்கள் அனுபவதிலிருந்து இன்னும் கண்டு கொண்டிருக்கின்ருர்கள்.

இந்தக் காமாக்ஷீ தேவியானவள் காமகோடி மீடத்தில் விளங்கும் த்ரி புராம்பிகையில் ஜ்யோதி ஸ்வரூபமான பூர்ண சக்தியாயும். தவக்கோலத் துடன் விளங்கும் காமாக்ஷீ தேவியினி டத்தில் ஓர் அம்சரூபமாகவும், ஸ்வர்ண காமாக்ஷியினிடத்தில் கல் யாண கௌரீ ரூபமாகவும், ஏகாம் ரம் என்னும் ஜ்யோதிர்லிங்கத்தில் நிர்க்குண சிவஸ்வரூபிணியாகவும், ஏகாம்ரநாதன் என்று பெயர் பெற்ற லிங்கத்தில் ஸகுண சிவஸ்வரூபிணியா கவும், தன் அர்த்தாம்சமாயும், பிம்ப ரூபமாயும் இருக்கும் வரதராஜப் பெருமாளிடத்தில் புருஷ ரூபிணியாக வும், இவ்விதம் ஆறுவகையான பேதத் துடன் கூடி, காஞ்சி மண்டலத்தில் விளங்குகின்ருள்.

நாமும் பரமேச்வரனுல் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டதாயும், ப்ரம்மாவினுல் பூஜை பண்ணப்பட்டதாயும், காலாந் தரத்தில் இதர மதஸ்தர்களால் ஆக்ர மிக்கப்பட்டு, நம் பாரத தேசத்தின் பரம பாக்யமான ஸ்ரீ பகவத் பாதாள் அவர்களால் ஜீர்ணேத்தாரணம் செய் யப்பட்டதாயும், காமகோடி என்னும் பெயர் பெற்று விளங்கும் ஸ்ரீ சக்ரா திஷ்டாத்ரியாயும் இருக்கும் ஸ்ரீ காமாக்ஷீ தேவியை அந்தர்முகமாக உபாஸ்தி செய்து இந்த ஸம்ஸார ரூபமான யுத்தத்தில் ஜயம் பெறுவ தற்காக இப்போது காமகோடி பீடா திபதியாயும், சந்திரனை சிரஸ்ஸில் தரித்த காமாக்ஷீ ஸ்வரூபமாயும், விளங் கும் ஜகத்குருவின் அனுக்ரஹத்திற்கா ளாகி நித்யானந்தப் பெருவாழ்வைப் பெறுவோமாக!

कामपरिपन्थिकामिनि कामेश्वरि कामपीठमध्यगते ।
कामदुघा भव कमले कामकले कामकोटि कामाक्षि ॥

மன்மதனுக்கு விரோதியான பரமசிவனின் சக்தியுள்ள காமேஶ்வரியாயும், ஸ்ரீகாமகோடி பீடத்தின் மத்தியில் விளங்குபவளாயும், ஸஹஸ்ரதள கமலத்தில் விளங்கும் பராசக்தியாயும், காமகலா ஸ்வரூபிணியாயும், எல்லா காமனைகளின் எல்லையாயும், விளங்குகின்ற ஓகாமாக்ஷியே! என்னுடைய ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் நிறைவேற்றுகின்ற காமதேனுவாக ஸம்பவிப்பாயாக.

ஸ்ரீ மாத்ருகா பீடங்கள்

ஸ்ரீ குஹானந்த மண்டலீ ஸ்ரீ ஸ்வாமி சாஸ்திரிகள்

நம் பாரத தேசம் மிகவும் புராதனமானது. அனேகம் ஜீவன்முக்தர்கள் வாழ்ந்து வந்த நாடு. இப்போதும் அனேகம் ஜீவன் முக்தர்களும், ஸித்தர்களும், கர்மாக்களில் ஈடுபட்ட புண்ணிய புருஷர்களும் யோகிகளும் பக்திமான்களும் உலகிற்குத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

பாரதம் என்றால் மஹாப்ரகாசத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றது என்று அர்த்தம். அதாவது அத்வைதத்திலேயே திளைத்திருக்கின்றது. இந்த அத்வைத ஞானமோ சித்தசுத்தி ஒன்றினால்தான் ஏற்படும். இந்தச் சித்தசுத்திக்குக் காரணம் பலனை இச்சிக்காமல் கர்மாவைச் செய்வதுதான். பலனை இச்சிக்காமல் யாவரும் ஒரு கர்மாவையும் செய்வதில்லை. கர்ம பலனை இச்சிக்காதே என்று கீதாசார்யனும் அர்ஜுனனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார்.

கர்மாவை சாஸ்த்ரோக்தமாக அனுஷ்டானம் செய்யவேண்டும் என்று கூறும் மஹாவைதிகர்களாலும் அந்தக் கர்மானுஷ்டானத்தைச் சரிவரச் செய்ய முடிவதில்லை.

ஏதோ சில புண்ய புருஷர்கள் கர்மாவை ஆடம்பரமில்லாமல் கூடுமானவரை நியமத்துடன் அனுஷ்டானம் செய்துகொண்டு தான் வருகின்றார்கள். இதில் சிறிதும் சந்தேகம் இல்லை.

கர்மாவை நியமத்துடனும் சாஸ்திரங்களில் கூறியபடியும் அனுஷ்டானம் செய்ய முடியவில்லை. ஆகையால் அந்தக் கர்மாக்களை விட்டு விடுவோம் என்று நினைக்கலாமா? என்று கேட்டால் அதுதான் முடியாத விஷயம்.

சாஸ்த்ரோக்தமான கர்மாக்களை விட்டுவிட்டால் சாஸ்த்ர விருத்தமான கர்மாக்களைத்தான் கடைப்பிடிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. சாஸ்திர விருத்தமான கர்மாக்களைக் கடைப்பிடிப்பதால் பாபம்தான் வந்து சேருகின்றது. ஆகையால் கஷ்டமோ சுகமோ எதுவாவது ஏற்படட்டும், பெரியோர்கள் சென்ற மார்க்கத்தில் கூடுமானவரையில் நாமும் சென்று கொண்டிருப்போமாக.

நம்மால் இயன்ற அளவு கர்மாக்களைச் செய்துகொண்டு அந்தந்தக் கர்மாக்களுக்குப் பலன்கொடுப்பதற்கு ஒருவர் இருக்கின்றார் என்று தீர்மானம் செய்து அவரையும் நாம் உபாஸித்தல் அவசியம்.

கர்மாக்களுக்குப் பலன் கொடுக்க ஒருவர் இருக்கின்றார் என்றால் அவர் யார்? அவர் உருவம் என்ன? அவரை நாம் எவ்விதம் உபாஸிப்பது? இது போன்ற அனேகம் கேள்விகள் வரலாம். இதுபோன்ற சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்து கொள்வதற்காக முதிர்ந்த அனுபவம் பெற்ற ஓர் மஹானை ஆச்ரயிக்கவேண்டும்.

அந்த மஹான் கூறும் மார்க்கத்தைச் சந்தேகமில்லாமல் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

அவர்களும் அதிகாரிகளைப் பொறுத்துத் தான் மார்க்கத்தையும் காட்டுவார்கள்.

அந்த மார்க்கத்தில் ஆலயம் தொழுவதும் ஒரு பரிசுத்தமான மார்க்கம். ''ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று'' என்று ஔவைப் பாட்டியும் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

இந்த ஆலயங்களோவெனில் சில தேவர்களாலும், சில சித்தர்களாலும், சில ரிஷிகளாலும், சில பக்திமான்களான அரசர்களாலும், மனிதர்களாலும் கட்டப்பட்டதாக இருக்கின்றன.

ஆலயமென்றால், நாம் தேவ தர்சனத்திற்காக க்ஷேத்திரத்தில் சென்றவுடன் உலக சம்பந்தமான நம் சித்த வ்ருத்திகள் நாசமடைந்து எல்லாம் தேவதா மயமாகவே பார்க்கும் தன்மையைக் கொடுக்கக்கூடியது என்று பொருள்.

நம் பாரத தேசத்திலோ கணக்கிலடங்காத க்ஷேத்திரங்கள் இருக்கின்றன.

சில சிவ க்ஷேத்திரங்கள். சில விஷ்ணு க்ஷேத்திரங்கள். சில தேவீ க்ஷேத்திரங்கள். சில கணேச க்ஷேத்திரங்கள். இன்னும் அனேக மூர்த்தி க்ஷேத்திரங்கள் மஹான்களால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பெற்று நம் பாரத தேசத்தில் விளங்குகின்றன.

இதில் தேவீ க்ஷேத்திரங்களை நாம் ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

பாத்ம புராணத்திலும் தேவீ பாகவதத்திலும் அனேகம் க்ஷேத்திரங்கள் தேவீ ஸான்னித்யம் பெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றன.

இவை நூற்றெட்டு என்றும் அறுபத்தெட்டு என்றும் அறுபத்து நான்கு என்றும் ஐம்பத்து ஒன்று என்றும் முப்பத்து ஆறு என்றும் பதினெட்டு என்றும் பன்னிரண்டு என்றும் கூறப்படுகின்றன.

இதில் அனேக தந்த்ரங்கள் ஒரே முகமாக ஐம்பத்து ஒன்று என்று கூறுகின்றன.

ஐம்பத்து ஒன்று என்று கூறப்பட்ட க்ஷேத்திரங்கள் அகாராதி க்ஷகாராந்தமான அக்ஷரமயமாக விளங்குவதால் மிகவும் விசேஷமான பீடங்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஐம்பத்தி ஒன்று பீடங்களும் நம் பாரத தேசத்தில் வியாபகமாகவே விளங்குகின்றன.

இந்த ஐம்பத்தொன்று பீடங்களும் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தவை. விசேஷமான சிறப்புப் பெறுவதற்கு ஒரு கதை புராணங்களில் காணப்படுகின்றது.

தக்ஷ ப்ரஜாபதி தன் ஜாமாதாவான பரமேச்வரனை அழைக்காமல் ஒரு யாகம் செய்தான். அப்போது பார்வதி பரமேச்வரனைப் பார்த்து, ''தங்களை என் தகப்பனார் அழைக்காவிட்டாலும் அவர் செய்யும் யாகத்திற்கு நான் செல்லவேண்டும்'' என்று பிடிவாதமாகக் கூற, பரமேச்வரனும் செல்லக்கூடாது என்று கூறினார். உடனே ஸதிதேவிக்குக் கோபம் வர, அந்தக் கோபத்தைப் பார்த்து பரமேச்வரனும் பயந்து ஓடுவதற்குப் ப்ரயத்தனம் செய்த சமயத்தில் அம்பாள் தசமஹாவித்யா ஸ்வரூபமாகப் பத்து திக்குகளிலும் தோன்றினாள். உடனே பரமேச்வரனும் வருங்காலத்தை நினைத்து ஸதிதேவியை யாகத்திற்குச் செல்ல உத்தரவு கொடுத்தார். யாகசாலையை அடைந்த ஸதிதேவியைத் தக்ஷப்ரஜாபதி வரவேற்காதது மட்டுமல்ல, அவள் பதியான பரமேச்வரனையும் அனேக நிந்தியமான வார்த்தைகளால் தூஷணம் செய்தான்.

இதைப் பொறுக்காத ஸதிதேவி யாகசாலையிலேயே யோக சக்தியால் ப்ராணனை விட்டாள்.

இந்த விஷயத்தை நாரதர் மூலம் அறிந்த ருத்ரன் மிகவும் கோபம் கொண்டு வீரபத்ரனை ஸ்ருஷ்டித்துத் தக்ஷ ப்ரஜாபதியையும் யாகசாலையையும் யாகசாலையில் இருந்த ரித்விக்குகளையும் த்வம்ஸம் செய்தார். பரமேச்வரனும் ஸதிதேவியின் ம்ருத சரீரத்தைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு திரிய, தேவர்களும் ரிஷிகளும், ம்ருத சரீரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு திரிய வேண்டாம் என்று எவ்வளவோ ப்ரார்த்தனை செய்தும் கேட்கவில்லை.

உடனே விஷ்ணுவும் தம் சுதர்சன சக்ரத்தால் அந்த ஸதிதேவியின் ம்ருத சரீரத்தைத் துண்டு துண்டாக அறுத்தெறிந்தார்.

விஷ்ணு சக்ரத்தால் அறுக்கப்பட்ட ஸதிதேவியின் அங்கங்களும் முன் கூறப்பட்ட அக்ஷரமயமான பீடங்களில் விழுந்தன. இதனால் இந்த அக்ஷரமயமான ஐம்பத்தொரு பீடங்களும் மிகவும் சக்திவாய்ந்தனவாக ஆயின.

மேரு தந்த்ரத்தில் ஸதிதேவீயின் அங்கங்கள் எந்தெந்த அக்ஷரபீடங்களில் விழுந்தன என்ற விவரம் கூறப்படுகின்றது.

வடமொழிப் பரிச்சயம் இல்லாதவர்களுக்காகத் தமிழிலேயே எழுதுகிறேன்.

இதில் கூறப்பட்ட ஸ்தானங்கள் தற்சமயம் எந்தப் பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன என்று தெரியவில்லை. எனக்குத் தெரிந்தவரை இப்போது சொல்லப்படும் பெயரையும் தெரிவிக்கிறேன்.

மேரு தந்திரத்தில் 10-ஆவது ப்ரகாசத்தில், 800-ஆவது சுலோகத்திற்குமேல் 917-ஆவது வரை இந்த விஷயம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

அ. அ. காமரூபம் (1)

இந்தப் பீடம் அஸ்ஸாம் பிரதேசத்தில் கோஹட்டிக்கு ஸமீபம். ப்ரம்மபுத்திரா நதிக்கரையில் நிலாத்ரி என்னும் பர்வதத்தில் இருக்கின்றது. இவ்விடத்தில்தான் ஸதிதேவியின் யோனி விழுந்தது. இந்த மலை சுமார் 600 அடி உயரம் இருக்கின்றது. 500 அடி உயரத்தில் ஆலயம். அதை ஒட்டினாற்போல் ஒரு குகை. அந்தக்

குகையில் த்ரிகோணுகாரமாகவும் ஜலம் நிறைந்ததாகவும் ஒரு சிறிய குளம் போல் 32 அங்குல அளவில் இந்தப் பீடம் விளங்குகின்றது. இந்தப் பர்வதத்தில் தசமஹா வித்யைகளுக்கும் ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. முக்தியை இச்சித்தவர்களுக்கு முக்தியும், கௌள மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு அந்த ஸித்தியும் ஏற்படும். முன் காலத்தில் மாதம் மாதம் ரஜஸ் ஏற்பட்டிருந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். இதற்கு உப பீடம் இரண்டு. சாபரமந்த்ரமும் சோகிமந்த்ரமும் இந்த உப பீடங்களில் ஸித்தியாகும். இது ஸ்ரீவித்யைக்குக் காரணமாக இருப்பதால் அணிமாதி ஸித்தியை இச்சிப்பவர்கள் அங்கு செல்லலாம்.

आ. ஆ. காசி (2)

இவ்விடத்தில் அம்பாள் ஸ்தனங்கள் விழுந்தன. ப்ரளயத்திலும் நாசமில்லாதது. இந்தப் பீடத்தில் மரித்தால் முக்திதான். அம்பாள் ஸ்தனங்கள் விழுந்ததும் அவற்றிலிருந்து பால் பெருக்கெடுத்தது. அந்தப் பெருக்கானது அஸி, வருணா என்ற பெயருடன் நதி ரூபமாக விளங்குகின்றது. அந்தக் காசியைச் சுற்றி ஒரு யோஜனை தூரம் தேவ பூமி என்று கூறப்படுகின்றது. அங்கு உச்சரிக்கப்படுவதான எல்லா மந்த்ரங்களும் ஸித்தியைக் கொடுக்கும்.

நான்கு எல்லைகளிலும் நான்கு ஆம்னாய தேவதைகளுக்கும் ஸ்தானங்கள் இருக்கின்றன. அவ்விடத்திலிருந்து ஆம்னாய மந்த்ரங்களை உச்சரித்தால் ஸித்தி ஏற்படும். கங்கைக்கு அக்கரையில் அதிபவித்ரமான காசிதேசத்தின் மற்றோர் பாகம் இருக்கின்றது. வியாஸ மஹரிஷியின் சாபத்தால் கர்த்தப க்ஷேத்திரமாக அது விளங்குகின்றது. அங்கு மந்த்ர உச்சாரணம் செய்தால் தற்காலத்திற்குப் பலன் கொடுக்கும். அஸி என்னும் நதிக்கு தெற்குப் பாகத்தில் ஸாரதா க்ஷேத்திரமிருக்கின்றது. அங்கு தக்ஷிண மார்க்கத்திற் கூறப்பட்டதான மந்த்ரங்கள் ஸித்தியைக் கொடுக்கும்.

வருணா நதியின் வடக்கு பாகத்தில் உத்தர ஸாரநாத க்ஷேத்திரமிருக்கின்றது. இந்தப் பீடம் வாமமார்க்க அனுஷ்டானத்தால் ஸித்தியைக் கொடுக்கின்றது. இவைதான் தக்ஷிண ஸாரநாதம், உத்தர ஸாரநாதம் என்னும் இரண்டு உப பீடங்களாக விளங்குகின்றன.

इ. இ. நேபாளம் (3)

இந்தப் பீடத்தில் அம்பாளின் குதம் விழுந்தது. ஆகையால் இந்தப் பீடம் வாமமார்க்கத்திற்கு மூல ஸ்தானம் என்று கூறப்படுகின்றது. இதற்கு 300 உப பீடங்கள் இருக்கின்றன. இங்கு 56 லக்ஷம் பைரவர்களும் பைரவிகளும், 20,000 சக்திகளும் விளங்குகின்றனர். இந்த நேபாள பீடத்தை ஒட்டினாற் போல் 14 மயானங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளில் எட்டு உபபீடங்கள் தக்ஷ மார்க்கத்தை ஆச்ரயிப்பவர்களுக்கும் 4 உப பீடங்கள் வைதிக மந்த்ரங்களுக்கும் ஸித்தியைக் கொடுக்கும். நேபாள தேசத்திலிருந்து கிழக்குப் பாகத்தில் அம்பாள் குதத்திலிருந்து மலம் விழுந்தது; அந்த இடம் கிராதர்கள் என்னும் ஜாதியாரால் சூழப்பட்டது. அவ்விடத்தில் 30,000 தேவயோனிகள் இருக்கின்றார்கள்.

ई. ஈ. ரௌத்ர பர்வதம் (4)

இங்கு ஸதிதேவியின் இடது கண் விழுந்தது. ஆகையால் இந்த ஸ்தானத்தை மஹா பீடம் என்று கூறுவார்கள். எந்த மந்த்ரத்தை உச்சாரணம் செய்தாலும் ஸித்தி ஏற்படும். வாம மார்க்கானுஷ்டானத்தால் தேவதைகளின் தர்சனம் ஏற்படும்.

उ. உ. காச்மீரம் (5)

இவ்விடத்தில் ஸதிதேவியின் இடது காது விழுந்ததால் இதுவும் ஓர் மஹா பீடம். எந்த மந்த்ரத்தை ஜபித்தாதாலும் அதன் ஸித்தி ஏற்பட்டு வித்யைகளில் கரை கண்டவனாகவும் தத்துவ ஞானியாகவும் ஆகின்றான். வைதிக மார்க்கத்திலோ, கௌள மார்க்கத்திலோ, ஸ்ம்ருத்யுக்தமான மார்க்கத்திலோ, தக்ஷிண மார்க்கத்திலோ தவறுதல் ஏற்பட்டால், அதற்கு ப்ராயச்சித்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவையாயும் உடனேயே ஸித்தியைக் கொடுக்கக் கூடியவையாயும் மிகவும் ரஹஸ்யங்களாயும் இருக்கின்ற தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் இவை கலியுகத்தில் மிலேச்சர்களால் சூழப்பட்டவையாக ஆகிவிடும்.

ऊ. ஊ. கான்யகுப்ஜம் (6)

இவ்விடத்தில் ஸதிதேவியின் வலது காது விழுந்ததால் மிகவும் சோபனமாக இருக்கின்றது. கங்கா நதிக்கும் யமுனா நதிக்கும் மத்ய ப்ரதேசமானது அந்தர்வேதி என்று கூறப்படுகின்றது.

இந்த ஸ்தானம் ஸோமபானம் செய்யும் தீக்ஷிதர்களின் இருப்பிடமாகக் கூறப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் ப்ரம்மா முதலான தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் பேரால் அனேகம் தீர்த்தங்களை உண்டு பண்ணியிருக்கின்றார்கள். ஒவ்வோர் அடிக்கும் வைதிக மந்த்ரங்கள் ஸித்தியைக் கொடுக்கும். யமுனை நதிக்கரையில் ஸதிதேவியின் கர்ண மலம் விழுந்ததால் இந்த்ரப்ரஸ்தம் என்ற பேருடன் ஓர் உபபீடமானது இருக்கின்றது. அந்தப் பீடத்தின் மஹிமையால் வேதத்தை மறந்து போன ப்ரம்மாவிற்கு மறுபடியும் அந்த வேத ஸ்மிருதியானது ஏற்பட்டது. நிகம போதகம் என்ற பேருடன் ஒரு தீர்த்தமானது ப்ரஸித்தியை அடைந்தது. மஹாகாளியானவள் மஹாகாளரைக் குறித்துத் தவம் செய்து வரம் பெற்ற இடம் இது.

ஈ. ரு. பூர்ணகிரி (7)

ஸதிதேவியின் நாஸிகை விழுந்த இடம். இவ்விடத்தில் யோகப் பயிற்சி செய்தால் சீக்கிரமாகவும் பூர்ணமாகவும் யோக ஸித்தி ஏற்படும். மந்த்ரங்களை ஜபம் செய்தால் அந்த மந்த்ரத்திற்குரிய தேவதை ப்ரத்யக்ஷமாக வந்து அருள் செய்யும்.

ஊ. ரூ. அற்புதாசலம் (8)

ஸதிதேவியின் வஸ்த்ரம் விழுந்த இடம். அம்பாஜி என்று ப்ரஸித்தமாக தேவி வீற்றிருக்கின்றாள். தன் தன் ஆசாரத்தில் மிகவும் ப்ரியமானவள், ஏதாவதொரு மந்த்ரத்தை உச்சரித்தால் அது சரியான காலத்தில் ஸித்தியைக் கொடுக்கும். தேவ ஸ்திரீகள் வாஸம் செய்யும் இடம். அங்கு ப்ரம்மசர்ய வ்ருதானுஷ்டானம் மிகவும் கடினம். ப்ரம்மசர்ய வ்ருதத்தைப் பன்னிரண்டு ஆண்டுக் காலம் ஒருவன் சரிவர அனுஷ்டானம் செய்தானேயானால் அவனை நான் பர்த்தாவாக வரிப்பேன் என்று அவ்விடத்தில் அம்பாஜி என்னும் சக்தியானவள் கூறியிருக்கின்றாள். மகான்கள்கூட மூன்று நாட்கள் இருக்கும்போதே ப்ரம்மசர்ய வ்ருதத்திலிருந்தும் நழுவி விட்டதாகக் கூறுவர். வாமமார்க்கத்தை அனுஷ்டானம் செய்தால் ஸித்தி பெறலாம். தக்ஷிண மார்கானுஷ்டானத்திற்கு விக்னங்கள் ஏற்படும்.

஌. லு. ஆம்ராதகேச்வரம் (9)

ஸதிதேவியின் வலது கபோலபாகம் விழுந்த இடம். தனதன் முதலான யக்ஷர்களும் யக்ஷிணிகளும் அங்கு வசிக்கின்றார்கள். அங்கு புரச்சரணை செய்தால் தனதன் முதலான யக்ஷர்கள் யக்ஷிணிகளுடைய அருள் ஏற்படும்.

ॡ. லூ. ஏகாம்ரம் (10)

காஞ்சிபுரத்தில் விளங்கும் ஏகாம்ரம் என்னும் பீடத்தில் ஸதிதேவியின் நகங்கள் விழுந்தன. வித்யாதரர்கள் அவ்விடத்தில் தபஸ் செய்திருக்கின் கின்றார்கள். வித்யார்த்திகள் அவ்விடத்தில் ஸரஸ்வதி ஸம்பந்தமான மந்த்ரங்களை புரச்சரணை செய்தார்களேயானால் அவர்களுக்கு இஷ்டமான வித்யையில் பாண்டித்யம் ஏற்படும். தாங்கள் கேள்விப்படாத வித்யைகள் கூட அவர்கள் புத்தியில் ஸ்புரிக்கும். இது பெரிய காஞ்சிபுரம்.

ஏ. ஏ. த்ரிஸ்ரோதః (11)

ஸதிதேவியின் த்ரிவலி விழுந்த இடம். இந்த இடத்திற்கு கிழக்கு, மேற்கு, தெற்குப் பாகத்தில் மூன்று உபபீடங்கள். க்ருஹஸ்தனை ப்ராம்மணனுக்கு அங்கு ஸித்தி ஏற்படும். இதரர்களுக்கு ஏற்படாது. புஷ்டியைக் கொடுக்கக் கூடினதான மந்த்ரங்கள் ஸித்தியை கொடுக்கும்.

அந்த இடம் சின்னக் காஞ்சிபுரம் பக்கத்தில் இருக்கும் முக்கூடல்.

ஐ. ஐ. காமகோடி (12)

ஸதிதேவியின் நாபி விழுந்த இடம். காம மந்த்ரங்கள் எல்லாம் ஸித்தியைக் கொடுக்கும். நான்கு உப பீடங்கள், நான்கு திக்குகளிலும் இருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் விளங்கும் தேவியைத் தர்சனம் செய்தாலே தன் இஷ்டங்கள் நிறைவேறும். அங்கு அப்ஸரஸுகள் வாஸம் செய்கின்றார்கள். வித்யைகள் எல்லாம் சீக்கிரமாகவே ஸித்தியைக் கொடுக்கும். இது காமாக்ஷி தேவி விளங்கும் ஸ்தானம்.

ஒ. ஒ கைலாசம் (13)

ஸதிதேவியின் அங்குலிகள் விழுந்த இடம். ஹிமாலயத்தில் விளங்குவது கைலாஸம் என்னும் பர்வதம். தேவியின் விரல்களில் கணுக்களெல்லாம் சிவலிங்கங்களாகவே விளங்குகின்றன. கைகளின் ரேகைகளால் எண்ணிக் கொண்டு ஜபம் செய்தால் சீக்கிரமாகவே அந்தத் தேவதை அருள் செய்யும்.

ஔ. ஔ. ப்ருகுபீடம் (14)

ஸதீதேவியின் பற்கள் விழுந்த இடம் கல்போக்தமான எல்லா வைதிக மந்த்ரங்களும் தங்கள் தங்கள் உருவத்துடன் அவ்விடத்தில் விளங்குகின்றன. அந்த மந்த்ரங்களை ஜபம் செய்தால் உடன் ஸித்தியைக் கொடுக்கின்றன.

அம். அம். கேதாரம் (15)

ஸதீதேவியின் வலது கை விழுந்த இடம். அங்கு ஸித்திகள் சீக்கிரமாகவே ஸித்தியைக் கொடுக்கும். இந்தக் கேதாரத்திற்கு வலது பாகத்தில் அகஸ்த்யாச்ரமம் என்று ஓர் உபபீடமிருக்கின்றது. அங்கு ஸதீதேவியின் கங்கணம் விழுந்திருக்கின்றது. இந்த இடம் எல்லா ஸித்தியையும் கொடுக்கும். அதற்குப் பின் பாகத்தில் ஸதீதேவியின் மோதிரங்கள் விழுந்த இடம் ஓர் உபபீடம். அந்தப் பீடத்தில் இந்த்ராக்ஷி என்னும் தேவி விளங்குகின்றாள். இந்த தேவி முன் காலத்தில் இந்திரனால் உபாஸிக்கப் பட்டவள். இந்தப் பீடத்திற்குப் பின் பாகத்தில் ரேவதி என்னும் நதிக்கரையில் ஸதீதேவியின் வளையல்கள் விழுந்த இடம் ஓர் உபபீடம்.

அங்கு ராஜராஜேச்வரி என்னும் தேவி விளங்குகின்றாள். பதிதன்கூட அங்கே விமோசனத்தை அடைகிறான். வாமா சாரானுஷ்டானத்தில் சீக்கிரம் ஸித்தி ஏற்படுகின்றது. அங்கு ஜபம் செய்தால் யக்ஷிணிகள் கண்களுக்குப் புலப்படுவார்கள்.

அ:. அ:. சந்த்ரபுரம் (16)

ஸதீதேவியின் இடது கபோலம் விழுந்த இடம். அவ்விடத்தில் எல்லா மந்த்ரங்களும் ஸித்தியைக் கொடுக்கும். சிறிதும் ஸந்தேஹமில்லை.

க. க. ஸ்ரீபீடம் (17)

ஸதீதேவியின் மஸ்தகம் விழுந்த இடம். கலியுகத்தில் பாபிகளால் அங்கு செல்ல முடியாது. இரவில் எல்லாச் சக்திகளும் ஸ்வேச்சையாக விளையாடுகின்றார்கள். அங்கு செல்லும் தர்ம மார்க்கத்தில் இருப்பவர்களை சக்திகள் ஒன்றும் செய்வதில்லை. தர்ம மார்க்கத்திலிருந்து நழுவினவர்களைக் கொன்று தின்று விடுவார்கள். இந்த இடத்திற்குப் பூர்வ பாகத்தில் ஸதீதேவியின் காதணி விழுந்ததால் ஓர் உபபீடமேற்பட்டது. அந்தப் பீடத்தில் பரம்ம வித்தையை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றவளான ப்ராஹ்மீ என்னும் சக்தியானவள் விளங்குகின்றாள்.

ஸ்ரீபீடத்திற்கு அக்னிகோணில் காதணியின் ஒரு பகுதி விழுந்ததனால் ஓர் உபபீடமானது ஏற்பட்டது. அந்தப் பீடத்தில் வாக்சுத்தியைக் கொடுப்பவளான மாஹேச்வரி என்னும் சக்தி விளங்குகின்றாள்.

ஸ்ரீபீடத்திற்குத் தெற்குத் திக்கில் ஸதீதேவியின் பத்ரவல்லீ விழுந்ததனால் ஓர் உபபீடம் ஏற்பட்டது. அந்தப் பீடத்தில் ஜயத்தை செய்பவளான கௌமாரீ என்னும் சக்தி விளங்கிறாள். (பத்ரவல்லீ என்றால் ஸ்திரீகளின் ஸ்தனங்களில் கஸ்தூரியால் எழுதப்பட்ட சித்திரம்.)

ஸ்ரீபீடத்திற்கு நைர்ருதி திக்கில் ஸதீதேவியின் கண்டமாலை விழுந்ததனால் ஓர் உபபீடமானது ஏற்பட்டது. அந்தப் பீடத்தில் இந்த்ரஜால ஸித்தியைக் கொடுப்பவளான வைஷ்ணவீ என்னும் சக்தி விளங்குகிறாள்.

ஸ்ரீபீடத்திற்கு மேற்குத் திக்கில் ஸதீதேவியின் நாஸாபரணமான முத்து விழுந்ததால் ஓர் உபபீடமானது ஏற்பட்டது. அந்தப் பீடத்தில் சத்ருக்களை த்வம்ஸம் செய்பவளான வாராஹீ என்னும் சக்தி விளங்குகிறாள்.

ஸ்ரீ பீடத்திற்கு வாயு திக்கில் ஸதீதேவியின் நெற்றிச் சுட்டி விழுந்ததால் ஓர் உபபீடமானது ஏற்பட்டது, அந்தப் பீடத்தில் க்ஷுத்ர தேவதைகளின் ஸித்தியைக் கொடுக்கக் கூடினவளான சாமுண்டா என்னும் சக்தி விளங்குகின்றாள்.

ஸ்ரீபீடத்திற்கு ஈசான பாகத்தில் ஸதீதேவியின் ஜடைபில்லை விழுந்ததனால் ஓர் உபபீடமானது ஏற்பட்டது. அந்தப் பீடத்தில் நல்ல வாக்கு ஸித்தியைக் கொடுப்பவளான மஹாலக்ஷ்மீ என்னும் சக்தி விளங்குகிறாள்.

க². க². ஓங்காரம் (18)

நர்மதாதீரத்தில் அமரகண்டகம் என்னும் ஓங்கார க்ஷேத்திரத்தில் ஸதீதேவியின் தோள் விழுந்தது. இந்த இடத்தில் உபாஸித்த முனிவர்கள் தபஸ் செய்து ஜீவன் முக்தர்களாக ஆனார்கள்.

இந்த ஓங்கார பீடத்தில் வடக்கு பாகத்தில் ஸதீதேவியின் கஞ்சுகம் (ரவிக்கை) விழுந்ததனால் ஒரு பீடத்தில் ஜ்யோதிர்மந்த்ரப் ப்ரகாசத்

தைக் கொடுப்பவளான ஜ்யோதிஷ் மதி என்னும் தேவி விளங்குகிருள்.

ஏ. ³. ஜாலந்த்ரம் (19)

ஸதிதேவியின் மார்பு ப்ரதேசம் விழுந்த இடம். அங்கு அக்னி பகவான் ஜ்வாலேயோடுகூடத் தபஸ் செய்து தேவமுகன் என்னும் பெயர் பெற்ருன். இந்தப் பீடத்திற்கு ஸமீபத்தில் ஜ்வாலாமுகி என்று பெயர் பெற்ற ஓர் உபபீடமிருக்கின்றது. மந்த்ர ஸித்திக்கான புரச்சரணே செய்யும்போது ஜபம், ஹோமம், தர்ப்பணம், ப்ராம்மண போஜனம் என்னும் அங்கங்களேச் செய்யவேண்டியது. இந்த அங்கங்களில் கூறிய ஹோமத்தை ஹோம த்ரவ்யத்துடன் இந்த ஜ்வாலாமுகீ என்னும் ஹோமகுண்டத்தில் செய்தால் மந்த்ர ஸித்தியானது சீக்கிரமாகவே ஏற்படும். கோரக்ஷகர் என்னும் ஸித்தர் இந்த இடத்தில்தான் எட்டு ஸித்தியையும் அடைந்தார். இந்த இடத்தைத் தர்சனம் செய்வதாலேயே எல்லா ஸித்திகளேயும் அடையலாம்.

ঘ. க⁴. மாளவம் (20)

ஸதிதேவியின் இடது தோள் விழுந்த இடம். மாளவம் என்னும் ராகத்தைக் குறிப்பிடும்படியான இந்தப் பீடத்தில் அனேகம் கந்தவர்கள் உபாஸ்தி செய்து ஸங்கீதக் கலேயில் சிறந்தவர்களாஞர்கள்.

ঙ. ங. குலாந்தகம் (21)

ஸதிதேவியின் கக்ஷப்ரதேசமானது விழுந்த இடம். (கக்ஷம் என்ருல் அக்குள்) வித்வேஷணம், உச்சாடனம் மாரணம், முதலான ப்ரயோகங்களே இந்தப் பீடத்தில் அனுஷ்டானம் செய்தால் சீக்கிரம் ஸித்தியைக் கொடுக்கும்.

च. ச. கொட்டகம் (தேவகோடம்) (22)

ஸதிதேவியின் இடது கக்ஷப்ரதேசம் விழுந்த இடம். ராக்ஷஸர்கள் இந்தப் பீடத்தில் தபஸ் செய்து தேவர்களே ஜயிக்கும் ஸித்தியை அடைந்தார்கள்.

ছ. ச.² கோகர்ணம் (23)

ஸதிதேவியின் ஜடரம் (வயிறு) விழுந்த இடம். விசேஷமான பீடம்,

ज. ஜ.³ மாருதேச்வரம் (24)

ஸதிதேவியின் வலி (வயிற்றின் மடிப்பு) விழுந்த இடம். இந்தப் பீடம் சிவ மந்த்ர ஸித்தியைக் கொடுக்கக் கூடியது.

ঝ. ச.⁴ அட்டஹாஸம் (25)

ஸதிதேவியின் வயிற்றின் இரண்டாவது மடிப்பு விழுந்த இடம். கணேச மந்த்ர ஸித்தியைக் கொடுக்கக் கூடியது.

ঞ. ஞ. விரஜ: (26)

ஸதிதேவியின் வயிற்றின் மூன்ருவது மடிப்பு விழுந்த இடம். எல்லா விஷ்ணு மந்திர ஸித்தியையும் கொடுக்கக் கூடியது.

ट. ட. ராஜக்ருஹம் (27)

ஸதிதேவியின் அடி வயிறு விழுந்த இடம். உப வேதங்களின் விசேஷ அறிவைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஸதிதேவியின் ஒட்டியாணத்தில் இருக்கும் சிறு சலங்கை விழுந்த இடம் ஓர் உப பீடம். கண்டிகை என்னும் பெயர் பெற்ற இந்த உப பீடத்தில் இந்த்ர ஜால ஸித்தியானது ஏற்படும்.

ठ. ட.² மஹாபதம் (28)

ஸதிதேவியின் ப்ருஷ்டபாகமானது விழுந்த இடம். ஜாதி ப்ரஷ்டர்களான ப்ராம்மணர்களின் சரீரமானது இந்தப்பீடத்தில் ஸமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டது. அவர்கள் ஜன்மாந்த்ரத்தையடைந்து வேதமார்க்கத்திலிருந்து நழுவினவர்களான அதிதேஹ ஸௌக்கியத்தைக் கொடுக்கக் கூடினதான அகோரி மார்க்கத்தை அவலம்பித்து அந்த மார்க்கத்தை நடத்திவைப்பவர்களாக ஆனூர்கள்.

ड. ட.³ கொல்லகிரி (கோலாபுரம்) 29.

ஸதிதேவியின் ஜகனம் விழுந்த இடம். எல்லா வனதேவதா மந்திர ஸித்திகளேயும் கொடுக்கக்கூடியது.

ढ. ட.⁴ ஏலாபுரம் 30.

ஸதிதேவியின் வலது தொடை விழுந்த இடம்.

ण. ண. காலேச்வரம் 31.

ஸதிதேவியின் இடது தொடை விழுந்த இடம், ம்ருத்யும்ஜய மந்த்ரம், ஆயுஸ்ஸைக் கொடுக்கக்கூடியதான மந்திரங்கள் சீக்கிரம் ஸித்தியைக் கொடுக்கும்.

त. த. ஜயந்தீ 32.

ஸதிதேவியின் வலது முழங்கால் விழுந்த இடம். தனுர்வேத ஸித்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது.

थ. த.^{2} உஜ்ஜயினீ 33.

ஸதிதேவியின் இடது முழங்கால் விழுந்த இடம். கவச மந்த்ரங்களின் ஸித்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது.

द. த.^{3} யோகினீ 34.

ஸதிதேவியின் வலது கணுக்கால் விழுந்த இடம். கௌள மந்த்ரங்களுக்கும் வாம மார்க்க மந்த்ரங்களுக்கும் ஸித்தியைக் கொடுக்கக் கூடியது. இதர மார்க்கங்கள் ஸித்தியைக் கொடுக்காது.

ध. த.^{4} க்ஷீரிகா 35.

ஸதிதேவியின் இடது கணுக்கால் விழுந்த இடம். வேதாள மந்த்ரங்களும் ஸங்கர மந்த்ரங்களும் ஸித்தியைக் கொடுக்கக் கூடியது.

न. ந. ஹஸ்திநபுரம் 36.

ஸதிதேவியின் வலது கால் கறடு விழுந்த இடம். பாதச் சிலம்புவிழுந்த இடம் உபபீடம். நூபுரார்ணவம் என்று பெயர். இந்தப் பீடத்திலும் உபபீடத்திலும் சூரியன் ஸம்பந்தமான மந்த்ரங்கள் ஸித்தியைக் கொடுக்கும்.

प. ப. உட்டீசம் 37.

ஸதிதேவியின் இடது கால் கறடு விழுந்த இடம். ஸாதகர்களுக்கு ஸித்தியைக் கொடுக்கக் கூடியது. உட்டீசம் என்னும் மஹாதந்த்ரத்தின்படி அநுஷ்டானம் செய்பவர்களுக்கு ஸித்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது. இடது கால் பாதச் சிலம்பு விழுந்த இடம் டாமரம் என்னும் உபபீடம்.

फ. ப.^{2} ப்ரயாகம் 38.

ஸதிதேவியின் தேஹரஸம் (சரீரத்தின் கொழுப்பு) விழுந்த இடம். இந்த இடத்தில் இருக்கும் (மண்)ம்ருத்திகையானது வெளுப்பாக இருக்கின்றது.

கங்கை யமுனை மத்தியிலும் இரு கரைகளிலும் ஸதிதேவியின் அஸ்திகள் (எலும்பு) விழுந்த இடங்கள் பீடங்களாக ப்ராம்மணர்களால் செய்யப்பட்டது. கங்கையின் கிழக்குப் பக்கத்தில் பகளா முதலான உபபீடங்களும், கங்கையின் உத்தர பாகத்தில் சாமுண்டா முதலான உபபீடங்களும், கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் மத்தியில் ராஜராஜேச்வரீச்வரம் என்னும் உபபீடமும், யமுனாநதியின் தென் கரையில் புவனேச்வரீ பீடமும் விளங்குவதால் ப்ரயாகையானது தீர்த்தராஜம் என்றும் பீடராஜம் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

ब. ப.^{3} ஷஷ்டீசம் 39.

ஸதிதேவியின் வலது குதிகால் விழுந்த இடம். பாதுகா ஸித்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது.

भ. ப.^{4} மாயாபுரம் 40 (ஹரித்வாரம்)

ஸதிதேவியின் இடது கால் விழுந்த இடம். தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள் மாயா ஸித்தியைப் பெற்ற இடம்.

म. ம. மலயம் 41.

ஸதிதேவியின் சரீரத்திலிருக்கும் இரத்தம் விழுந்த இடம். ரக்தாம்பரர்கள் முதலான பௌத்தர்களுக்கு ஸித்தியைக் கொடுக்கக்கூடிய இடம்.

य. ய. ஸ்ரீசைலம் 42.

ஸதிதேவியுன் சரீரத்தின் பித்தம் விழுந்த இடம். எல்லா மந்த்ரங்களும் ஸித்தியைக் கொடுக்கும். விசேஷமாக வைஷ்ணவ மந்த்ரங்கள் ஸித்தியைக் கொடுக்கும்.

र. ர. மேரு 43.

ஸதிதேவியின் மேதஸ்ஸு விழுந்த இடம். ஸ்வர்ணாகர்ஷண பைரவ மந்த்ரம் ஸித்தியைக் கொடுக்கும். (மேரு என்பது ஹிமாலயத்தின் ஒரு கொடுமுடி)

ल. ல. கிரிபீடம் 44.

ஸதிதேவியின் ஜிஹ்வாக்ரம் விழுந்த இடம். இந்தப் பீடத்தில் ஜபம் செய்தால் வாக்ஸித்தி ஏற்படும். (ஜுன காட்டில் கிரிணர் என்று கூறுவார்கள்.)

व. வ. மாஹேந்த்ரம் 45.

ஸதிதேவியின் சரீரத்தின் மஜ்ஜா விழுந்த இடம். எல்லா சக்தி மந்த்ரங்களுக்கும் ஸித்தியைக் கொடுக்கும்.

श. ச. வாமனம் 46.

ஸதிதேவியின் பெருவிரல் (வலது) விழுந்த இடம். இந்த இடத்தில் ஜபம்

செய்தால் மந்த்ரிகளின் முக்யமான இடத்தைப் பெறலாம்.

ஷ. ஷ. ஹிரண்யபுரம் 47.

ஸதிதேவியின் இடது கால் பெரு விரல் விழுந்த இடம். வாமமார்க்க ஸித்தியை அடையலாம்.

ஸ. ஸ. மஹாலக்ஷ்மீபுரம் 48.

ஸதிதேவியின் ருசியானது விழுந்த இடம். ஸர்வஸித்தியையும் கொடுக்கக் கூடியது.

ஹ. ஹ. அத்ரிஸ்தானம் 49.

ஸதிதேவியின் நரம்புகள் விழுந்த இடம். கண் பார்வைக்குத் தெரியக் கூடியன எவ்வளவு ஸித்திகளுண்டோ அவ்வளவும் அவ்விடத்தில் ஏற்படும்.

ள. ள. சாயாபீடம் 50.

ஸதிதேவியின் சரீரத்தின் நிழல் தெரிந்ததனுல் சாயாபீடம் என்று பெயர் வந்தது.

க்ஷ. க்ஷ. சத்ரடம் 51.

ஸதிதேவியின் கேசபாகம் விழுந்த இடம். இவ்விடத்தில் ஸித்திகள் சிக்கிரமாகவே ஏற்படும்.

இவ்விதம் மேரு தந்திரத்தில் கூறின விதம் ஐம்பத்தொன்று பீடங்கள். நித்யாஷோடசிகார்ணவம், ஞானூர்ணவம் முதலான க்ருந்தங்களில் ஒன்றிரண்டு பீடங்களின் பெயர் மாறுதலாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

சில தந்த்ரங்களில் சாயாசத்ரம் ஒரே பீடமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அப்போது ஒரு பீடம் குறைவு வருவதால் அதற்குப் பதிலாக ஜலேசம் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இதில் கூறப்பட்டிருக்கும் பீடங்கள் எங்கு இருக்கின்றன? இந்த ஸமயத்தில் எந்தப் பெயரால் அந்தப் பீடங்கள் அழைக்கப்படுகின்றன என்று தெரியவில்லை. தெரிந்தவரையில் நான் எழுதியிருக்கின்றேன்.

ஒரு ஸமயம் மூலக்ரந்தத்தைத் தற்சமயம் காமகோடி பீடத்தில் விளங்கும் காமாக்ஷி ஸ்வரூபமான பெரியவர்களுக்குப் படித்துக் காண்பித்தேன்.

அப்போது அவர்கள் த்ரிஸ்ரோதஸ் என்றுல் முக்கூடலாக இருக்கலாம் என்று அருள் செய்தார்கள். ஏனென்றுல் ஏகாம்ரம், த்ரிஸ்ரோதஸ், காமகோடி இம்மூன்றும் சேர்ந்தாற்போல் இருப்பதால் முக்கூடலாகத்தான் இருக்கலாம் என்று அருள் செய்தார்கள். பிறகு நான் 'காஞ்சி மஹிமை' என்ற புஸ்தகம் பார்த்தபோது சின்னக் காஞ்சிபுரத்திற்கு த்ரிஸ்ரோதஸ் என்று ஒரு பெயர் இருப்பதைப் பார்த்தேன்.

செம்பொற் கோயில்

புலவர் பு. மா. ஜயசெந்தில்நாதன், M. A.

எல்லாவுலகங்களும் இறைவனின் விளக்கமே. இறைவனே எல்லாவுயிர்களிலும், பொருள்களிலும் உட்பொருளாய், நுண்ணியனாய் விளங்குகின்றான். எனினும் இறைவன் சிறப்பாக எழுந்தருளியிருக்கின்ற இடங்கள் திருக்கோயில்களேயாகும். பண்டைக்காலத்தில் ஊரின் அமைப்பில் கோயில்கள் பொருத்தமான இடத்தைப் பெற்றிருந்தன.

''கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்.''

''திருக்கோயில் இல்லாத திருவிலூரும்........அடவிகாடே'' என்பன போன்ற அருள்மொழிகள் ஆலய வழிபாட்டை வலியுறுத்த எழுந்தனவேயாம். எல்லாக் கோயில்களும் சிறப்புடையனவே. எனினும் அவ்வக்காலங்களில் நிகழ்ந்த, நிகழ்த்தப்பெற்ற அற்புதச் செயல்களாலும், அமைப்பாலும், தவப்பெருமையாலும் சிற்சில கோயில்கள் பிறவற்றிலும் மிக்க சிறப்புற்றுத் திகழ்கின்றன, அத்தகைய கோயில்களுள் காஞ்சியில் உள்ள 'திருவேகம்ப'மும் ஒன்றாகும்.

''செங்கனி வாய்த் திருக்காமக் கோட்டியாம்'' ஸ்ரீகாமாக்ஷி அம்பாள் திருக்கோயிலின் திருக்குட முழுக்கு விழாவின் மலராக வெளிவரும் இம் மலரில் திருவேகம்பத்துச் செல்வனைச் சிந்தித்தலும் பொருத்தமே.

தொண்டை நாடு கல்விக்குப் பெயர் பெற்றது. அங்ஙனமே வாய்மைக்கும் இருப்பிடமாகத்திகழ்ந்தது. ''தொண்டை நன்னாடு சான்றோர் உடைத்து'', ''வையம் பெறினும் பொய்யுரைக்க மாட்டார் தொண்டை தொட்டாரே!'' என வருந் தொடர்கள் இக் கருத்தை வலியுறுத்துவன. இதற்குச் சிறப்புடைய தொண்டை நாட்டின் கண்ணாகத் திகழ்கின்ற தலம் கச்சிப்பதி—காஞ்சிபுரம். பாலாற்றின் வடபால் அமைந்திருக்கும் இத்தலம் ஒருகால் எல்லாச் சமயங்களும் பெருகியிருந்த சமயப்பொதுவிடமாகத் திகழ்ந்தது. அவ்வவற்றுக்குரிய அடையாளங்கள் இன்னும் இத்தலத்தே உள்ளன.

பிரமனால் வழிபடப்பெற்ற இத்தலம் அற்புதத் திருக்கோயில்கள் பலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டு திகழ்கின்றது. அன்னை ஸ்ரீகாமாக்ஷி அம்பாளின் அருட்சத்திபீடமும், ஏகாம்பர நாதப் பெருமான் ஆலயமும், சிற்பங்கள் மலிந்திலங்கும் கைலாச நாதர், வைகுண்ட பெருமாள் கோயில்களும், அத்திகிரி அருளாளரின் ஆலயமும், சொன்ன வண்ணஞ்செய்த பெருமாள் கோயிலும், வாமனத்திலிருந்து விசுவரூபமெடுத்து உலகினையளந்தான் திருக்கோயிலும் அவற்றுள் சில;

'கலைமலி காஞ்சி' என்னுந்தொடர் போல, 'கோயில்கள் மலிகாஞ்சி' என்னும் தொடரும் இதற்குப் பொருத்தமே.

வசிக்க முத்திதரவல்ல இத் தலம் பிருதிவித் தலமாகும். பெருமான் ஏகாம்ரநாதர். சிவலிங்கம்-மூலலிங்கம் மணல் லிங்கமாகும். தலமரம் மாவடி, ஏக+ஆம்ரம்→ ஏகாம்ரம்→ ஏகாம்பரம், ஏகம்: ஒன்று. ஆம்ரம்: மாமரம். ஏகாம்ரம்: ஒற்றை மாமரம். மாமரத்தின் கீழ் இறைவன் லிங்கவடிவில் வந்து தோன்றியமையின் ஏகாம்ரநாதர் எனப் பெயர் பெற்றார். மக்கள் வழக்கில் இப் பெயரே ஏகாம்பரநாதர் என்று வழங்குகின்றது. திருமுறைகளில் இத் திருக்கோயில் 'கச்சியேகம்பம்', 'திருக்கச்சியேகம்பம்', 'திருவேகம்பம்' என்றே குறிக்கப்படுகிறது.

காஞ்சி மண்டலம் முழுமைக்கும் தேவி, ஜகன்மாதா ஸ்ரீகாமாக்ஷியே ஆவாள். இத்தலம் சக்தி பீடமாதலின் எந்தச் சிவாலயத்திலும் தனியாகத் தேவி சந்நிதி கிடையாது. எனினும் அவ்வக் கோயில்களில் வழிபடும் வடிவமாகக் காமாக்ஷியின் திருவடிவையே பல பெயர்

களில் போகசக்தியாக எழுந்தருளச் செய்வது மரபு. இம் மரபின்படி திருவேகம்பத்து உள்ள வழிபடு தேவி வடிவம் 'ஏலவார் குழலி' என்பதாகும், எனினும் இன்னும் எக்காலத்தும் எல்லா விழாக்களிலும் வழங்கும் மரபு 'ஸ்ரீகாமாக்ஷிதேவி உடனுறை திருவேகம்பப் பெருமான்' என்பதே.

மூலலிங்கம் - ஏகாம்பரநாதர் சந்நிதி விசாலமானது. தொலைவில் நின்று பார்ப்போருக்கும் நன்கு காட்சிதரும் முறையில் மூலவர் சந்நிதி அமைந்துள்ளது. வேதமாகிய மாவடியின் கீழ் வேதத்திற்குத் தலைவராகிய பெருமானே சிவலிங்க வடிவில் எழுந்தருளியுள்ளார். சைவசமய ஆசாரியர்கள் நால்வரும் இப் பெருமானைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர்.

''கருவார்கச்சித் திருவேகம்பனை வணங்குவோர்க்கு வினைகள் வந்து சேரா'' என்பார் திருஞானசம்பந்தர்.

இத்தலத்துப் பெருமானை 'எப்போதும் இனியவனாக' அநுபவித்து, ''கண்ணிலுண்மணி கச்சியேகம்பனே'' என்று போற்றுகின்றார் திருநாவுக்கரசர்.

''ஏலவார் குழலாள் உமை நங்கை என்றும் ஏத்தி வழிபடப்பெற்ற, காலகாலனைக் கம்பன் எம்மானைக் காணக் கண் அடியேன் பெற்றவாறே'' என்று வாயாரப் புகழ்ந்து மனமுருகிப் பாடித் துதிக்கும் சுந்தரமூர்த்திகளின் அமுத வாக்கின் ஆற்றலை என்னென்போம்!

''ஏதலூர் தங்கா வாதவூர் கோமான்'' இப்பெருமானையும் கோயிலையும் சொல்லும்போது, ''தேசமெல்லாம் புகழ்ந்தாடும் கச்சித் திருவேகம்பன் செம்பொற் கோயில்'' என்று தம் திருவாசகத்துள் போற்றுகின்றார்.

'தேசமெல்லாம் புகழ்ந்தாடும்' என்று பாடும் மணிவாசகர் தொடருக்கு ஒப்ப அப்பர் வாக்கும் நம் நினைவுக்கு வருகிறது. அப்பர் பெருமான் தம் திருத்தாண்டகம் ஒன்றில், ''எல்லாவுலகமும் ஆனாய் நீயே, ஏகம்பம் மேவி இருந்தாய் நீயே' என்று பாடுகின்றார். இவ்விரு தொடர்களிலும் கருத்தொற்றுமையை நம்மால் காணமுடிகிறதல்லவா! 'செம்பொற்கோயில்' என்றதனால் கோயிலின் அழகும் பெறப்படுகின்றது.

மாவடி வைகும் பரமனான ஏகாம்ரநாதனை நாம் அனைவரும் வழிபட வேண்டும் என்பதை நமக்குணர்த்தும் வகையில் காமாக்ஷியே (அம்பிகையே) சிவபூசை செய்யுந்தலம் இஃதொன்றே. வழிபாட்டு மேன்மையை உணர்த்துவதன்றிச் செய்தும் காட்டுகின்ற செம்மை இத் திருக்கோயிலுக்கே உரியதொன்றாகும். அவ்வாறு செய்த தேவிக்குப் பெருமான் மாவின் மூலத்து வந்து தோன்றிய தகைமையைச் சேக்கிழார் அருமையாகப் பாடுகின்றார்.

தலமாகிய மாவடி அளவற்ற பெருமையுடையது, வேதமே மாமரம். நான்கு வேதங்களும் நான்கு கிளைகள். இத்தல மரம் வேத வடிவாதலின் இதன்மீது ஏறுவதற்கு அநுமதி இல்லை. இம் மாவடியின் சிறப்பைக் காஞ்சிப் புராணத்துள், ஆசிரியர் சிவஞானமுனிவர் பலபடப் போற்றிப் பாடியுள்ளார். இங்குப் பெருமான் சோமாஸ்கந்த வடிவில் வீற்றிருக்கின்றார். கையில் சின்முத்திரைக் கோலம். கீழே பதஞ்சலி, வியாக்ரபாதர் வடிவங்கள். அதற்குக் கீழ் ஒருபுறம் பஞ்சாக்னி நடுவில் தபஸ் காமாக்ஷி வடிவமும், மறுபுறம் இலிங்கோற்பவ வரலாறும் உள்ளன. இவ்விடம் சிறந்த பிரார்த்தனை இடம்.

தழுவக் குழைந்த பிரான்:

கைலையில் இறைவன் பின்நின்று விருப்புடன் தேவியார் பெருமானின் திருக்கண்களை மூடினார். உலகங்கள் இருளில் மூழ்கின. ஒருகண நேரம் உலகங்களுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தமையின் அதற்குக் கருவாயாகப் பெருமானின் ஆணைப்படி தேவியார் காஞ்சி வந்து கம்பையாற்றின் கரையில் மாவடியின் கீழ் மணலால் இலிங்கம் அமைத்துப் பூஜைசெய்து வழிபடத் தொடங்கினார். ஒருநாள் வழிபாட்டின்போது வெள்ளம் வருமாறு பிரான் அருள, அதைக் கண்டு மனங்கலங்கி, ''ஒரு பொற்கொடி வளர்ந்து தன் இரு தளிர்களாலும் இரு புறங்களிலும் மேருமலைச் சிகரத்தைத் தழுவிக்கொண்டாற் போலத் தேவி விரைந்தெழுந்து சிவலிங்க பீடத்தின் மேல் தன் வலது முழந்தாளை ஊன்றிப் பெருமானைத் தம் இரு கைகளாலும் இறுகத் தழுவிக்கொண்டார். பெருமானும், பெருமாட்டியின் தழுவுதலுக்குக் குழைந்து காட்டினார். அன்றுமுதல் பெருமான் 'தழுவக் குழைந்த தலைவர்' ஆயினார். இந் நிகழ்ச்சியை உள்ளத் தெண்ணிச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்,

''எங்கள் இன்றி இமையவர் கோனை
ஈசனை வழிபாடு செய்வாள்போல்
உள்ளத்துள்கி உகந்துமை நங்கை
வழிபடச் சென்று நின்றவா கண்டு
வெள்ளங்காட்டி வெருட்டிட அஞ்சி
வெருவியோடித்தழுவ வெளிப்பட்ட
கள்ளக்கம்பனை எங்கள் பிரானைக்
காணக்கண் அடியேன் பெற்றவாறே''

என உள்ளமுருகப் பாடிப் போற்று கின்ருர்.

காமாக்ஷி தேவியார் இறைவனிடம் இரு நாழி நெல் பெற்றுக் காஞ்சியில் எண்ணுன்கு (8+4=32) அறங்களையும் வளர்த்து வந்தார், இதுபற்றியே அம்பாளுக்கு 'அறப்பெருஞ் செல்வி' என்றும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. இதற்குச் சான்ருக இத்தலத்தில் 'அறப்பெருஞ் செல்வித் தெரு' என்று ஒரு வீதியிருப்பதும் கண்கூடு. காமக்கோட்டத்திலிருந்து அறம் வளர்க்கும் அம்பாளின் தகைமையைச் சேக்கிழார் பெருமான் மிகவும் அருமையாகப் பாடுகின்ருர்.

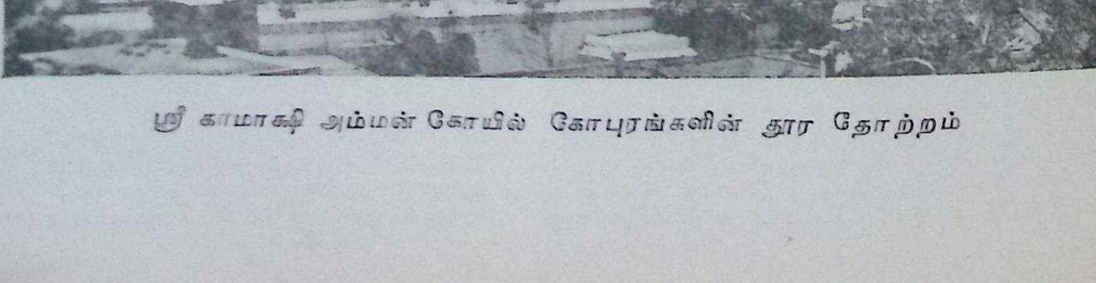
''எண்ணரும் பெருவரங்கள்முன் பெற்றங்
கெம்பிராட்டி தம்பிரான் மகிழ்ந்தருள
மண்ணின்மேல் வழிபாடு செய்தருளி
மனையறம் பெருக்குங் கருணையினுல்
நண்ணும் மன்னுயிர் யாவையும் பல்க
நாடுகாதலின் நீடிய வாள்க்கைப்
புண்ணியதிருக்காமக் கோட்டத்துப்
பொலியமுப்பதோடிரண்டறம்புரக்கும்.''

(பெரியபுராணம்; 1153)

ஜகன்மாதாவாக எழுந்தருளி அருளாட்சி செய்துவரும் ஸ்ரீகாமாக்ஷி தேவியையும், திருவேகம்பப் பெருமானையும், இக்காலத்துக் கண்கண்ட தெய்வமாய் விளங்கி நமக்கெல்லாம் அருள்பாலித்து வரும் காஞ்சி ஸ்ரீகாமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீசங்கராசாரிய சுவாமிகள் அவர்களின் திருவடிக் கமலங்களையும் தரிசித்து, இறையருளும் குருவருளும் துணைநிற்க நன்னெறி யொழுகிப் பிறவிப் பயனைப் பெறுவோமாக!

நித்யஸுகம், அல்பஸுகம் என இரண்டு ஸுகம் உண்டு. இதைப் பகுத்தறிவது கஷ்டம். ஜலமும் பாலும் கலந்தாற்போல இது ஒன்ருக இருக்கும். ஹம்ஸ பக்ஷியைப்போன்ற விவேகியே இதைப் பிரித்து அறிவான். நித்தியஸுகம் மோக்ஷம்: அல்பஸுகம் ஸம்ஸாரம், இவ்வுலகைத் தவிர பரலோகமில்லை என்று சொல்பவன் அடிக்கடி இறந்து, பிறந்து, யமன் வசமாகிருன்.

—ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர்.

ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்மன் கோயில் கோபுரங்களின் தூர தோற்றம்

மாட்சிகொள் காமாக்ஷி

ரா. கணபதி

காமாக்ஷியின் மஹிமையையும், கருணையையும், கவினழகையும் எழுதி முடியுமா?

சிவாலயங்களுக்கெல்லாம் பிரதானமாகச் சிதம்பரம் 'கோயில்' என்றே பெயர் பெற்றிருப்பதுபோல், விண்ணகர (விஷ்ணு க்ருஹ)ங்களுக்கெல்லாம் முக்கியமாக ஸ்ரீரங்கம் 'கோயில்' எனவே வழங்குமாப்போல், சக்தி ஆலயங்களுக்கெல்லாம் மூலமாக முடியணியாக ஒன்றைச் சொல்லலாம் எனில் அது காம கோஷ்டம்—காம கோட்டம்—தானே?

மன்மதனுக்குச் சிவபெருமான் மீது வெற்றி ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்பதற்காக ஒரு சமயம் பரதேவி, சகல ஆலயங்களிலுமுள்ள அம்பிகைகளின் ஜீவகலைகளையெல்லாம் இக் காம கோஷ்டக் கருவறைக்குள் தான் ஆகர்ஷித்துக்கொண்டு காமதஹனனைக் காமாவஸ்தைக்கு ஆளாக்கினள். பிறகு அவர் மதனனின் வெற்றியை ஒப்பியவுடன், இங்கிருந்தே அந்த ஜீவகலைகளைப் புதுச் சக்தியுடன், முன்னிலும் பொலிவுடன் அந்தந்த ஸ்தலங்களுக்குத் திருப்பி அனுப்பினள். ஆகவே இன்று எந்த அம்பாள் சந்நிதியில் நாம் நுகரும் அபரிமித அருளாற்றலும் ஒரு காலத்தில் காம கோஷ்டத்தில் தங்கியிருந்து அங்கேயே புதுப் போஷாக்குப் பெற்றவைதாம். இதனால் தான் அம்பாள் ஸந்நிதி எதற்குமே 'காம கோஷ்டம்' என்ற பெயர் வழங்கப்படுகிறது.

மானஸாரம் என்ற சில்பசாஸ்திரம் தேவீ ஸந்நிதியமைப்பைக் கூறத் தொடங்குகையில், ''காம கோஷ்ட விதிம்வக்ஷ்யே'' (படலம் 65. ச்லோ 1) என்றே சொல்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிதம்பரம், திருவொற்றியூர், திருப்பழனம், கோயிலாடி. திருக்காட்டுப்பள்ளி, அவிநாசி. விஜயமங்கலம், திருப்பாலைவனம், வல்லம், ஹஸ்திகிரி ஆகிய ஆலயக் கல்வெட்டுக்களிலே அந்தந்த க்ஷேத்ர அம்பாள் ஸந்நிதியைக் காமகோட்டம் என்றே வர்ணித்திருக்கிறது. அப்பர் ஸ்வாமிகள் திருஅதிகையிலும், ஞானசம்பந்தர் திருஇரும்பூளை [ஆலங்குடி]யிலும், காமகோட்டியைப் பாடியுள்ளனர். இவர்களோடு சுந்தரமூர்த்தியும் கச்சியிலேயே உள்ள ஓணகாந்தன் தளியில் காம கோட்டத்தைப் போற்றுவதால், மூவரும் நாவாரத் தேவாரம் இசைத்த பெருமை நம் தேவி காமாக்ஷிக்கே உரித்தாகிறது.

'திவாகரம்' என்ற நிகண்டுவில், தெய்வப் பெயர்த் தொகுதியில், ''காமகோட்டி, அம்பிகை, கௌரி, ஆரியை, சக்தி, அயிராணி, பார்வதி, இமயவல்லி, உமையவள் பேரே'' என்பதாகக் காம கோட்டியே தேவீ நாமங்களில் முதலிடம் கொள்கிறாள். அவளது மிகப் பிரசித்தமான அம்பிகை, கௌரி, சக்தி, பார்வதி, உமை என்ற பெயர்களும் இதன் பின்னரே கூறப்படுகின்றன.

பிரபஞ்ச மத்தியும், காஞ்சி மத்தியும் ஜீவனின் ஹ்ருதய மத்திக்கு ரூபகமாக, அப்படிப்பட்ட பரம புண்ய ஸ்தானத்தில் பரப்பிரம்ம சக்தியின் பரமங்கள ரூபமாகக் காமாக்ஷி அமர்ந்து அகிலாண்ட சராசரங்களை மாட்சியுடன் ஆட்சி புரிந்து வருகிறாள். தன் காட்சியாலாயே இந்தப் பிரபஞ்ச நாடகத்திலிருந்து மீட்சியும் தருகிறாள் கருணைகடாக்ஷியாம் காமாக்ஷி.

இப்படிச் சொன்னால் ஒன்றுக்கொன்று முரணாகத் தோன்றுகிறது: அதாவது பிரபஞ்சத்தை இயக்குபவளே அதினின்று விடுவிக்கவும் செய்கிறாள் என்றால் எதிரெதிர் துருவங்களான காரியங்களைச் செய்வதாக ஏற்படுகிறது. இதுவேதான் ஆதி ஆசார்யர்கள் நயம்படக் கூறும் அவளது, ''துரதிகம நிஸ்ஸீம மஹிமா''

—அதாது ''அறிதற்கரிய எல்லையிலாப் பெருமை.''

பிரம்மம் பரமசாந்தமாக எச்செயலும் அற்று, தன்னில் தானாக இருக்கிறது. அதே போதில் மஹாசக்தியுடன் இத்தனை ஜீவஜடப் பிரபஞ்சங்களைச் சிருஷ்டித்து, அவர்களைத் தன்னில் வேறுபோல் எண்ணச்செய்து, ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டுமிருக்கிறது. ஜீவர்களின் நல்ல எண்ணங்கள், நல்ல உள்ளுணர்ச்சிகள், நல்ல உந்துதல்கள் ஆகியவற்றைப் போலவே தீய எண்ணங்கள், தீய உள்ளுணர்ச்சிகள், தீய உந்துதல்கள் யாவற்றுக்கும் கூட அதே மஹாசக்திதான் காரணமாக இருக்கிறது. நல்லதின் அழகு பொலிவெனப் புலனாகவே இத் தீமை உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் மனித மனங்களைச் சுதந்தரமாக விட்டிருப்பதுபோல் அது விளையாட்டுக் காட்டும்போது, மக்கட்குலமானது சுயநலனை விரும்பித் தீமையிலேயே அதிகம் பாய்கிறது. இதன் விளைவாக, தண்டனையாக, துக்கத்தையே அதிகம் அநுபவிக்கிறது. இந்தத் துக்கத்தை நீக்கி நித்யானந்தப் பெருவாழ்வை நல்க மஹாசக்தி பல திவ்ய ரூபங்களைத் தரித்து வந்து அநுக்கிரஹம் புரிகிறது. அது துக்க நிவிருத்தியைப் பல விதங்களில், பல மட்டங்களில் செய்கிறது. ஒரு நிலையில் லௌகிக இன்பங்களை வழங்கி அதன் மூலமே லௌகிகத் துன்பங்களைப் போக்குகிறது. இன்னொரு நிலையில் இப்படிப்பட்ட உலகியல் நலன்களை நல்காமலே, துன்பத்தைத் தாங்கவும், அதைப் பொருட்படுத்தாமலிருக்கவும் செய்கிறது. ஒரு நிலையில் உலகு முழுதும் தன் அலகிலா லீலை இலகு அற்புதம் என உணர்வித்து, பக்தியின்பத்தில் ஆழ்த்துகிறது. இன்னொரு நிலையில் உலகம் முழுதும் தன் மாயமே என உணர்வித்து, இம் மாயத்தை அடியோடு அகற்றி, மூலமாம் அத்வைத ஞானாநுபூதியில் ஈடுபட்டிருக்கச் செய்கிறது.

இவ்வாறு பலவகைப்பட்ட, ஒன்றுக்கொன்று முரணாகவும் தோன்றுகிற, திருவிளையாடல்களைப் புரிவதில் காமாக்ஷிக்கு இணையில்லை.

ஸ்ரீ வித்யா சாஸ்திரமானது காமகலா எனப் போற்றும் பூர்ண ப்ரம்ம சக்தியே காமாக்ஷி எனும்போதே சிலருக்கு முரண்பாடு தோன்றி முகம் சுளிக்கிறார்கள். ஜீவனின் பரமவிரோதி காமம்தான் என்பதால் காமகலா என்றவுடன் அருவருப்புத் தட்டுகிறது. மூலத்ரிகோணம் முதலிய மந்த்ர—யந்த்ர - தந்த்ரவிஷயங்களும் இந்தப் பொல்லாக் காம சம்பந்தமாகவே தோன்றிப் பீபத்ஸத்தை உண்டாக்குகின்றது. இனி புராண ரீதியில் பார்த்தாலும் காமாக்ஷியானவள் பரமேசுவரனை விரஹதாபத்தில் துடிக்க வைத்தாள், மன்மதனுக்குப் புத்துயிரும் புது வடிவும் தந்ததோடு அவன் சிருபெருமானையே வெற்றிகொள்ளுமாறு அருள் புரிந்தாள் என்றெல்லாம் பார்க்கும் போது, இதெல்லாம் ஆன்மிகம், தெய்விகம் என்பனவற்றுக்கு முற்றிலும் முரணாக இருப்பதாகவே, தத்துவங்களை உள்ளபடி உணராதாருக்குத் தோன்றலாம். வெறும் மனோதத்துவ ரீதியில் மட்டும் மத விஷயங்களை அலசும் நவீன ஆராய்ச்சியாளர்கள், 'புலன் கடந்த ஆன்மநெறிக்கு முயன்ற ஹிந்துக்கள், இப் புலன்களின் உந்தல்களை மீற முடியாமலே அவதிப்பட்டு, இவ்வுந்தல்களைத் திருப்தி செய்து கொள்ளவே லிங்க ஆராதனை, சாக்த தந்த்ரங்கள் ஆகியவற்றை உண்டாக்கிக்கொண்டு, அவற்றுக்குப் பெத்தப் பெயர் கொடுத்து ஏமாற்றுகிறார்கள்' என்று சாடுவது உண்மைதானோ என்று மயங்கவும் செய்யலாம். நம்மாழ்வார், மணிவாசகர் முதலிய பரம அத்வைதிகளிலிருந்து, ஸமீபத்து அத்வைதாவதாரமான ஸ்ரீரமண மஹரிஷிகள் வரையிலான மஹான்கள் நாயிகா பாவத்தில் பாடியிருப்பதையும் இவ்விதமே நா கூசாமல் வியாக்கியானம் செய்பவர்களும் உண்டு,

ஆனால் உண்மையில் இந்தக் காமகலையின் அர்த்தம் என்ன? ''ஸோகாமயத'' என்று ச்ருதி கூறுகையில், எவ்வாறோ அசலமான நிர்க்குணப் பிரம்மத்திலும், சிருஷ்டி செய்து தன்னைப் பலவாகக் காட்டவேண்டும் என்கிற காமமான சலனம் ஏற்பட்டதைச் சொல்கிறது. காமம் என்பது எல்லா ஆசைகளையும் இச்சைகளையும் குறிப்பது. பிரம்மம் இக் காமத்துடன் கூடிப் பிரபஞ்ச வியாபாரத்தை நடத்துகிறது. அந்தச் சமயம் அதற்கு இன்னொரு இச்சையும் உள்ளது. தான் ஏற்படுத்திய புலன் மனம் இவற்றின் உந்தல்களிலிருந்து ஜீவர்களை விடுவித்துத் தன்னோடு அவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆசையே இது. இப்படி மூலத்தோடு சேர்ந்திருப்பதில் இருவகை உண்டு. காணும் யாவும் அம்மூலத்தின் தோற்றமே என்பதாகக் காட்சியை ஒப்பி ரஸிக்கும்

பக்திநிலை ஒன்று. மற்றது, காட்சியும் காண்பவனுக்கு அந்நியமாயில்லாமல் ஒன்றி மறைந்துவிட்ட ஞான ஸமாதி.

இவ்வாறாகப் பிரம்மத்துக்கு உள்ள சிருஷ்டி ஆசை, சிருஷ்டித்ததைத் தன்னுள் லயப்படுத்திக்கொள்ளும் ஆசை, இரண்டுமே காமகலா ரூபகமாக அநுபூதிமான்களுக்கு உணர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. உலகியல் வாழ்க்கையில் தாம்பத்தியம் என்று ஏற்பட்டிருப்பது பிரம்ம சக்தியின் நிர்மிதம்தான். இந்தச் சேர்க்கைக்கு மூலம் பிரப்பிரம்மம் மேற்சொன்ன காமத்தோடு சேர்ந்து நடத்தும் அதிசய தாம்பத்தியம்தான். உலக தாம்பத்தியத்தால் உந்தப்பட்டு மூலத் தத்துவத்தையும் காம கலாவாக்குகிறார்கள் என்று கூறும் மனோதத்துவ 'மேதாவி'கள், பிரதிபிம்பத்திலிருந்து மூல பிம்பம் உண்டாயிற்று என்று கூறும் அனர்த்தத்தையே செய்கிறார்கள். வாஸ்தவத்தில் புருஷ ஸூக்தாதிகளிலிருந்து ஏற்படுவது யாதெனில், நாம் காண்கிற பிரபஞ்ச வாழ்வு முழுதுமே பிரம்ம கற்பனையில் உண்டான தத்வ ரூபகங்கள் (symbols) தான். இவற்றில் பல ரூபகங்கள் பராசக்தியின் கண்ணாமூச்சி விளையாட்டில் மூலத் தத்துவத்தையே மறைக்கிற அளவில் திரிந்து உருமாறி விடுகின்றன. இப்படித்தான் புனிதமான தத்துவ காம கலாவானது மனித வாழ்வில் நீசமானதாகிவிடுகிறது. ஆனாலும் ஸம்ஸ்காரங்களால் சுத்திகரிக்கப்பட்ட ஜீவாத்மாக்கள் மஹாத்மாக்களாகிறபோது, சாக்த தந்த்ர அநுபவிகளாகிறபோது, அல்லது மாணிக்கவாசகர் போன்ற ஞான பக்தக் கவிகளாகிறபோது பிரம்மத்தின் சிருஷ்டி-லய சிருங்காரத் தூய்மையை அவர்கள் நன்கு உணர்ந்து, அதில் ஆழத் திளைக்க முடிகிறது. சிருஷ்டி காமம், லய காமம் என்று இரண்டு காமங்கள் இல்லை. பிரம்மத்தின் ஒரே காமம்தான் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப்போல சிருஷ்டியாகவும் லயமாகவும் உள்ளது. இக்காமத்தைத் தாண்டிவிட்ட மஹாசக்திதான் கருணை, கிருபை, அருள், அநுக்கிரஹம், தயை, ப்ரேமை என்றெல்லாம் சொல்லப்படும் பரம மதுரமான அன்பு. தன்னில் தானான பிரம்மத்தில் எப்படியோ அன்பு என்ற அமுதக் கடல் வெடித்துப் பொங்கிவிட்டது. பிரேமை எனில் அதைப் புரிபவர் என்றும், அதற்குப் பாத்திரராகிறவர் என்றும் இருவர் இருந்துதானே ஆக வேண்டும். இதற்காகத்தான் மூலப் பரம்பொருள் தன்னையே அன்பைப் புரிகிற ஸகுணப் பிரம்மம் என்றும், அதைப் பெறும் ஜீவ-ஜடப் பிரபஞ்சம் என்றும் இரண்டுபோல் தோற்றுவித்துக்கொண்டது. விலகியிருந்து பின் சேர்ந்தாலே அன்பின் பூர்ண ருசி விளங்கும் என்பதால் ஜீவர்களை விலக்கி வைக்கிற இந்திரிய-மனோ விகாரங்களை உண்டாக்கியது. விகாரப்பட்டவர்கள் அடியோடு விநாசமாகி விடாதிருக்கவே திவ்ய ரூபங்களாலும், அவதாரங்களாலும், ஆசார்ய புருஷர்களாலும் அன்பின் அழைப்பை விடுக்கிறது.

பிரம்மத்தில் இந்தக் காமத்தைத் தாண்டிவிட்ட கருணைப் பெருஞ்சக்தியே காமாக்ஷி. காமத்தின் அச்சு (axis) தான் காமாக்ஷி. ஆதியில்—கால தத்துவமே இதன் பின்தான் பிறந்தது என்பதால் அதை ஆதி என்பதும் கூடப் பொருந்தாதுதான்-பிரம்மத்தில் இக்காமத்தைத் தூண்டிவிட்டவளே, பிற்பாடும் பிரபஞ்சலீலை போதும் என்பதுபோல் பிரம்ம சிவன் மன்மத தஹனம் செய்துவிட்டு மோனத்து ஆழ்ந்தபோது, ''என்ன, அன்பை மறப்பதாவது? த்வைதம்போல் பாவித்து அன்பு செலுத்தும்போதும், உள்ளூற மோன ஸமாதிச் சுனை பொசிந்து கொண்டேதானே இருக்கிறது? இரண்டுந்தான் வேண்டும்'' என்று அதை மறுபடி லீலாவிநோதத்தில் வலிந்து தள்ளுகிறது. இதுவே அதன் காவ்ய ரூபகத்தில் காமேச்வர காமேச்வரி திருக்கல்யாணமாகிறது.

அன்புக்கு ஆஸ்பதமாகப் பிரபஞ்ச லீலை நடக்கவேண்டுமெனில், மக்கள் தாம்பத்தியத்தில் ஈடுபடத்தான்வேண்டும். அவர்களுக்கு இதிலே எப்போது பார்த்தாலும் குற்ற வுணர்ச்சி (Guilty concious) இருக்கலாகாது எனக் காமாக்ஷியின் தாயுள்ளம் எண்ணுகிறது. ''தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாத காமமாக நான் இருக்கிறேன்'' என்ற கீதாவாக்கியப்படி, அவளுடைய லீலானந்தத்தில் மக்கள் முதலில் கட்டுப்பட்டு இல்லறம் செய்வதில் தவறில்லை. இதில் பக்குவமான பிறகு அவளே இந்த லோக தர்மத்துக்கு மேற்பட்ட நிலைக்குத் தூக்கி விடுவாள். இதனால்தான் காமத்தை அடியோடு நீசமாக எண்ணிப்பொசுக்கி விட்ட பரமேசுவரனையே ஜீவராசிகளுக்கெல்லாம் முன்னுதாரணமாகக் கருதி அவனையும் மன்மதாவஸ்தைக்கு ஆளாக்கினாள். லோகத்துக்காக ஸ்ரீராமன் ஸீதா தேவியை அக்னிப் பரீக்ஷை செய்ததுபோலவே, தேவி ஈசனை காமாக்

ளியில் வறுத்து, காமனிடமே அவனுக்கு அபஜயத்தை வாங்கித் தந்தாள். இதில் அவள் செய்த தியாகம் பெரிதா, ஈச்வரன் செய்த தியாகம் பெரிதா என்றே சொல்ல முடியாதுதான்.

இதற்குப் பின் அவளே காமனுடைய கரும்பு வில்லையும் மலரம்பையும் தாங்கிக் காஞ்சிபுராதீச்வரியாக அமர்ந்து விட்டாள். இது எதற்காக? மன்மதன் இத் தனுசையும் பாணங்களையும் அளவு மீறிப் பிரயோகித்து ஜீவர்கள் தர்மம் மீறியும் தறிகெட்டும் போகச் செய்கிறான். அம்பாளோ அவர்களது ஐம்புலன்களைத் தர்மத்தில் கட்டுப்பட்டு நிறுத்தவே புஷ்ப பாணங்கள் ஐந்தினையும், அவர்களுடைய மனத்தை அறத்தில் அடக்கிக் கொண்டு வரவே கரும்பு வில்லையும் தாங்கியிருக்கிறாள். பிறகு பக்குவ உச்ச நிலையிலே, தர்மத்தில் கட்டுப்பட்டு அதற்கிணங்கச் செயலாற்றும் இம்மனத்தையும் புலனையும் அடியோடு செயலிழக்கச் செய்து தன்னில் தானாகவும் கனிவித்துக்கொள்வாள். மனித மனோ—இந்திரியங்களுக்கு அதீதமான பராபக்தி உணர்விலோ, அல்லது உணர்விறந்த நிர்விகல்ப ஞான நிலையிலோ இப்படிப்பட்ட ஜீவப் பிரம்ம ஐக்கியத்தை உண்டு பண்ணுவாள்.

தர்மத்தில் கட்டுப்படவே முதலில் ஜீவர்களுக்கு மனம் வராதே! அவர்களுக்கு இதற்கான பக்குவத்தைத் தன்னிடம் அவர்கள் கொள்ளும் அன்பினாலேயே ஏற்படுத்தவேண்டும் எனத் திருவுளம் கொள்கிறாள் பரம தயாநிதியான தாய். இதற்காகவே முதலில் அவர்கள் எதை வேண்டினாலும் அதை அருள்கிறாள். இந்த அருளால் அவர்கள் இவளிடம் அன்பு பூணுகிறார்கள். பிறகு சிறிது சிறிதாக அன்பு அம்மா எதைச் செய்தாலும் சரி, அதுவே ஆனந்தம் எனக்காண்கிறார்கள். பிறகே அவள் தர்மத்தில் கட்டுப்படுத்துவது. முடிவில் தர்ம—அதர்ம அதீதமான ஆத்மனில் நிலை நாட்டுவது. "In the beginning I give them what *they* want in order to make them ultimately want what *I* want to give" என்ற கதைதான். ஆரம்பத்தில் நமது கோடி காமங்களையும் பூர்த்தி செய்து, முடிவில் காமங்கள் யாவும் முடியும் கோடியான பரஞானத்தில் நம்மைச் சேர்ப்பவளே காம கோடியான ஸ்ரீ காமாக்ஷி மஹா த்ரிபுரஸுந்தரி.

இந்த ஆரம்ப நிலைக்கும் இறுதி நிலைக்கும் இடையே எத்தனை முரண்பாடுகள்? இதனால்தான் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களில் பித்துக்குளியான ஃபால்ஸ்டாஃப் முரண்பாட்டு மூட்டையாக (bundle of incongruities) இருப்பது போலவே ஸாக்ஷாத் இந்த ராஜராஜேச்வரியும் இருக்கிறாள். ஒருவேளை இதனால்தான் 'பித்துக்குளி காமாக்ஷி' என்ற பெயரே வந்ததோ என்னவோ? பித்தனென்றே போற்றப்படும் பரமேச்வரனில் முழுகித் தளித்துக் கொண்டிருப்பவளும் அன்றோ? நிர்க்குண ஆத்மாவிலும் நிலைத்து, லோக லீலையையும் ரஸிக்கும் ஞானியை, "பால-உன்மத்த-பிசாசவத்" என்பதற்கேற்ப ஸ்ரீகாமாக்ஷியும் பாலாவாக, பித்துக்குளியாக, 'பேய்க் காமாக்ஷி'யாக இருக்கிறாள்.

அவளுடைய முரண்பாடுகளைத்தான் மூகர் விசேஷமாக ரஸிக்கிறார். ச்ருங்காரத்திலிருந்து அத்வைதம்வரை எல்லாமாக அவள் இருப்பதை, "ச்ருங்காராத்வைத தந்த்ர ஸித்தாந்தம்" என்பார்! "மனஸிஜ ஸாம்ராஜ்ய கர்வ பீஜமாக" இருப்பவளையே "ஸாரஸ்வத புருஷகார ஸாம்ராஜ்ய" ராணியாக வர்ணிக்கிறார். முரண்பாடுகளைக் கவித்வ சமத்காரத்துடன், "உன் காற்சிலம்புகள் எப்போதும் வாயாடிக் கொண்டிருந்தாலும் மோன முனிவர்க்கும் ஆனந்த மூட்டுகின்றனவே!"; "உன் திருவடி சிவந்திருப்பினும் மனத்தை வெள்ளையாக்குகின்றனவே!"; "தூசுபட்டால் கண்ணாடி அழுக்காகும் என்பதற்கு மாறாக, உன் பாததூளி பட்டாலோ உள்ளழுக்கெல்லாம் நீங்கி அது தெள்ளிய கண்ணாடியாகிறதே!"; "நீ பவனுக்கு (சிவனுக்கு) ஆனந்தமளித்துக்கொண்டே பவத்துக்கு (ஸம்ஸாரத்துக்கு) அழிவைச் செய்கிறாயே!"; 'சிவனுக்கு மோஹமூட்டிய நீயே ஜீவர்களின் மோஹத்தை விரட்டியடிக்கிறாயே!" என்றெல்லாம் பல படித்தாக வியந்து கூறுவார்.

கருணைக்காகச் சிவனுக்குக் காம மூட்டுபவளேதான் நமக்கு ஞானதாயகியாக இருப்பவள். இதையே வள்ளலார் ரத்தினச் சுருக்கமாக,

கருணைக் கொடியே! ஞான சிவகாமக்
கொடியே! அருளுகவே!

என்பார்.

அத்வைத பரமாசார்யர்களும் கடைசியில் இந்தக் கருணைக் காமக் கொடியிடமே வந்தார். உத்தமோத்தமமான காமகோடி பீடத்தை ஸ்தாபித்தார்.

அம்பாளது ஐம்பத்தொரு பீடங்களுமே இக் காமகோடி பீடத்தில் அடக்கம். எல்லா சிவாலய சக்திகளும் குடிகொண்ட ஸர்வ சைவாலயேச்வரியான தபஸ்காமாக்ஷி விக்ரஹத்தைப்போல, ஸ்ரீகாமகோடி பீடமான ஸ்ரீயந்த்ரமானது ஸகல பீடஸமஷ்டி என்றே சொல்லலாம். ஏனெனில் இந்த ஐம்பத்தொரு பீடங்களை வடித்தெடுத்த ஸாரமாக மூன்றைச் சொல்லுகிறார்கள். இம்மூன்றில் காமாக்ஷி பீடம் வாக்பவம் என்றும், ஜ்வாலாமுகி மத்ய பீடம் என்றும் காமாக்கியா சக்தி பீடம் என்றும் சொல்லுவதுண்டு. ஆனால் காஞ்சியே விச்வத்தின் மத்ய ஸ்தானம் என்பதையும், காமாக்ஷியே காமனுக்கு வெற்றியீட்டித் தந்தவள் என்பதையும் நினைவு கூர்ந்தால் அவ்விரு பீடங்களும்கூடக் காமகோடியிலேயே இணைவதாக ஆகின்றன. அதாவது பூரணப் பிரம்ம சக்தியானது பேராற்றலுடன் தனது பெருங் கருணையைப் பெருக்கவிடும் மஹாபீடம் இதுவே.

ஐம்பத்தொரு பீடங்களைப்போல் பஞ்சபூத க்ஷேத்திரங்களும் காமகோட்டத்தில் அடக்கம். சைவ பஞ்சபூத ஸ்தலங்களில் மண்ணாக உள்ள காஞ்சி சாக்த பஞ்சபூதத் தலங்களிலோ ஆகாசமாக இருப்பது காமாக்ஷிக்கே உரித்தான இன்னொரு இனிய முரண்பாடு. ''வானந்தம் மண்ணினந்தம் வைத்துப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கானந்தம் தரு'' பராபர தத்துவம் அவள் என்பதே இதன் பொருள்.

சைவ ரீதியில்: பிருத்வீ க்ஷேத்திர நாயகியான இவளிடம் அப்புத் தல அகிலாண்டேச்வரி வாராஹியாக வந்து சுற்றிலே உறைகிறாள். மூன்றாவதாக, தேயுத்தலமாம் அருணாசலம். அருண அசலம் என்பதே அருணாசலம்: அசலம் என்றால் அசைவு (ஸ்பந்தனம்) இல்லாத பிரம்மம். இது வண்ணமற்ற வெள்ளையாக, ச்வேதாசலமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அதுவோ செக்கச் சிவக்க அருண வருணத்தில் வருணிக்கவொண்ணாத கருணையாக ஆகியுள்ளது. அருணாசலத்தின் இந்த அருணா அசல் காமாக்ஷிதான் என்பதற்கு. ''அருண கிரண ஜாலை..'', ''அருணாம் கருணா தரங்கிதாக்ஷீம்..'', ''ஜகத்ராதும் சம்போ: ஜயதி கருணா காசித் அருணா..'' ஆகிய மேற்கோள்கள் போதாதா? லலிதையின் தநுர்பாண-பாசாங்குசங்களுடன் பஞ்சப் பிரம்மாஸனத்தில் அமர்ந்துள்ள ஸ்ரீ காமாக்ஷியன்றி அருணா வேறு எவர்? நாலாவதாக வாயு க்ஷேத்திரமாம் காளத்தி ஞானம்பிகை. ''குருமூர்த்தே த்வாம் நமாமி காமாக்ஷி'' என்றபடிக் குருப் பரஞானப் பெருவடிவு நம் காஞ்சியன்னைதானே? இறுதியாகச் சிதம்பரம். சித்-அம்பரமேதான் இங்கு பில-ஆகாசம். அங்கே புருஷ ரூபத்தில் பஞ்சக்ருத்யத்தை நிருத்யம் புரிபவளே, இங்கு ஸ்திரீ ரூபத்தில், ''பஞ்சக்ருத்ய பராயணா''வாக இருக்கிறாள். இங்கே காமேச்வரி; அங்கே சிவ காமேச்வரி. திரு உருவ நடராஜனும், அருவ ரஹஸ்யமும் கொண்ட சிற்றம்பலத்தில் அருவுருவ ஸ்படிக லிங்கத்தை ப்ரதிஷ்டை செய்த அதே பகவத்பாதர்கள்தான், ஸுஸ்வரூப காமாக்ஷியும் அருப பிலாகாசமும் கொண்ட காமகோட்டத்தில் அருவுருவ ஸ்ரீ சக்ரத்தை ஸ்தாபித்து இதையும் அதையும் ஸர்வ ஸாம்யமாக்கியிருக்கிறார்.

இனி சாக்த பஞ்சபூத க்ஷேத்திரங்களைப் பார்த்தால்: முதலில் அயோத்யா. காமகோஷ்டத்திலுள்ள ஸந்தான ஸ்தம்பத்தைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தே அயோத்யாதிபதி தசரதன் ஸ்ரீராமனைப் புத்திரனாகப் பெற்றான் என ஐதிஹ்யம் உள்ளது. அடுத்து (வட) மதுரை. மதுராதிபதியாம் சோர சிகாமணியான கண்ணன் இங்கே அம்பாளின் வலத்தே கள்ளர் பெருமாளாக இடம் கொண்டு ஆழ்வாரின் மங்களாசாஸனமும் பெற்றுவிட்டான். மூன்றாவதாக ஹரித்வாரம் எனப்படும் மாயாபுரி. ''மஹாமாயா விச்வம் ப்ரமயஸி'' என்றவாறு மாமாயை இலகும் காஞ்சிபுரியும் மாயாபுரிதான். அடுத்து, காசி. ஓர் அவஸரத்தில் பதரி நாதத்தில் காத்யாயனருக்குப் புத்திரியாக உத்பவித்த காமாக்ஷிதான், காசி சென்று அன்னபூரணியாக அறம் பாலித்துவிட்டு, பின்பு காஞ்சி சேர்ந்து இங்கும் அன்னப் பணியாற்றிவிட்டு (கருவறை வாசலெதிரே அன்ன பூர்ணா ஸந்நிதி உள்ளது) பிற்பாடு கம்பை நதியில் சம்புவை வழிபட்டு மணந்திருப்பவள். ஐந்தாவதாக அசல் காஞ்சியே. சாக்த ஐம்பூதத்தலங்களில் அயோத்தி - பிருத்வி; மதுரை - அப்பு; மாயாபுரி - தேயு; காசி - வாயு; காஞ்சி - ஆகாசம்.

இந்த ஆகாசத்தில் உபநிஷத வாக்கியப்படியே மற்ற எல்லாமும் கோக்கப் பட்டிருக்கின்றன!

''பாங்க்தம் வா இதம் ஸர்வம்'' என்ற ச்ருதி வாக்கியப்படி, ஐந்தைந்தாக உள்ள தத்துவங்களில், காமாக்ஷி

யின் ராஜதானி இரு விதத்திலும் ஐம் பூதத் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறது.

மேலும் சில பஞ்சகங்களைப் பார்ப் போம்.

ஸ்ரீ காமாக்ஷி சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம் ஹாரம், மாயையாம் திரோதானம், மாயா நீக்கமான மோக்ஷ அநுக்ரஹம் ஆகிய ஐந்தொழில்களைப் புரிகிருள்.

ஐம்புலன்களை வசப்படுத்தப் பஞ்ச பாணம் தரித்திருக்கிருள். 'பஞ்சமீ' என்றே ஸஹஸ்ர நாமத்தில் அவளுக் கொரு பெயர்.

கர்மம்-பக்தி-யோகம்-ஞானம்-மந்த் ரம் என்று ஆன்ம நெறிகள் ஐந்து. காமகோட்டத்தில் எண்ணுன்கு அறம் இயற்றிய அன்னபூரணியே கர்மம். காமாக்ஷியை வழிபட்டுக் குரூபம் நீங்கி ஸௌந்தர்ய லக்ஷ்மியான திருமகள்—பக்தி. ஜயஸ்தம்பத்தின் இடப்புறம் குண்டலினி நாக வடிவாக விளங்கும் ஸுப்ரஹ்மண்யன்—யோகம். புருஷாக் குழியில் இறைவனின் புருஷகாரமாக விளங்கும் ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர்—ஞானம். ஸ்ரீ சக்ரம்தான் மந்த்ர ஸாதனை என்பதைச் சொல்ல வேண்டு வதில்லை.

அன்ன மயம், ப்ராணமயம், மனோ மயம், விஞ்ஞான மயம், ஆனந்தமயம் என்ற ஐங்கோசங்களில், அன்னபூரணி அன்னமயம், நாக ஸுப்ரஹ்மண்யன் ப்ராணமயம், அஷ்டபுஜ வீணுதாரிணி யாக ஸகலகலைகள் மூலம் மனோரஞ்ஜன மூட்டும் ராஜச்யாமளா மனோமயம், ஹயக்ரீவ - அகஸ்த்ய-தூர்வாஸாதிகள் விஞ்ஞானமயம், ஜகன்மாதா ஸ்ரீ மூல காமாக்ஷி ஆனந்தமயம்.

மூல காமாக்ஷி, தபஸ் காமாக்ஷி, ஹோம காமாக்ஷி (இன்று பாதுகா வடிவில் மட்டும்), பிலம், ஸ்ரீ சக்ரம் என்பதாக அம்பாளே இங்கு ஐந்து ரூபங்களில் பிரகாசிப்பது இன்னொரு விசேஷம்.

இதனுல்தான் ஆசார்யர்களும் தமது ஐந்தாவதான ஸ்ரீ மடத்தை இங்கு ஸ்தாபித்து அதனைத் தாமே அலங் கரித்து மற்றொரு காமாக்ஷியாக ஞானுட்சி புரிந்திருக்கிருர். பிறகு அவ ளுடனேயே விதேஹமாக ஐக்ய முற் றிருக்கிருர்.

அவரது அருள்நெறி ஓர் அற்புத ஆசாரிய பரம்பரை மூலம் இன்றளவும் காமாக்ஷி தாஸர்களாகவும், அவ ளோடு தன்மயமானவர்களாவும் உள்ள மஹநீயர்கள் மூலம் பாய்ந்து வரு கிறது.

ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திரப் பெருமான் பரமேச்வரனே பரதேவதையை வழி பட்டாற்போல் காமாக்ஷியை உபாஸிக் கிருரெனில், ஸ்ரீ ஜயேந்திரப் பெருந் தகையோ குமரப் பெருமானைப்போல் அவளை ஆராதிப்பதாக அடியார் பலர் கருதுகிறார்கள். இவர்கள் ஜயேந்திரர் களிலேயே சந்திரசேகரர்களையும் காண் கிருர்கள்—குகனிலேயே சிவனைக் காண்பதுபோல. அவரது திருநாமத் திலேயே ஞானத்தந்தை-தனயர் இரு வரின் இணைப்பும் இருக்கிறது. 'ஜய' என்பது ஜயந்தனுன தேவராஜ குமார வின் பெயர்; 'இந்திர' என்பதுதான் அவனது தந்தையான தேவர் கோமான். ஜிதேந்திரியர்களான ஞானேந்திர சந்த்ரசேகரப் பெருமான் சங்கற்பித்த காமாக்ஷி கும்பாபிஷேகத் தைத் தம் ஸதா ஸர்வ கால தபஸாகக் கொண்டு ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் ஈடேற்றி வைக்கும் அற்புதம் மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் அரும் கடன்.

பஞ்சமீதேவிக்கு வஸந்த நவராத் ரிப் பஞ்சமியிலேயே குடமுழுக்கு நடக் கும் பொருத்தத்தை என் சொல்ல?

கும்பாபிஷேகத்தில் அம்பாளும், இரு பெரியவர்களும், லக்ஷோப லக்ஷம் பக்தர்களும் பெறும் உள்ளக் குளுமை இவ்வுலகு முழுவதிலும் ஆன்மிக வித் தினைப் பச்சிடச் செய்யும் ஆனந்த வர்ஷமாக இருக்கட்டும்!

சர்வாதி பரம ஸாதக
குர்வாநீதாய காமபீட ஜுஷே |
ஸர்வாக்ருதயே சோணிம-
கர்வாயாஸ்மை ஸமர்ப்யதே
ஹ்ருதயம் ||

(பரமேச்வரன் முதலிய உத்தம உபாஸகர்களான குரவர்களால் காமகோடி பீடத்தில் உறைவிக்கப் பட்டவளும், அனைத்தும் தன் வடி வானவளும், செம்மையின் கொழுத்த செழிப்புமான ஸ்ரீ காமா க்ஷிக்கு இதய ஸமர்ப்பணம்.)

காமகோஷ்டமும் நாயன்மார்களும்

इक्षुकोदण्डपुष्पेषु पाशाङ्कुशकरोज्वलाम् ।
उद्यत्सूर्यनिभां वन्दे महात्रिपुरसुन्दरीम् ॥

இக்ஷு-கோதண்ட-புஷ்பேஷு பாசாங்குச-கரோஜ்வலாம் |
உத்யத்-ஸூர்யநிபாம் வந்தே மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீம் ||

நம் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு சிவாலயத்திலும் ஸாந்நித்யம் பெற்று விளங்கும் பராசக்தி ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோட்டத்தினின்று ஆவிர்பவித்த தாய் உமையே! காஞ்சி க்ஷேத்திரத்தின் எல்லைக்குள் இன்றும் சுமார் 50 சிவாலயங்கள் உள்ளன. ஒன்றிலாவது அம்பாளின் கர்பக்ருஹம் கிடையாது. ஆனால் காஞ்சி க்ஷேத்திரத்தின் எல்லைக்கப்பாலுள்ள ஒவ்வொரு சிவாலயத்திலும், க்ஷேத்திரத்திலும் அம்பாள் கர்பக்ருஹம் இருக்கின்றது. இது ஏன்?

ஸ்ரீலலிதா அர்ச்சனைக்கோவை, புராணங்கள், தந்த்ர நூல்கள், சிற்ப சாஸ்திரம், ஆகமம், கல்வெட்டுக்கள், சைவத் திருமுறைகள் ஆகியவற்றில் ''காமகோடி'' என்ற சொல்லும், அது சம்பந்தமான தகவல்களும் காணப்படுவதை இங்கு எடுத்துக்காட்டி, ஆராய்ந்து, மேலே காணப்படும் கேள்விக்குத் தகுந்த விடையைக் காணலாம்.

ஸ்ரீ லலிதா அர்ச்சனைக்கோவை:—

லலிதா ஸஹஸ்ர நாமம்—காமகோடிகாயை நம:

லலிதா த்ரிசதி—காமகோடி நிலயாயை நம:

லலிதா அஷ்டோத்ரம்—காமகோடி மஹாபத்மபீடஸ்தாயை நமோ நம:

இவ்விதம் லலிதாம்பிகையின் மூன்று அர்ச்சனைக் கோவைகளிலும் ஸ்ரீகாமகோடி பராசக்தியின் நாமாக்கள் காணப்படுகின்றன.

புராணம்:—

பாகவதம்: உலகப்புகழ்பெற்ற பாகவத புராணத்தின் பழைய தெலுங்குக்ரந்த லிபிகளில் உள்ள பிரதிகளில், தசமஸ்கந்தத்தில், பலராம தீர்த்தயாத்ரா ப்ரகரணத்தில் ''कामकोटि पुरीं काञ्चीम्'' (காமகோடி புரீம் காஞ்சீம்) என்று காஞ்சி க்ஷேத்ரம் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீவல்லபாசார்யர் இயற்றியுள்ள ''ஸுபோதினி'' என்ற பாகவத வ்யாக்யான நூலிலும் இவ்வாறே காணப்படுகிறது. வடஇந்திய பாகவத புராண நூல்களில் 'காமகோடி' என்ற சொல் ''कामकोष्णिपुरीं काञ्चीम्'' (காமகோஷ்ணி புரீம் காஞ்சீம்; என்று சிறுமாறுதலுடன் காணப்படுகிறது.

காமாக்ஷீ விலாஸம்: முன்பு சிவபிரானால் எரிக்கப்பட்ட மன்மதன் காஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீகாமாக்ஷீதேவியைக் குறித்துத் தவம் செய்ய, அவன் தவத்திற்கு மகிழ்ந்து, காமாக்ஷீ தன் கடாக்ஷத்தால், அவனுக்கு மறுபடியும் சரீரத்தைக் கொடுக்க, மன்மதன் தான் சிவபிரானை ஜயிப்பதற்கும் கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவனுடைய பிரார்த்தனையை அங்கீகாரம் செய்து, ஸ்ரீகாமாக்ஷீ எல்லா சிவாலயங்களிலுமுள்ள சக்திகளையெல்லாம் ஆகர்ஷித்துத் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டுவிட்டாள். இதன்பிறகு, ஒருசமயம் பிரம்மா சிவபிரானைத் தரிசிப்பதற்காகக் கைலாஸம் சென்று, சிவபிரானை வணங்கிவிட்டுத் தேவியைத் தரிசிக்கச் சென்றார். ஆனால் தேவியை அங்கு காணவில்லை, பிறகு அவர் பூலோகத்திலுள்ள ஸகல சிவாலயங்களுக்கும் போய்ப் பார்த்தார். எந்த சிவாலயத்திலும் தேவியின் ஸாந்நித்யம்

இல்லாமலிருந்தது. இப்படி இல்லா திருக்கக் காரணம் என்ன என்று பிரம்மா சிந்திக்க, இதெல்லாம் ஸ்ரீ காமாக்ஷியின் செயலே என்று அறிந்து, மறுபடியும் முன்போல எல்லா சிவாலயங்களிலும் தேவியின் ஸாந்நித்யம் ஏற்படவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், ஸ்ரீ காமாக்ஷியின் ஸந்நிதியை அடைந்து, ஸ்ரீ காமாக்ஷியைத் தியானித்துத் தவம் செய்தார். ஸ்ரீ காமாக்ஷியும் ப்ரத்யக்ஷமாகி, ''காஞ்சிபுரத்தி லுள்ள சிவாலயங்களில் தவிர மற்ற சிவாலயங்களில் தேவியின் ஸாந்நித்யம் ஏற்படட்டும். ஆனால் சிவஜித் க்ஷேத்திரம் என்ற பெயரை அடைந்த இந்தக் காஞ்சிபுரத்தில் வேண்டாம்'' என்று அனுக்ரஹித்தாள்.

पुरा पञ्चशरोऽनङ्गः प्रत्यक्षाङ्गाभिलाषया ॥
कामकोष्ठं समासाद्य कामाक्षीं संप्रपूज्य च ।
हृदि ध्यात्वा तु तां कामस्तपस्तेपेऽतिदुष्करम् ॥
ततस्तत्कामदेवस्य तपसा तुष्टमानसा ।
कदाचित् तत्र कामाक्षी महात्रिपुरसुन्दरी ॥
प्रसाद्य महाशक्तिः स्वकटाक्षनिरीक्षणात् ।
ददौ कामाय दिव्याङ्गं नृणामानन्ददायकम् ॥

* * *

तदा सर्वेषु शैवेषु कैलासाद्यालयेषु च ।
यत्र यत्र स्थितास्सर्वा गौरीः स्वांशतया स्थिताः ॥
समाकृष्यैकयतो देवी तूष्णीमासीच्छुभानना ॥

* * *

कदाचिदथ लोकेशः कैलासाद्यालयेषु च ।
सेवार्थं परमेशस्य समागत्यालयं तदा ॥
देवीहीनालयं दृष्ट्वा शिवस्थानेषु सर्वशः ॥
किमर्थमम्बिका नास्ति सर्वशैवालयेषु च ॥
इति चिन्त्य ततो ब्रह्मा कामाक्ष्याश्चित्रमित्यपि ।
विज्ञाय ज्ञानदृष्ट्या तु कामकोष्ठमहीतले ॥
कामाक्ष्यास्सान्निधिं प्राप्य ध्यात्वाराध्य च ईश्वरीम् ।
सर्वालयेषु शैवेषु सर्वलोकस्थितेषु च ॥
यथा शम्भुस्तथा गौरी सदा सान्निध्यकांक्षया ।
हृदि ध्यात्वा तु कामाक्षीं द्वादशाब्दं तपोऽकरोत् ॥

ततः प्रसन्ना सा देवी कामाक्षी भक्तिकामदा ।
तत्र ब्रह्माणमालोक्य वचनं चेदमब्रवीत् ॥

* * *

शिवजित्क्षेत्रमित्युक्तमिदं क्षेत्रं विना भुवि ।
सर्वालयेषु शैवेषु सन्निधत्तां सदाम्बिका ॥

—காமாக்ஷீ விலாஸம்

(ச்லோகங்கள் 9-12; 31-32; 68-73; 75.

காஞ்சீ மாஹாத்மியம்: பஞ்சபூத க்ஷேத்திரங்களில் சிதம்பரம் ஆகாசக்ஷேத்திரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பஞ்சபூத சக்தி பீடங்களுள், காஞ்சிபுரம் ஆகாச பீடமாகக் கூறப்படுகிறது. எனவே சிதம்பரமும், காஞ்சியும் ஆகாச க்ஷேத்திரங்கள்.

சிதம்பரத்தில் கனகஸபை மாத்திரம் ஆகாச ஸ்தானம். காஞ்சியிலோ காஞ்சிபுரம் முழுவதுமே ஆகாச ஸ்தானமாகச் சொல்லப்படுகிறது. காஞ்சிபுரத்தில் காமாக்ஷி கோயிலில் காயத்ரி மண்டபத்தின் அடியிலுள்ள குகையில், அம்பாள் பிலாகாச ரூபிணியாக இருக்கிறாள். இந்த ஆகாசமே இந்த க்ஷேத்திரம் முழுவதும் பரவியிருப்பதால், இந்த க்ஷேத்திரத்திற்குச் சங்கங்களில் (கூட்டத்தில்) ஸ்பர்ச தோஷம் கிடையாது என்று காஞ்சி மாஹாத்மியம் கூறுகிறது. காசியில் ஸ்பர்ச தோஷம் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. காஞ்சியிலும் இதுபோல் ஸ்பர்ச தோஷம் இல்லை என்று காஞ்சி மாஹாத்மியம் கூறுகிறது.

यत्रापूर्वं त्वया काञ्च्यां स्मरतार्थमिमं हृदि ।
पूजनीयो महालिङ्गे नाम्ना मर्दलमाधवे ॥
तत्रैव च महानृत्तं सर्वरक्षाकराभिधम् ।
करोमि सततं हृष्टः पराकाशे बिलान्तके ॥
अत्र दभ्रसभामात्रं पराकाश इति स्मृतम् ।
तत्र सर्वाभिभूः काञ्च्यां पराकाशः स्मृतो बुधैः ॥
सत्यं ज्ञानमनन्ताद्यं यो वेदस्य गुहोन्तरे ।
परव्योम्नि च वै काञ्च्यां सोऽश्नुतेयमथेप्सितान् ॥
सर्वज्ञेनाणुनाणोर्वा महतो महतान्तरम् ।
ये तु पश्यन्त्यात्मकृतगुणाधिकन्तुगुग्जनाः ॥
तत्र ये परमाकाशे प्रविशन्ति जना हरे ।
ते सर्वे मन्मयाः स्युर्वै मुक्तात्मानस्तु ते स्मृताः ॥

अग्निमध्यगतं वस्तु तन्मयं स्याद्यथा क्षणात् ।
एवं काञ्चीं प्रविष्टा ये मन्मयाः स्युर्न संशयः ॥
तस्मादत्र नृणां सङ्गे श्वपचानान्न सूतकम् ।
चण्डालानामपि हरे स्पृष्ट्वा काञ्च्यां न सूतकम् ॥

—காஞ்சி மாஹாத்மியம்

(அத்தியாயம் 44-ச்லோகங்கள் 4-11)

தந்த்ர நூல்கள்:—

மேரு தந்த்ரம்: இடுப்பைச்சுற்றி அணியும் ஆபரணம் ஒட்டியாணம் எனப்படும். அதன் மத்திய பாகத்தில் காஞ்சி என்ற உறுப்பு உண்டு. இது நாபி ஸ்தானத்தை ஒட்டி அமையப்பெறும். மேருதந்த்ரம் என்ற நூலில் காஞ்சி க்ஷேத்ரம் நாபி ஸ்தானமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. (மேரு தந்த்ரம் 10-ஆவது ப்ரகாசம், 848-ஆவது ச்லோகம்)

ஸௌபாக்ய சிந்தாமணி: துர்வாஸ மஹரிஷியால் இயற்றப்பட்டு, இன்றும் காஞ்சியில் ஸ்ரீ காமாக்ஷி ஆலயத்தில் பின்பற்றப்படும், 'ஸௌபாக்ய சிந்தாமணி' எனும் கிரந்தத்தில் மூன்றும் படலத்தில், 24 ஆவது ச்லோகத்தில், ''அயோத்யாதிஷு பீடேஷு ப்ரதிவ்யாதிஷ்வனுக்ரமாத்'' என்று சொல்லப் பட்டுள்ளது. அயோத்யா, மதுரா, மாயா, காசி, காஞ்சி, அவந்திகா, புரீ த்வாரவதி, என்னும் ஸப்த (7) மோக்ஷ புரிகளில், முதல் ஐந்தும் (அயோத்தி முதல் காஞ்சி முடிய) முறையே ப்ருதிவி முதலான 5 சக்தி பீடங்கள். அவற்றுள் கிரமமாகக் காஞ்சிபுரம் ஆகாச பீடமாகிறது. ஆகவே முன்னர் கூறப்பட்டது போல், சிதம்பரம் எப்படி பஞ்சபூத க்ஷேத்திரங்களில் ஆகாச க்ஷேத்திரமாகக் கொள்ளப்படுகிறதோ அதேபோல் காஞ்சி புரமும் ஆகாச க்ஷேத்திரமாகவே காஞ்சி மாஹாத்மியத்தில் கூறப்படுவதோடு இந்தத் தந்த்ர நூலிலும் கூறப் பட்டுள்ளது.

சிற்ப சாஸ்த்ரமும், ஆகமமும்:— சிற்ப சாஸ்த்ரங்களில், ஆலயங்களில் தேவியின் ஸ்தானத்தைப்பற்றிக் கூறும் இடங்களில் ''காமகோஷ்டம்'' என்றே சொல்லப்பட்டுள்ளது. மானஸாரம் என்ற சிற்பநூல், ''காமகோஷ்டவிதிம் வக்ஷ்யே'' என்று கூறுகிறது. (படலம் 65, ச்லோகம்-')

சைவ ஆகமங்களிலும் தேவியின் ஸ்தானத்தைக் கூறும் இடத்தில் இப்படியே 'காமகோஷ்டம்' என்ற பதம் காணப்படுகிறது.

''भोगांगमर्चनं कुर्यात् सर्वसम्पत्समृद्धिदम् ।
रात्रौ पूजावसाने तु अर्धयामेन कारयेत् ॥
मन्दिरस्योत्तरे भागे कामकोष्टस्य मध्यमे'' ।

(कारणागमे (तालपत्र) योगाङ्गार्चनभागे)

* * *

''कामकोष्टविधिं वक्ष्ये शृणुत्वं तत् प्रभञ्जन''

(सूक्ष्मागमे शक्तिप्रतिष्ठाकामकोटि विधिपटले)

கல்வெட்டுக்கள்:— காஞ்சி காமகோஷ்டத்தில் பிரஸன்னமாக இருக்கும் ஸ்ரீ காமாக்ஷி முன் கூறப்பட்டபடி எல்லா சிவாலயங்களுக்கும் சக்தியை அனுக்ரஹித்ததால், காஞ்சிபுரத்திற்கு வெளியில் உள்ள சிவாலயங்களில் (வெகு தூரத்தில் உள்ள சிவாலயங்களில் கூட) அம்பாள் ஸந்நிதி இருக்கும் இடம் 'காம கோட்டம்' என்று கூறப்பட்டு வருகிறது என்று பல சிவாலயங்களில் உள்ள கல் வெட்டுக்களிலிருந்து புலப்படுகிறது. அநேக சிவாலயங்களில் உள்ள தேவியின் ஸ்தானங்களைக் குறிப்பிடும் கல்வெட்டுக் களில் அடுத்துள்ள பக்கங்களில் சில தரப்பட்டுள்ளன. அவைகளில் அம்மன் ஸந்நிதிகள் காமகோட்டம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. [South Indian Temple Inscriptions—(தென்னிந்தியக் கோவில் சாஸனங்கள்)—Published by the Government Oriental Manuscripts Library, Madras.

पीताम्बरं काञ्चनमेष देव्याः तत् काम-
कोष्ठस्थितिमास्थितायाः
चकार यद्वैरिविलासिनीनां वनाग्निधूमा-
म्बरतां करोति ॥

*(பீதாம்பரம் காஞ்சனமேஷ தேவ்யா:
தத் காமகோஷ்ட ஸ்திதிமாஸ்திதாயா:
சகார யத்வைரிவிலாஸினீநாம் வநாக்னி
தூமாம்பரதாம் கரோதி.)*

சைவத்திருமுறைகள்:—

திருவதிகைத் திருத்தாண்டகம்: கோயில்களில் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக் கப்பட்டிருப்பதை ஒத்து, 7ஆம் நூற்றுண்டில் திருநாவுக்கரசர் (அப்பர்) தமது திருவதிகை வீரட்டானத்துத் திருத் தாண்டகத்தில் ''காமகோட்டி'' என்னும் பெயரை உபயோகித்துள்ளார்.

ஊர்	கோவில் காலம்	தெ.கோ. சா.	பாகம்	நம்பர்	பக்கம்	காணப்படுவது
1. சிதம்பரம்	ஷை	ஷை	பாகம்1	14	22	கோயிலுக்கும் திருக்காமக்கொட்டமு (கை) டய பெரியனாச்சியாருக்கும் சாத்தி அருள.
2. அவினாசி	ஷை	ஷை	ஷை	1[illegible]7	190	கொயிலில் திருக்காமக்கொட்டத்து னாச்சியார் பெருங்கருணை.
3. விஜயமங்கலம்	ஷை	ஷை	ஷை	267	248	திருனாகீசுவரமுடையார் திருக்காமக்கொட்டத்தாளு (கை) தட(ய)ன னாச்சியாருக்கு அமுதுபடி.
4. திருவொற்றியூர்	ஷை	ஷை	ஷை	530	517	திருவொத்தியூருடையனாயனார் கொயிற்த் திருக்காமக் கொட்டமுடைய னாச்சியாருக்கு வெண்டும் னிபந்தங்களுக்கு.
5. திருப்பாலைவனம்	ஷை	ஷை	ஷை	539	528	திருப்பாலவனமுடைய நாயனார் திருக்காமக் கொட்டம் இயாதிலும் பாபாதி நாச்சியாருக்கு.
6. திருக்காட்டுப்பள்ளி	ஷை	ஷை	பாகம்2	597	586	திருக்காமக்கோட்டமுடைய நாச்சியார் அழகமர் மங்கையார்க்கு.
7. ஷை	ஷை	ஷை	ஷை	598	586	திருக்காமக்கொட்டமுடைய பெரியநாச்சியார் அழகமர் மங்கையாருக்கு கற்றளி.
8. வல்லம்	ஷை	ஷை	ஷை	635	613	இக்கொயில் சிகாமகோட்டமுடைய னாச்சியாருக்கும் வெண்டும் நிமித்தத்துக்கு.
9. திருப்பழணம்	ஷை	ஷை	ஷை	1042	975	இக்கொயில் பூஜை நிலைகளும், திருக்காமகொட்ட முடைய நாச்சியார் கொயில் பட்டாசார்ய நிலையும்.
10. ஷை	ஷை	ஷை	ஷை	1048	980	நான் எழுந்தருளுவித்த திருக்காமக்கொட்டமுடையார் திருப்பழணத்துடையாற்க்கு.
11. ஷை	ஷை	ஷை	ஷை	1049	981	இன்னாயநார் திருக்காமகொட்டமுடைய பெரிய நாச்சியார்.
12. கோயிலடி	ஷை	ஷை	பாகம்3 பகுதி 1	1175	1152	இக்கொயிலில் நான் எழுந்தருளுவித்த திருக்காம கொட்டமுடை அகிலநாயகியார்க்கு பூஜைக்கும்.
13. ஹஸ்தகிரி	ஷை	ஷை	ஷை	1209	1220	ஶ்ரீபுரவராதிசுபர காமகொட்டி(டி)ம்பிகாலப்தாவர பிறஸாத.
14. சிதம்பரம்	ஷை	ஷை	பாகம்3 பகுதி 2	1271 1272 1273	1321 1322	देव्या स्तस्या ज्ञिशखरिदुहितुः कामकोष्ठस्थितायाः प्राकारव्या-मपिद्षयितमोसौक्लुप्तवान् मण्डपञ्च। किञ्चेस्स्याः स्वशति नटनस्यान योग्यप्रकारं सत्यां भक्त्या सुकरमकरोत् भूषणं मौक्ति पूर्वं ॥

எழுந்திரை நதித்துவலை நனைந்ததிங்கள்
இளநிலாத்திகழ்கின்ற வளர்சடையனே
கொழும்பவளச் செங்கனிவாய்
''காமகோட்டி''
கொங்கையினை யமர்பொருது கோலங்
கொண்ட
தழும்புளவே வரைமார்பில் வெண்ணூ
லுண்டே
சாந்தமொடு சந்தனத்தினளறுதங்கி
அழுந்திய செந்திருவுருவில் வெண்
ணீற்றுனே
அவனுகிலதிகை வீரட்டத்தானே!

கச்சி-ஓணகாந்தன்தளித் தேவாரம்: காஞ்சியம்பதியில் ஸர்வதீர்த்தக் கரையின் வடபாகத்திலுள்ள ஓணகாந்தன் தளித் தேவாரத்திலும் சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் காமகோட்டத்தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

வாரிருங் குழன்மை வாணெடுங்கண்
மலைமகண் மதுவிம்மு கொன்றைத்
தாரிருந் தடமார்பு நீங்காத் தையலா
ளுலகுய்ய வைத்த
காரிரும் பெரழிற் கச்சிமூதூர் காம
கோட்ட முண்டாக நீர்போய்
ஊரிடும் பிச்சைகொள்வதென்னே
ஓணகாந்தன்றளியுளீரே.

(7 ஆம் திருமுறை-ஓணகாந்தன் தளி-6)

ஆலங்குடித் தேவாரம்: ஏழாம் நூற்றூண்டில் ஞானசம்பந்தர் ''கச்சி காமக்கொடி'' என்று கச்சியைத் (காஞ்சியை) தென்னாட்டு சிவப்பதிகளில் ஒன்றான ஆலங்குடி என வழங்கும் திருவிரும்பூளை பற்றிய தேவாரத்தில் பாடியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

''நச்சித்தொழுவீர் கணமக்கது
சொல்வீர்
கச்சிப்பொலி காமக்கொடியுடன் கூடி
இச்சித்திரும் பூளையிடங் கொண்ட
வீசன்
உச்சித்தலையில் பலி கொண்டுழ
லூனே.''

(இந்த ஆலங்குடித் தேவாரத்தில் 'காமக்கொடி' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இங்கே 'கொடி' என்பது குற்றெழுத்தாகத் தோன்றுகிறது. ஆனல் பழைய காலத்தில் குறில், நெடில் ஆகிய இரண்டும் ஒரே ஓர் எழுத்தாலேயே குறிக்கப்பட்டு வந்தது. பழைய கல்வெட்டுக்களைப் பார்த்தால் இது நன்ருக விளங்கும். வெள்ளைக்காரர்கள் அச்சுக்கூடங்களை ஏற்படுத்தியபிறகுதான் குறிலையும், நெடிலையும் குறிக்க வெவ்வேறு அடையாளங்கள் ஏற்பட்டன.)

இன்னும் எவ்வளவோ தேவாரங்கள் மறைந்துகிடக்கின்றன. அவைகள் அகப்பட்டு, ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டால், அவைகளிலும் ''காமகோட்டக்'' குறிப்புக்கள் காணப்படலாம்.

முடிவுரை: அம்பிகை மன்மதனுக்குப் புத்துயிர் அளித்தற்கு அனுகுணமாக ஸ்ரீ சிவபிரான் தேவியைத் தேடி அலையட்டும் என்ற எண்ணத்துடன் ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸ்ரீ காமாக்ஷி பிலாகாசத்தினுள் எல்லாச் சக்திகளையும் ஒடுக்கி வைத்துக் கொண்டுவிட்டாள். தேவியின் ஆகாச க்ஷேத்திரமாகிய காஞ்சியில் இன்னும் உள்ள சுமார் 50க்கு மேற்பட்ட சிவாலயங்களில் ஓர் ஆலயத்திலும் அம்பாள் ஸந்நிதி (கர்பக்ருஹம்) கிடையாது. காஞ்சீபுர நகர எல்லைக்கு வெளியில் உள்ள எல்லாச் சிவாலயங்களிலும், தேவியின் ஸந்நிதி (கர்பக்ருஹம்) இருக்கிறது. இதுவே காஞ்சீபுர நகர எல்லையை நிச்சயிப்பதற்கும் ஒரு காரணமாகிறது.

இப்படி காஞ்சீபுரத்தில் மாத்திரம் ஒரு சிவன்கோவிலிலாவது அம்பாள் ஸந்நிதியில்லாமல் அதன் எல்லைக்கு வெளியிலிருக்கும் எல்லா ஊர்களிலும் அம்பாள் ஸந்நிதி யிருப்பதற்கு, முன்பு சொன்ன காமாக்ஷி விலாஸ புராணத்தில் உள்ளபடி காமனுக்கு அம்பாள் தனது அக்ஷியின் (கண்ணின்) கடாக்ஷத்தினுல் அருள் செய்ததும், அதையனுஸரித்து அம்பிகை எல்லா சிவஸ்தானங்களிலும் உள்ள தனது சக்திகளையும் இக்காஞ்சியில் உள்ள தனது பிலாகாச ஸ்வரூபத்தில் ஆகர்ஷித்துக் கொண்டதும்தான் காரணம். காஞ்சி நகரத்தின் எல்லைக்குள் மாத்திரம் பெரிய கோவிலாயினும், சிறிய கோவிலாயினும் ஒன்றிலாவது ஏன் அம்பாள் ஸந்நிதி இல்லை என்று இந்நூலின் தொடக்கத்தில் குறிக்கப்பட்ட கேள்விக்கு காமாக்ஷி விலாஸம் என்னும் ஸ்தல புராணத்தைப் பார்க்காமலிருந்தால் காரணமே தெரியாது. பழைய காலத்தில் கோடிக்கணக்கான பொருள்களைக்கொண்டு அரசர்களாலும், பெருமக்களாலும் சிற்ப சாஸ்த்ரங்களையும், ஆகம சாஸ்த்ரங்களையும் அனுஸரித்துக் காஞ்சி நகரத்தில் நிர்மிக்கப்பட்ட எல்லா சிவாலயங்களிலும் வெளியிலுள்ள சிவாலயங்களுக்கு மாறுபாடாக அமைப்பு ஏற்பட்டிருப்பது இந்த ஒரு ஸ்தலபுராணத்தின் ஆதாரத்தின்பேரிலேயே என்பது ஸ்திரமாகிறது. ஸ்தல புராணமென்றுல் அதைத் தற்கால ஜனங்கள் வெகு லேசாக அலக்ஷ்யம் செய்கிறுர்கள். காஞ்சியில் 1964-ஆம் வருஷம் நடந்த ஆகம, சிற்ப ஸதஸில்

ஸ்ரீமைசூர் மஹாராஜா காலஞ்சென்ற ஜயசாமராஜ வாடியார் அவர்கள் ஸ்தல புராணங்களின் முக்கியத்வத்தைச் சொல்லியிருப்பது இங்கு நினைவூட்டற்பாலது.

முன்னர் சொல்லப்பட்ட மானஸாரம் என்னும் சிற்ப நூற்படியும், காரணுகமம், ஸூக்ஷ்மாகமம் என்னும் ஆகமங்களின் படியும், திருநாவுக்கரசு ஸ்வாமிகளுடைய திருவதிகைத் திருத்தாண்டகத்தின்படியும், முன்னர் கூறப்பட்ட 10 ஊர்களிலுள்ள சாஸனங்களின்படியும், சிவாலயங்களில் எழுப்புவிக்கப்பட்டிருக்கும் அம்பாள் ஸந்நிதிகளுக்கு எல்லாம் 'காமகோஷ்டம்' அல்லது 'காமகோட்டம்' என்ற பெயர் இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனல் காமாக்ஷிவிலாஸ ஸ்தல புராணப்படி காமகோஷ்டத்தில் விளக்கும் பராசக்தியினின்று வெளிவந்த சக்திகளின் ஸ்தானங்கள்தான் எல்லா க்ஷேத்திரங்களிலும் 'காமகோஷ்டம்' என்னும் பெயருடன் விளங்குகின்றன என்பது கும்பகோணத்திற்கு அடுத்த ஆலங்குடி (திரு இரும்பூளை) ஸ்ரீ திருஞானசம்பந்த ஸ்வாமிகளின் தேவாரத்தில் கச்சிக்காமக்கொடி என்ற தொடரால் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. காமாக்ஷிவிலாஸ ஸ்தல புராணமும், ஆலங்குடித் தேவாரமும் நமக்குக் கிடைத்திராவிட்டால், சிற்ப சாஸ்த்ரப் படியும், ஆகம சாஸ்த்ரப்படியும் சிவாலயங்களிலுள்ள தேவியின் ஸ்தானங்களுக்கெல்லாம் காமகோஷ்டம் என்று பெயர் என்பதை மாத்திரம் நாம் அறிந்திருப்போம். தனிச்சக்தி கோவிலாயுள்ள காஞ்சி காமாக்ஷியின் காமகோஷ்டபிலாகாசத்திலிருந்து வெளிவந்ததனலேயே உலகத்திலுள்ள ஸகல சிவக்ஷேத்ரங்களின் சக்தி ஸ்தானங்களுக்கும் 'காமகோஷ்டம்', 'காமகோட்டம்', 'காமகோடி' என்ற பெயர்கள் சிற்ப சாஸ்த்ரம், ஆகம சாஸ்த்ரம், தேவாரம் முதலிய வற்றில் வழங்கப்படலாயின. ஆகம, சிற்பசாஸ்த்ரங்கள் உபதேசிக்கப்பட்டதன் முன்பே ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோஷ்டபிலாகாச ஸ்வரூப தத்வமும் அதினின்று காஞ்சி நகர எல்லைக்கு வெளிப்புறமுள்ள எல்லா சிவக்ஷேத்திரங்களிலும் சக்தியின் விஸ்தாரமும் அந்தந்த சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகர்கள் ஸாக்ஷாத்கரித்த தத்துவம் என்பது வெளியாகிறது.

ஒரு ஸ்தல புராணத்தில் சொல்லியிருக்கும் தத்துவம், இவ்வளவு கல்வெட்டுக்களிலும் உறுதிப்பட்டதும், சிற்ப, ஆகம சாஸ்த்ரங்களும் அதற்கு ஆதாரமாய் நிற்றலும், சமயாச்சார்யர்கள் மூவரும் தம் பண்களில் அந்த தத்துவத்தையே வெளிப்படுத்துவதையும் நாம் கண்கூடாகக் காணும்பொழுது இன்னும் எந்தெந்த ஸ்தல புராணத்தில் என்னென்ன தத்துவம் அடங்கியுள்ளதோ என்று வியப்பு ஏற்படுகிறது. சம்பந்த ஸ்வாமிகள் எங்கேயோ ஆலங்குடியிலுள்ள சக்தி கோஷ்டத்தைக் 'காமக்கொடி' என்று மாத்திரம் சொல்லாமல் 'கச்சிப்பொலி காமக்கொடி' என்கிருர். காஞ்சீ க்ஷேத்திரத்தில் உள்ள ஆகாசம் முழுமையும் பராசக்தி ஸ்வரூபமானதுதான். இக்காஞ்சியில் உள்ள சிவாலயங்களில், தனிச்சக்தி கோஷ்டம் வேண்டாம் என்கிற காரணமும் வெளியாகிறது. காஞ்சி க்ஷேத்திரத்திலுள்ள ஸகல சிவாலய, விஷ்ணு ஆலய உத்ஸவங்களும், எவ்வளவு கோவில்கள் இருந்தாலும், காமகோஷ்டத்தைச் சுற்றியுள்ள ராஜ வீதிகளிலேயே நடத்தப்படுகின்றன என்பதும், காஞ்சியில் உள்ள ஆலயங்களின் பிரதான கோபுர வாயில்கள் எல்லாம் காமகோஷ்டம் உள்ள திக்கைப் பார்த்தே அமைந்திருக்கின்றன என்பதும் நாம் நேரில் காணும் சான்றுகளாம். ..

समरविजयकोटी साधकानन्दधाटी
मृदुगुणपरिपेटी मुख्यकादम्बवाटी ।
मुनिनुतपरिपाटी मोहिताजाण्डकोटी
परमशिववधूटी पातु मां कामकोटी ॥

தேவ வாக்கு

வேதம் எல்லா தர்மங்களுக்கும் மூலமானது. அதில் சொல்லியிருப்பவற்றையே நாம் செய்யவேண்டும், ஏனென்ருல் அது காலத்தினுல் நின்று நிலைத்து வந்திருக்கிறது. எல்லாக் காலத்துககும் பொதுவான சாச்வதமான தர்மங்களை அது சொல்லுகிறது. வேதம் வைரம்பாய்ந்த மரம். அநாதியாக வந்துகொண்டிருக்கும் சட்டபுஸ்தகம் அது. 'வேத வாக்கு' என்ருல் வெகு சுத்தமாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையில்தான், யாராவது ஏதாவது சொன்னுல், 'என்ன வேதவாக்கோ?' என்று சொல்லும் பழக்கம் உண்டாகியிருக்கிறது.

—ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி முனிவர்கள்.

ஸ்ரீ சங்கரரின் சில உபமானங்கள்

டாக்டர் பி. கே. சுந்தரம்

உவமைகளைச் சொல்லி உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் உண்மைகளை விளங்க வைப்பதில் பகவான் சங்கரருக்குள்ள ஆற்றல் அதிசயிக்கத் தக்கது. தெரிந்ததை வைத்துத் தெரியாததைச் சொல்லித் தருவதுதான் உவமையின் தொழில்:—

ப்ரஸித்த-வஸ்து ஸாதர்ம்யாத்
அப்ரஸித்த வஸ்து ஸாதனம்

பார்க்கப்போனுல் கல்வியின் தத்துவமே இதுதான். ஒரு நக்ஷத்திரத்தைக் காட்டி அதன்பின் அதற்குப் பக்கத்திலிருக்கும் முக்கிய அருந்ததி நக்ஷத்திரத்தைக் காட்டுவதுபோல, ஏற்கனவே நாம் அநுபவத்தில் தெரிந்துவைத்துக் கொண்டிருக்கிற ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு இன்னென்றைப் புரியவைப்பது கல்விமுறை, உவமை இல்லாமல் அநுமானம்கூடக் கிடையாது. உலகம் வெறும் மாயாகாரியமே என்று சொல்லுவதற்குக்கூட உபமானம் தேவைப்படுகிறது. கிளிஞ்சிலில் வெள்ளி தோன்றுவதுபோல, கயிறு பாம்பாகத் தெரிவதுபோல, பரம்பொருளினிடத்தில் உலகம் தோன்றுகிறது என்று உவகைள் சொல்லுவது வழக்கம், இந்த உவமைகள் சங்கரரால் சொல்லப்பட்டு அதனுல் புகழ்பெற்றன.

பழுதைக்கயிறு பாம்பாகத் தெரிவது எப்படி என்பதைப் புரிந்துகொண்டால், பிரமமத்திலிருந்து உலகம் தோன்றிய முறை புரிந்துவிடும். பழுதையில் தோன்றுகிற பாம்பு உண்மையுமல்ல, ஒரேயடியாகப் பொய்யுமல்ல. உண்மையாக இருந்தால் அது எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டும்.

அப்படியில்லை. நெருங்கி நிதானித்து வெளிச்சத்தில் பார்த்தால் கயிறுதான் இருக்கிறது. பாம்பின் தோற்றமே முழுப்பொய்யோ என்றுல் அப்படியுமல்ல. முழுப்பொய் என்றுல் எவ்வகையிலும் அநுபவத்திற்கு வராது, முயல் கொம்பை யாராவது பார்த்திருக்கிறுர்களா? சரி. முயலைப் பார்த்திருக்கிறோம், ஆகவே முயலையும் கொம்பையும் கற்பனையில் இணைத்துப் பார்க்க முடியும்.

ஆனுல் மலடிமகனை இப்படிக் கற்பனை செய்வதுகூட முடியாது, இப்படிப்பட்ட இடங்களெல்லாம்தான் பொய் எனப்படுகின்றன. ''வட்ட சதுரம்'', ''கல்யாணமான பிரம்மசாரி'' என்பதெல்லாம்கூட இவ்வகையான பொய்கள் தாம். இவற்றுக்குத் தோற்றங்கூட இல்லை. கயிற்றில் தோன்றுகிற பாம்பு இத்தகைய பொய்யல்ல, அது பார்க்கப்படுகிறது. ''ஐயோ!'' என்று அலற வைக்கிறது. தோற்றமிருப்பதால் அது பொய்யன்று, தோன்றுமளவிற்கு அதற்கு இருப்பு உண்டு, நெருங்கி விசாரித்துப் பார்த்தால் இல்லாமற் போய்விடும். இதுபோல, இந்த உலகம் என்னும் தோற்றமும், ஈசுவர அநுக்ரஹத்தால் மெய்யறிவு வரும்வரைதான் இருக்கும்.

பாம்பின் தோற்றம் மறைந்த பின்னரும் எது அந்தப் பாம்பாகத் தோன்றியதோ அந்தக் கயிறு மிஞ்சி நிற்கும். அதுபோல உலகத் தோற்றம் மறைந்தபின்னரும் பரம்பொருளே எஞ்சி நிற்கும்.

இன்னும்: கயிற்றைப் பாம்பென்று அஞ்சி நடுங்கி ஓடுகிறுன். கூச்சலிடுகிறுன். கூட்டம் கூடுகிறது. இத்தனை

ஆர்ப்பாட்டங்களுக் கிடையிலும் கயிறு என்னவோ அப்படியேதான் இருக்கிறது. அதில் ஒரு மாறுதலுமில்லே, அதுபோல, உலகத்து ஆரவாரங்களெல்லாம் ஆத்மா வினிடத்து ஒரு சலனத்தையும் உண்டு பண்ணுவதில்லே. பொய்மைப் பேய்மை கள் கோடிகோடியானலும் உண்மை மாறுமோ என்கிருர் பகவான் சங்கரர்.

மேலும்; நிஜப் பாம்பாக இருந்தால் தடிகொண்டு அடித்தால் சாகும். பிரமை யாகத் தோன்றுகிற பாம்பைத் தடி கொண்டு அடிப்பது எப்படி? கருட மந்திரம் ஜபித்தால்தான் போகுமா? கிடப்பது கயிறுதான் என்ற அறிவு வந்தாலொழிய இந்தப் பாம்பு மறை யாது. இதுபோலவே, பொய்த்தோற்ற மான உலகத்தை என்ன செய்தாலும் போகாது. அணுக்குண்டு வைத்துத் தகர்த்தாலும் மறையாமல் இருப்பது பரம்பொருளே என்ற நிச்சயமான அறிவு வந்தால் அப்பொழுது இந்தத் தோற்றம் போகும்.

''பூமி ஏழு தீவுகளடங்கியது'' என் பது போன்ற, உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லுகிற வாக்கியங்களால் ஆன பயன் ஒன்றுமில்லே. ஏதாவது ஒரு காரியத்திற்கு நம்மை ஏவுகிற சொற் களால் பயனுண்டு, ஆகவே ஏதோ, ''ஸத், சித், ஆனந்தம்'' என்று வர்ணிப் பதால் என்ன லாபம்? அந்த வர்ண னையை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய் வது என்று பார்க்கவேண்டும். இவ்வளவு உயர்ந்த தன்மையுள்ள பரம்பொருளே உபாஸனே செய்யவேண்டும் என்று சொன்னல் அதில் பொருள் இருக்கிறது. வேதாந்த வாக்கியங்களெல்லாம் உபா ஸனே செய்யச் சொல்லுகின்றன. இப் படிச் சிலர் எண்ணுகிருர்கள். இதை மறுத்துச் சங்கரர் பதில் சொல்லும் பொழுது ஒரு சிறு உவமையினல் விளக்கிவிடுகிருர்:

''அப்பா! ஒரு செய்தியை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்வதால் பலனே இல்லே யென்று சொல்லுகிருய்? கயிற்றைப் பாம்பு என்று எண்ணிப் பயப்படும் ஒருவனேப் பார்த்து, அது பாம்பல்ல, கயிறுதான் என்று தெளிவாக்கினல் அவன் பயம் தெளிந்து நிம்மதியடை கிருனே? அது பெரிய பயனில்லேயா? இதுபோல, நாம் என்றும் நமது என்றும் எண்ணியிருப்பதெல்லாம் தோற்ற மயக் கங்களே; உண்மையில் இருப்பது மெய்ப்பொருளே என்று தெரிந்து கொண்டாலே போதுமே! அத்தனே துன்பங்களும் நீங்கிவிடுமே! இது பெரிய பயன் இல்லே என்று யார் சொல்லுவார் கள்? உள்ளதை உள்ளபடி தெரிந்து கொள்வது ஒன்றுதான் நாம் செய்ய வேண்டியது. இதைத் தவிர வேறு செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லே.''

ஒருவன் செல்வச் சீமானுக வாழ் கிருன். தனது செல்வத்தைக் கவன மாகக் காப்பாற்றி வளர்க்கிருன். பின் ஒரு நாளில் அந்தச் செல்வத்தில் அவ னுக்குப் பிடிப்பு விட்டுப்போகிறது. அந்த நிலேயில் அந்தச் செல்லம் பறி போய்விடுகிறது என்று வைத்துக்கொள் வோம். அப்பொழுது அவன், ''ஐயோ! செல்வம் போய்விட்டதே!'' என்று அழுவானு? மாட்டான்.

பொய்யில் பிடிப்பு ஏற்பட்டால் அது தான் துன்பத்துக்கு விதை. விட்டு விடுதலேபெற்ருல் அது இன்பத்துக்கு ஏணி என்பது சங்கரர் தரும் குறிப்பு.

''எங்கும் பரந்துள்ள இறைவன் இதயத் துள் எப்படி அடங்கி ஒடுங்கி இருப்ப தாகச் சொல்லமுடியும்? அவனே இப் படிச் சிறுமைப் படுத்தலாமா? அபசார மில்லேயா?'' என்று கேட்டார்கள். சங்கரர் ஓர் உவமையைக் காட்டிப் பதில் சொல்கிருர். ''அப்பா! எல்லா உலகத்திற்கும் அரசனுக ஒருவன் இருக் கிருன். அவன் அயோத்திக்கும் அரச னுகத்தானே இருப்பான்?'' இப்படித் தான் நீக்கமற எங்கும் பரந்து நிற்கும் இறைவன் இதயத்துள்ளும் இருக்கத் தானே செய்வான்? இதற்கு மாருகச் சொன்னல்தான் இறைவனுக்குச் செய்யும் அபசாரமாகும் என்பது விளக்கம்.

இதயத்துள் ஏன் இறைவனே வைத்துச் சிந்திக்கவேண்டும் என்பது கேள்வி. சங்கரர் சொல்லுவார்: சாளக்ராமத் தையே விஷ்ணுவாக உபாஸிப்பதுண்டு, அதைவிட இன்னும் அந்தரங்கமான இடமாயிற்றே உன் இதயம்! அங்கு வைத்துச் சிந்திப்பதால் ஈசன் மகிழ் கிருன். இதயத்தை இறைவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சும்மா இரு என்பது தொனி.

பரம்பொருளான ஆத்மாவை அணைக் கட்டு என்று வேதம் அழைக்கிறது. இது ஏன் என்று சங்கரர் ஓர் உவமை மூலம் அழகாகக் காண்பிக்கிருர். அணைக் கட்டு ஆற்றின் பெருக்கைத் தடுத்து நிற்கிறது. இதன் மூலம் வெள்ளம் பாய்ந்து நெல் விளையும் வயல்கள்

அழிந்துவிடாமல் காப்பாற்றப் படுகின்றன. அதுமட்டுமா? அணைக்கட்டினால் தண்ணீரைத் தேக்கி அளவோடு அந்தந்த ஊர்களின் தேவைக்கேற்ப அவ்வப் பொழுது நீரை விடுவதாலும் வெவ்வேறு பகுதிகளிலுள்ள வயல்கள் முறையாகப் பாசனம் பெற்றுத் தழைக்கின்றன.

இப்படியேதான் உலகத்தின் தரும நியதிகள் இறைவனால் வரம்பிற்குள் வைத்துக் காப்பாற்றப் படுகின்றன என்பதுடன் எந்தெந்தத் தரும நெறிகள் எவ்வெப்பொழுது ஏற்படவேண்டுமோ அவ்வப்பொழுது உயிர்களின் தேவையறிந்து அவற்றை அளித்துக் காப்பாற்றுகிறான் அவன். எல்லாவற்றுற்கும் இறைவன் அணை. எல்லாம் கட்டுக்குள் இருக்க வேண்டும் என்பது அவன் ஆணை.

தூய ஸ்படிகக் கல் ஒன்று இருக்கிறது. அதற்கு நேர் எதிரே ஒரு சிவப்பு ரோஜாவை வைத்துவிட்டால், அந்த ஸ்படிகத்தில் ரோஜாவின் சிவப்புப் பிரதிபலிக்கிறது. வெண்மையான தூய ஸ்படிகமே இப்பொழுது சிகப்பாக பவளம் போல் ஒளி வீசுகிறது. சின்னக்குழந்தை ஒன்று வருகிறது. அது அந்த ஸ்படிகத்தைப் பார்த்துவிட்டு சிவப்புக்கல் என்று நினைக்கிறது, சட்டென்று பக்கத்திலிருக்கும் சிவப்பு ரோஜாவை அகற்றிவிடுகிறோம். உடனே ஸ்படிகக்கல் வெண்மையாகிவிடுவதைக் குழந்தை பார்த்து அதிசயிக்கிறது; மலர மலர விழிக்கிறது. எப்படிப்பட்ட மாயம் என்று மகிழ்ந்து போகிறது.

இப்படித்தான் தூய பரம்பொருளில் வண்ணங்களாக உலகம் தெரிகிறது; எண்ணங்கள் எழுகின்றன. சரி, இவையெல்லாம் பரம்பொருளுடைய இயற்கை போலும் என்று குழந்தைபோல் மயங்கி நிற்கும்பொழுது, வேதாந்தங்களும் மெய்யுணர்ந்த ஆசாரியனும் பளீரென்று உலகத் தோற்றத்தை நீக்கிய தூய பரம்பொருளைக் காண்பிக்கிறபொழுது சிந்தை தெளிந்து உய்ந்துபோகிறது மானிட இனம் என்பது சங்கரர் வாக்கு.

சூரியனும் சந்திரனும் தாரகைகளும் மற்ற ஒளி மண்டலங்களும் ஆத்ம ஜ்யோதிஸ்ஸை ஒட்டித்தான் ஒளி வீசுகின்றன. இந்த இறைத்தத்துவம் இல்லையென்றால், உலகம் இருண்டுபோய்விடும். அப்படியானால் சூரியனைப்போல இறைவனும் ஓர் ஒளி மண்டலமா என்னும் ஐயம் எழக்கூடும். ஒன்றையொட்டி இன்னொன்று ஒளிவீசுகிறது என்றால் இந்த இரண்டும் ஒரே வகையான பொருளாக இருக்கவேண்டும் என்ற அவசியமில்லை என்று சொல்லிச் சங்கரர் அதற்கு உவமையும் காட்டுகிறார்.

ஓர் இரும்புக் குண்டை அனலில் போடுங்கள். சிறிது நேரங்கழித்துப் பார்த்தால் இரும்புக் குண்டு நெருப்புக் கோளமாய்த் திகழும். இரும்பே நெருப்பாகிவிட்டதா என்ன? அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. சூட்டையும் ஒளியையும் இரும்பு கொஞ்சநேரம் நெருப்பினிடமிருந்து கடன் வாங்கியிருக்கிறது, அவ்வளவுதான். இரும்பு சுடுகிறது என்று சொல்வதும் தவறு. சுடுவது என்னவோ நெருப்புத்தான். இரும்பு நெருப்பாகுமா? இருந்தும் அது சூட்டையும் ஒளியையும் பெற்றுக் காட்சி அளிக்கிறது. இப்படித்தான் இறைவனிடமிருந்து கேவலம் பௌதிகப் பொருளான சூரியன் முதலிய ஒளி மண்டலங்கள் ஒளிபெற்றுத் தோன்றுகின்றன. எனினும், இறைவனுடைய இயல்பு வேறு, பௌதிக ஒளிகளின் இயல்பு வேறு.

''புழுதிவாரி அடிக்கிறது'' என்று சொல்லுகிறோமே? அங்கு மாத்திரம் என்ன? மேலைக்காற்று புழுதியை அள்ளி அடிக்கிறது. காற்றின் வேகத்தால் புழுதியும் பலம் பெறுகிறது. எனினும் காற்றின் இயற்கையும் புழுதியின் இயற்கையும் வேறு. ''புழுதிதான் புழுதியை வாரி அடிக்கமுடியும், ஆகவே காற்றும் புழுதிதான்'' என்று யாராவது சொல்வார்களா?

வேதத்திலிருக்கும் சொற்கள் நித்யம் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? அப்படி நித்யமில்லாத சொற்களை வைத்துக் கொண்டு ஈசுவரன் உலகங்களைப் படைக்கிறார் என்பதுதான் எப்படிப் பொருந்தும்! என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டு எதிராளி மேலும் சொல்லுகிறான். வஸுக்கள், ஆதித்யர், ருத்ரர், மருத்துக்கள் முதலிய தேவகணங்கள் சாசுவதமல்ல. ஆகவே அவர்களைக் குறிக்கும் வேதச் சொற்களுக்கும் பொருளில்லாமல் போய்விடுவதால் அவையும் சாசுவதமல்ல, இதுதான் வாதம்.

இதற்குச் சங்கரர் ஒரு சின்ன உவமையைக் காட்டிப் பதில் சொல்லுகிறார். ''அப்பா! தனித்தனிப் பசுக்கள் பிறக்கின்றன; இறக்கின்றன. ஆனால் பசு

ஜாதிக்குப் பிறப்புமில்லை; இறப்புமில்லை. அதுபோல இந்திரன் வந்து போகக்கூடும். ஆனால் இந்திர பதவி என்றுமிருப்பது தான். நாமும் நமது அநுபவத்தில் பார்க்கிறோமே? ராணுவத்தில் ஒரு சேனாபதி வருகிறார்; பிறகு போகிறார். ஆனால் சேனாபதி பதவி என்றுமிருப்பதுதானே? ஆகையால் இந்திரன் முதலிய சொற்கள் குறிப்பதற்கு ஆளில்லாமல் போய் விடாது. அவை சாசுவதமே.''

நாமும்கூட நினைத்துப்பார்த்துக்கொள்கிறோம். ''அமைச்சரவைகள் வரும்; போகும், ஆனால் அரசாட்சி தொடர்ந்து நடக்கும்.'' என்று சொல்வதில்லையா? இது அப்பொழுதே சங்கரர் சொன்ன சங்கதிதான்.

நமக்கு ஒன்று தெரியவில்லை என்பதால் அப்படி நடக்கவே நடக்முடியாது என்று சொல்லிவிடலாமா? வியாஸர் முதலிய பெரியவர்களுக்கு எது ஸாத்தியமோ அது எல்லாருக்கும் ஸாத்தியம் என்று கூறுவதற்கில்லை. வியாஸர் முதலிய பெரியோர்கள் தேவர்களுடன் நேரில் பேசியதாகச் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இதெல்லாம் கட்டுக்கதை என்று உதறமுடியாது. நம்மால் முடியவில்லை என்பதால் முன்னோர்களால் முடியவில்லை என்பது நகைப்புக்கு இடமாகும், இதைச் சின்ன உதாரணத்தால் விளக்குகிறார் சங்கரர்.

உலகெல்லாம் ஒரு குடையின் ஆளுகிற சக்ரவர்த்தி இப்பொழுது யாரேனும் இருக்கிறார்களோ? இல்லை. இந்தக் காரணத்தால் அப்படிப்பட்ட சக்ரவர்த்திகள் ஒருபொழுதும் இருந்ததில்லை என்று சொல்லமுடியுமா?

என்னுடைய அறிவிற்குள் வருவதைத்தான் நான் ஒப்புக்கொள்வேன் என்ற அசட்டுப் பிடிவாதமும் அறிவின்மையே ஆகும் என்பது உவமையின் கருத்து.

தெய்வம் ஒன்றே

ஹிந்துசமயம் சொல்லும் எல்லாத் தெய்வங்களும் ஒன்றேயாகும். இப்படி இருக்க ஒரு தெய்வம் இன்னொன்றைவிடப் பெரியது என்றும் ஜனங்கள் ஏன் சண்டைபோட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள்?

ஒரு நதிக்குக் குறுக்கே கட்டிய பாலத்துக்குப் பல கண்கள் இருக்கின்றன. ஒரு கண்ணுக்குள் பாதி வளைவுக்கு அடியில் நிற்கும் ஒருவனுக்கு, மற்ற கண்களும் வளைவுகளும், தான் நிற்கும் கண்ணையும் வளைவையும்விடச் சிறியனவாகவே தோன்றும். இதேபோல பக்தன் ஒருவனுக்குத் தன் இஷ்டதெய்வத்தினிடம் வைத்திருக்கும் பற்றுக் காரணமாக, மற்றத் தெய்வங்கள் தன் இஷ்டதெய்வத்தைவிடத் தாழ்வானவையாகவே தோன்றும். ஆனால் எல்லாத் தெய்வங்களுமே ஒவ்வொரு வகையில், மூலமான ஒரே தெய்வத்தின் தோற்றங்களேயாம். பாலத்தின் கண்கள் யாவும் ஒரே அளவில் கட்டியவையே.

—ஜகத்குரு ஸ்ரீகாஞ்சி பெரியவர்கள்.

காலத்தை வென்ற காமகோடி

N. ராமேசன், I. A. S.

இருநூறு, முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட நம் தேச சரித்திரத்தை நிர்ண யிப்பதற்கு ஆதார பூர்வமான அரசாங் கப் பத்திரங்கள் எதுவும் கிடையாது. கலிங்கத்துப் பரணி போன்ற ஒரு சில நூல்களிலிருந்து கிடைக்கும் வரலாற்று உண்மைகளும் மிகவும் சொற்பமே. எனவே அந்தப் பழங்காலச் சரித்தி ரத்தை நிர்ணயிப்பதற்குக் கல்வெட்டுக் களும், செப்புப் பட்டயங்களுமே பெரும் பாலும் உதவுகின்றன.

இவற்றில் செப்பேடுகள் என்பவை அர சர்கள் செய்த தானங்களைப் பற்றிய விவ ரங்கள் பொறித்தவையாகும். கிரகணம், அர்த்தோதயம், மகோதயம், ஸங்க் ராந்தி முதலிய புண்ணிய காலங்களில் அரசர்கள் தம் சந்ததியின் மேன்மையை முன்னிட்டு அந்தணர்களுக்கும், ஆலயங் களுக்கும், மடங்களுக்கும் நிலமாகவோ, மனையாகவோ, கிராமமாகவோ தானங் கள் வழங்குவதுண்டு. இந்தத் தானச் சொத்துக்களின்மீது அரசாங்க சேவகர் கள் தவறுதலாக வரிகள் விதித்து விடாம லிருப்பதற்காக, அவ்வரசர்கள் தானம் வழங்கிய விவரங்களைச் செப்பேடுகளில் எழுதச் செய்து அவற்றைத் தமது முத் திரையுடன் தானம் பெற்றவர்களிடம் கொடுப்பார்கள். இந்தச் சாதனங்களின் முதற்பகுதியில் தானம் தந்த அரசைப் பற்றிய விவரங்களும், அவர் பெற்ற வெற்றிகளும், அவரது வம்சாவளியும் கூறப்பட்டிருக்கும். இது பிரசஸ்தி எனப் படும். பிற்பகுதியில் தானம் பெற்றவ ரைப் பற்றியும் தானம் அளிக்கப்பட் டது எதற்காக என்பது பற்றியும், அளித்த நாளும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். இந்தச் செப்பேடுகள் தானம் பெற்றவர் களின் தலைமுறையினரால் காக்கப்பட்டுப் பின்னர் அஜாக்கிரதையினாலோ அல்லது அத்தலைமுறை நசித்தவுடனே, அல்லது தானம் அளித்த அரச வம்சம் முடிந்த பின்போ காணாமற் போய்விடுகின்றன. காலப்போக்கில் தற்செயலாக இவை வெளிப்படும்போது பழைய அரசர்களைப் பற்றியும், அவர்கள் காலத்தைப்பற்றியும் பல விஷயங்கள் நமக்குத் தெரியவருகின் றன. நம் சரித்திரத்தைப் புனர்நிர்மா ணம் செய்யவும் இவை உதவுகின்றன.

அரசாட்சி புரியும் ராஜ வம்சத்தைப் பற்றி மட்டும் அல்லாமல், பல நூறு ஆண்டுகளாகத் தண்டம் தாங்கி ஞான ஆட்சி புரிந்து வரும் ஞான வம்சத்தைப் பற்றிச் செப்பேடுகள் சொல்லும் சுவை யானதொரு சரித்திரத்தை இங்கு காண் போம்.

காலம் காலமாகத் தமிழ் நாட்டில் தருமம் தழைக்கச் செய்து வரும் ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடத்துக்கும், அதன் பீடாதிபதிகளுக்கும் பல நூறு வருடங்களுக்கு முன்பிருந்து பல மன்னர் கள் கிராமங்களாகவும், தோட்டங்களா கவும், அணிபணிகளாகவும் காணிக்கை கள் சமர்ப்பித்திருக்கின்றனர். இந்தக் காணிக்கைகள் பற்றிய விவரங்களைச் செப்பேட்டில் பொறித்து அந்தச் சாத னங்களையும் ஸ்ரீமடத்தில் சமர்ப்பித்திருக் கின்றனர். இவை இன்னும் ஸ்ரீகாமகோடி பீடத்தின் நூல்நிலையத்தில் வைத்து காப் பாற்றப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றை பரி சீலிக்கும் வாய்ப்பை எனக்கருளிய இன் றைய பீடாதிபதிகளான ஸ்ரீசந்திரசேக ரேந்திர சரஸ்வதி ஸ்ரீசங்கராசார்ய சுவாமிகளுக்கு என் இதயபூர்வமான அஞ் சலிகளைச் செலுத்தி, இந்தச் செப்பேடு கள் கூறும் விவரங்களைச் சொல்லத் தொடங்குகிறேன்.

இந்தச் செப்பேடுகள்தான்தாம் எவ்வ ளவு அதிசயமான விவரங்களைச் சொல்லு கின்றன? குதுப்ஷாஹி வம்சத்தைச் சேர்ந்த கோல்கொண்டா சுல்தானும் முகம்மதிய மன்னருக்குட்பட்ட இரு அமைச்சர்களும் கூட அல்லவா காம கோடி பீடாதிபதிகளுக்கு காணிக்கை கள் செலுத்தியிருக்கிறார்கள்! அப்படியா னால் இப்பீடத்தின் பெருமை நம் தமிழ் நாட்டு எல்லையையும், ஏன் இந்து மதத் தின் எல்லையையும் கூடக் கடந்து பரவி

யிருக்கிறது என்று தெரிகிறதல்லவா? ஆம், அருளுக்கு எல்லை ஏது?

ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்துக்குத் தான சாஸனம் அளிக்கப்பட்டுள்ளவற்றில் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த ஒரு செப்பேட்டை இப்போது அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கால நிர்ணம் செய்யலாம்.

ஸ்ரீ காமகோடி பீடநூல் நிலையத்தில் காணப்பட்ட செப்பேடுகளில் ஒன்று ஒரு வாக்கியத்தின் நடுவிலிருந்து தொடங்குவதால், அதற்கு முற்பகுதி ஒன்று உண்டு என்பது நிச்சயமாயிற்று. ஆனால் அந்த முந்தைய ஏடு, எவ்வளவு தேடியும் கிடைக்கவில்லை; கிடைத்த ஏட்டின் கடைசியில் 'ஸ்ரீ விஜய கண்ட கோபால தேவன்' என்று தெள்ளத் தெளிய தமிழில் கையொப்பம் இருந்தது. இவன் தான் காணிக்கை செலுத்திய கோமகன். ஸ்ரீ ஹஸ்திசைலநாதஸ்வாமியின் கோயிலுக்கு மேற்கேயுள்ள ஸ்ரீ சங்கரமடத்திலிருக்கும் ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளுக்கு இக் காணிக்கை அர்ப்பணிக்கப்பட்டதாக வடமொழியில் தெளிவாகக் கூறுகிறது செப்பேடு. ஆம். கையொப்பம் தவிர மீதி வாசகம் முழுதும் வடமொழியில்தான் அமைந்திருக்கிறது. இவை ஏழெட்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தைய கிரந்த லிபியில் பொறிக்கப்பட்டு சுலோகங்களாக அமைந்தவை. அளித்தவன் யார்? யாருக்கு அளித்தான் என்பவை மட்டுமின்றி அளிக்கப்பட்ட பொருளைப் பற்றியும் இந்தச் செப்பேடு தெரிவிக்கிறது. அம்பிகா என்ற ஒரு கிராமம் முழுவதுமே இந்தக் காணிக்கைப் பொருள். ஸ்ரீ விஜயகண்ட கோபாலனின் காணிக்கையான அது வேகவதியாற்றுக்கு வடகரையிலுள்ள வளமிக்க பகுதி. அதன் வளத்தைப் பற்றிய சுலோகங்களிலும் வளம் இருக்கிறது.

தினம் நூற்றியெட்டு அந்தணர்களுக்கு உணவு அளிப்பதற்காக இந்தக் கிராமம் ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்துக்கு அளிக்கப்பட்டது என்கிறது சாஸனம்.

சரித்திரத்தை நிறுவிக் காட்டுவதற்கு மிகவும் வசதியாக, தானம் வழங்கப்பட்ட தேதியையும் இச்செப்பேடு கூறுகிறது. கர வருடம் ஒன்றில், சூரியன் கர்காடக ராசியில் இருக்கும்போது—அதாவது ஆடி மாதத்தில்—சுக்லபட்ச தசமியன்று, இந்து வாரமென்ற திங்கள் திருநாளில், அநுராத நட்சத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில் காணிக்கை செலுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வளவு விரிவாக தானம் பற்றியும் தானம் அளித்தவர்-அளிக்கப் பெற்றவர் குறித்தும், தானம் வழங்கப்பட்ட தேதி குறித்தும் இந்தச் சாஸனம் சொல்லியும் கூட சரித்திரபூர்வமாக அதனைப் பற்றிய உண்மை இதுவரையிலும் சரிவர அறியப்படவில்லை. காரணம்முதல் செப்பேடு இவ்வளவு காலமாக வெளிப்படாததுதான்.

கி. பி. 1250-ம் ஆண்டு பட்டத்துக்கு வந்த விஜய கண்ட கோபாலன் என்ற ஒரு தெலுங்குப் பல்லவ மன்னனைச் சரித்திரம் அறியும். எனவே, முன்பு இந்தச் சாதனத்தைப் பரிசிலனை செய்திருந்த ஸ்ரீ டி. ஏ. கோபிநாத ராவ், பேராசிரியர் ஸ்ரீ எஸ். வி. வெங்கடேசுவரா. ஸ்ரீ எஸ். கிருஷ்ண சாஸ்திரி, திவான் பகதூர் எல். டி. சுவாமிக்கண்ணுப் பிள்ளை முதலிய அறிஞர்கள் இது அந்தத் தெலுங்குப் பல்லவ மன்னனின் காணிக்கை என்றே கருதினர். கி. பி. 1291-ம் ஆண்டு கரவருஷமாதலால் இந்தக் காணிக்கை விஜய கண்ட கோபாலனின் ஆட்சிக் காலத்தின் நற்பத்தொன்றாவது ஆண்டில் அளிக்கப்பட்டது என்று அவர்கள் அநுமானம் செய்தார்கள். என்றாலும், கி. பி. 1291-ம் ஆண்டின் ஆடி மாத சுக்கிலபக்ஷ தசமி ஒரு சனிக்கிழமையாக இருக்கிறது; செப்பேடு சொல்லுவதுபோல் திங்கள் அல்ல. அன்றைய நட்சத்திரம் விசாகம்; அநுராத அல்ல. செப்பேடுகளில் தேதி விவரம் தப்புவது மிகவும் அரிது. எனவே இம்முரண்பாடுகளைக் கவனித்த இந்த அறிஞர்கள், திர்மானமாகக் கால நிர்ணயம் செய்ய இயலவில்லை என்று தயங்கியப் பிறகு விஷயத்தையே விட்டு விட்டார்கள். (இந்த இரண்டாது ஏட்டைப் பற்றிய தகவல்கள் 1615-ம் வருஷத்திய 'எபிக்ராபிகா இண்டிகா'வின் பதின்மூன்றாவது புத்தகத்தில் பேராசிரியர் வெங்கடேசுவரா அவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.)

முதல் ஏடு நெடுங்காலமாகத் தேடப்பட்டு வந்தது. ஒருவேளை 'இரண்டாம் ஏட்டில் காணக் கிடைக்காத தகவல்களை அது தெரிவிக்கக் கூடும்; இதுவரை நிச்சயப்படுத்திக் கூறமுடியாத கால விவரத்தை அது தெளிவாக்கக்கூடும்? என்று நான் நம்பினேன். என்னுடைய அதிர்ஷ்டம் என்றே சொல்லவேண்டும்; சில மாதங்களுக்கு முன்பு இந்த முதல் ஏடும் ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்திலிருந்து கிடைத்து விட்டது. அதோடு, ஸ்ரீ ஆசாரியசுவாமிகள் அதனை எனக்கு அனுப்பி வைத்ததும் நான் எதிர்பார்த்தது போலவே அது சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைத்ததும், நம்முடைய நல்வினைப் பயனேயாகும். இது சின்னஞ்சிறிய செப்பேடுதான். ஆனாலும் இத்தனை ஆண்டுகளாக ஆழப் புதைந்து

கிடந்த விவரத்தையல்லவா வெள்ளிடை மலையாக எடுத்துக் கூறிவிட்டது.

இந்தப் புராதன கிரந்த லிபியை உள்ளபடி புரிந்துகொள்வது மிகவும் சிரம சாத்தியமான காரியமாகும். சாஸன சாஸ்திர விதிகளை மனத்தில் கொண்டு நீண்ட காலம் நுணுகி ஆராய்ந்த பின்னரே அதனைப் புரிந்துகொண்டு தேவ நாகரியில் பெயர்த்துத் தர இயன்றது. எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இந்த லிபியிலும், அதனை எழுதும் முறையிலும் மத்திய சரித்திரக் காலத்துக்கே உரிய விசேஷ அம்சங்கள் காணப்படுகின்றன. அநேகமாக எல்லாச் செப்பம் பட்டயங்களிலும் போல், இதிலும் குறில் நெடில் இவற்றைப் பாகுபடுத்துவதில் அதிக அக்கறை காட்டப்படவில்லை. எனவே உள்ளபடி இதனைக் கொடுத்தால் இதிலுள்ள சிக்கல்களை 'நிபுணர்கள்' தான் அறிந்துகொள்ள முடியும். ஆகையால் நாகரப் பெயர்ப்பில் உசிதமான வரை மூலத்தைச் செப்பம் செய்து தந்திருக்கிறேன்.

முதல் செப்பேட்டில் ஆரம்பத்திலிருந்து ஏறக்குறைய எட்டாது சுலோகம் வரை காணப்படுகிறது. இருபதாவது சுலோகத்துடன் இரு சாஸனங்களும் பூர்த்தியாகின்றன. அரசனின் பிரசஸ்தியைக் குறிக்கும் சுலோகளில் முதல் மூன்று சார்த்தூல விக்ரீடித விருத்தத்திலும், நான்காவது மந்தாக்ராந்த விருத்தத்திலும், மீதமுள்ள பதினாறு சுலோகங்கள் அநுஷ்டுப் சந்தத்திலும் உள்ளன.

முதல் ஏட்டின் ஏழாவது சுலோகத்தில் தான் ஆராய்ச்சியைத் தூண்டிய முக்கியமான ஒரு விஷயம் கண்டிருந்தது. அதாவது இந்தக் காணிக்கையானது விஜய கண்ட கோபாலன் பட்டத்துக்கு வந்த பதினாறும் ஆண்டு (பட்டாபிஷேசனாத் ஊர்த்வம் வர்ஷே ச ஸதி ஷோடசே) அர்ப்பிக்கப்பட்டதாக அதில் கண்டிருக்கிறது. இதன்படி, மேலே சொன்ன விஜய கண்ட கோபாலன் என்ற ஆந்திரப் பல்லவனே தானமளித்தவன் என்றால் 1266-ம் ஆண்டு தான் அளிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்: இது க்ஷய அல்லது பிரபவ ஆண்டாகவே இருக்கும்; சாஸனத்திலுள்ளது போல் கர அல்ல. எனவே இந்தத் தானமானது இதுவரை ஆராய்ச்சியாளர்கள் எண்ணிய அரசனுடையதாக இருக்கமுடியாது என்று திண்ணமாகத் தெரிந்து கொண்டேன். எனவே, புதிதாகவே கால நிர்ணயம் செய்யத் தொடங்கினேன். அதாவது, எந்த கர வருட ஆடி மாத சுக்கிலபட்ச தசமியன்று திங்கட் கிழமையும், அநுராத நட்சத்திரமும் கூடியிருந்தன என்பதைக் கணக்குப் போட்டுப் பார்ப்பதெனத் தீர்மானித்தேன்.

ஆனால் எங்கே ஆரம்பிப்பது, எங்கே முடிப்பது என்ற வரையறையில்லாமல் காலக் கடலில் எப்படி இறங்குவது? இந்த வரையறையையும் எனக்கு அமைத்துக்கொடுத்து விட்டது புதிதாகக் கிடைத்த இந்தச் செப்பேடு.

இந்த ஏட்டின் மூன்றாவது சுலோகத்தில் கண்டுள்ள சோள நரேச்வரோ விஜயதே ஸ்ரீ கண்ட கோபாலக: என்ற வாசகமும், ஐந்தாவது சுலோகத்தில் சோள பார்த்திவ என்று காணும் பதமும் இந்தத் தான சாஸனத்துக்குரிய மன்னன் சோழ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதையும், இதுவரை எண்ணியது போல் தெலுங்குப் பல்லவன் அல்லன் என்பதையும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றித் தெரியப்படுத்தின. இந்தச் சோழ மன்னன் ஸ்ரீ கரிராஜ சைலம் என்ற ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி க்ஷேத்திரமாகிய காஞ்சிபுரத்திலுள்ள விஷ்ணு ஆலயத்துக்கு இதுவே இன்றைய அருளாளப் பெருமான் கோயில் என்று நிச்சயமாகியுள்ளது - பிராகாரம், மண்டபம், கோபுரம் எல்லாம் கட்டி, புதுப் புது விழாக்களையும் எடுப்பித்ததாக எடுத்த எடுப்பிலேயே தாமிர சாஸனம் கூறுகிறது. இதைக் கொண்டு இவனது ஆணை எல்லையை ஊகிக்க முடிந்தது. இதிலிருந்து அவன் விஜயாலய சோழ வம்சத்துக்கு உட்பட்டு, விக்கிரமசிம்மபுரம் என்ற நெல்லூரிலிருந்தும், தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள காஞ்சியம்பதியிலிருந்தும் சாமந்த மன்னர்களாக ஆட்சி புரிந்த தெலுங்கு சோழ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருக்கலாம் என்று எண்ணினேன். என் எண்ணத்துக்கு உரமிட்டது செப்பேடு சொன்ன இன்னொரு விஷயம். அதாவது இந்த அரசனின் இயற்பெயர் ஸ்ரீகண்ட கோபாலன் என்பதுதான்; இவனது திக்விஜயங்களாலேயே இவன் விஜயகண்ட கோபாலன் ஆனான் - ராகவன் விஜயராகவனானது போல, என்ற சமாசாரம். [யஸ்ஸர்வாம் அவநீம் விஜித்ய விஜய ஸ்ரீகண்ட கோபால இத்யாக்யாவான் (சுலோகம் 2) விஜயதே ஸ்ரீகண்ட கோபாலக: (சுலோகம் 3) இந்தப் பெயர் அறிஞர்கள் நிர்ணயித்தது போல் அவன் தெலுங்குப் பல்லவனான விஜயகண்ட கோபாலனல்லன், ஆனால் தெலுங்குச் சோழ வம்சத்தைச் சேர்ந்த வெறும் ஸ்ரீகண்ட கோபாலனாக இருக்க வேண்டுமென்பதைக் காட்டிற்று. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி புரிந்த மன்ம

ஸித்தியின் காலத்திலிருந்துதான் இந்த ஆந்திர சோழப் பரம்பரையைப் பற்றித் தெரிய வருகிறது. எனவே ஒரு மதிப்பாக அதற்கு இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்து-அதாவது கி. பி. பத்தாவது நூற்றாண்டிலிருந்து-பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரை வருகிற கர வருடங்கள் எத்தனையோ அத்தனையிலும் உள்ள ஆடி மாதங்களில் சுக்கிலபட்ச தசமி திதியில் என்ன கிழமை, என்ன நட்சத்திரம் என்று அறுபது ஆண்டுகளாகக் கணித்துக் கீழே தந்திருக்கிறேன்.

கர வருடத்துக்குச் சமமான ஆங்கில ஆண்டு	இவ்வாண்டின் ஆடி.மாத சுக்கிலபட்ச தசமிக்குச் சரியான ஆங்கில மாதமும், தேதியும்	
கி.பி. 931	ஜூன்	27
,, 991	ஜூலை	24
,, 1051	,,	21
,, 1111	,,	17
,, 1171	,,	14
,, 1231	,,	10
,, 1291	,,	7
,, 1351	,,	4
,, 1411	,,	1
,, 1471	,,	26

அன்றைய கிழமை	அன்றைய நட்சத்திரம்
திங்கள்	விசாகம்
வெள்ளி	ஜேஷ்டம்
ஞாயிறு	,,
திங்கள்	அநுராதா
புதன்	,,
வியாழன்	,,
சனி	விசாகம்
திங்கள்	,,
புதன்	,,
வெள்ளி	அநுராதா

முடிந்த முடிபாகத் தானம் தரப்பட்ட தேதியைக் கண்டு கொண்டேன். கி. பி. 1111-ம் ஆண்டு ஜூலை 17 ந் தேதிக்குச் சரியான கர வருட ஆடி, சுக்கிலபட்ச தசமி தினம், செப்பேட்டில் காண்பது போல் ஓர் அநுராத நட்சத்திரம் கூடிய திங்கட்கிழமையாகவே அமைந்திருக்கிறது அல்லவா? அன்றுதான் ஸ்ரீகண்ட கோபாலன் காஞ்சீபுரம் மடாதிபதிகளாயிருந்த ஒரு சங்கராசாரிய சுவாமிகளுக்குக் காணிக்கை செலுத்தி, அதைச் செப்பேட்டிலும் பொறித்து, ஸ்ரீமடத்தில் ஒப்புவித்திருக்கிறான். இதைப் பற்றி எள்ளளவும் ஐயமில்லை. தானமளித்த அரசனைப் பற்றிய விவரங்களை இனி ஆதாரபூர்வமாக ஆராயலாம்.

செப்பேடு கூறும் கரிராஜ சைல விஷ்ணு ஆலயமென்பது காஞ்சீபுரம் அருளாளப் பெருமாள் கோவில் என்று கூறுவதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் உள்ளன. எனவே இக்கோயிலுள்ள கல்வெட்டுக்களைப் பற்றி ஆராயலானேன். 1902-ம் ஆண்டு 'எபிகிராபிகா இண்டிகா'வின் ஏழாவது புத்தகத்தில் இக்கோயிலிலுள்ள ஒரு சிலாசாஸனத்தை டாக்டர் லூடர்ஸ் என்ற ஹாலந்து அறிஞர் பிரசுரித்திருப்பது இதற்குப் பேருதவி புரிந்தது. இந்தச் சாஸனத்தில் சக வருஷம் 1127-ல் தம்முஸித்தி என்ற தெலுங்கு சோழ அரசன் நெல்லூரில் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்ட பின், (நெல்லூர் நகரே கிருதாபிஷேக:) ஸ்ரீ ஹஸ்தி சைலஸ்வாமிக்கு 'முட்டியம் பாக்கா' என்ற கிராமத்தை அர்ப்பணித்திருப்பதாகக் கூறியிருக்கிறது. வடமொழிப் பாக்களால் ஆன கல்வெட்டு இது. இதில் தம்முசித்தியின் தகப்பனார் ஸ்ரீகண்ட கோபாலர் என்றும், தாயார் ஸ்ரீதேவி என்றும், தமையன் மன்மஸித்தி என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது:

ஸ்ரீகண்டகோபால ஸ்ரீ தேவீ வீரஸூத:
மன்மஸித்தி மஹாராஜ அநுஜன்மா,
தம்முஸித்தி மஹீபால:

தம்முஸித்திக்கும் அவன் தந்தைக்கும் இடையே அவனது சகோதரனான மன்மஸித்தி, இரண்டாவது பேட்டா ஆகியோர் அரசு புரிந்ததாக ஏனைய சான்றுகளிலிருந்து தெரிகிறது. தம்முஸித்தியின் கல்வெட்டு சக வருஷம் 1127-ல், அதாவது கி. பி. 1205-ல் பொறிக்கப்பட்டது. விஜயகண்ட கோபாலனின் சாஸன காலம் கி. பி. 1111-ஆக இருக்கலாமென முன்பு முடிவு செய்தோம். இந்த விஜயகண்ட கோபாலனே தம்முசித்தியின் தந்தையான ஸ்ரீ கண்ட கோபாலனென்றால் (இவனது இயற்பெயர் இதுதான் என்பதை முன்பு கண்டோமே) இருவர் ஆட்சிக்குமிடையே தொண்ணூற்று நான்கு ஆண்டுகள் இடைவெளி இருப்பது தெரியும். நான்கு

முதல் ஏடு: இரண்டாம் பக்கம்

स्वस्ति श्रीकरिराजशैल शिखरालंकार चिन्तामणेः
विष्णोरुन्नत गोपुर प्रवितत प्राकार सन्मण्टपैः।
नाना नव्य महोत्सवादिकरणैः श्री गण्डगोपाल
भूसुत्रामा कलयन्मुदं विजयते प्रत्यर्थिनिद्रावणः॥१॥

यत्कीर्तिस्तुहिनांशुशेखरमणेः आवास भूमीधरो
यस्योम्नतरः प्रतापवलयो मेरुस्सुरावासभूः ।
यस्सर्वामवनीं विजित्य विजय श्रीगण्डगोपाल इत्या-
ख्यावान् भुवने धनञ्जय इव प्रख्यातशौर्यो नृपः ॥ २
यः कन्या पृथिवीधनाचलमहादानांबुधारा परीवाहैः
पूरितमातनोति जलधिं नित्यं विशुद्धात्मनाम् ।
यः कन्यास्मणिमेव कृपया पुत्रं कुलांकूरकं लेभे
चोळनरेश्वरो विजयते श्रीगण्डगोपालकः ॥ ३ ॥
यस्योदग्रध्वज बिळसितः फल्गुनस्येव तादृक्
तेजोराशेः पवनतनयः पावनी यस्य कीर्तिः ।
धर्मेणास्यास्सुचिरभवनेः पाळनादस्य लोके
विख्यातासीद्विजयपदवत् गण्डगोपालसंज्ञा ॥ ४ ॥
स्वस्ति श्रीमान्स्त्रिभुवन + क
+ चक्रवर्ती महाबलः*
ल्पकश्चोळपार्थिव आर्थिनामाश्रितानाञ्च
विदुषां कल्पपादपः ॥ ५ ॥
अशेषशास्त्रजलधिपारगैः परिवारितः
शास्त्रेषु कुशलश्शूरः क्षमामूर्तः परन्तपः ॥ ६ ॥
सोयं श्रीगण्डगोपाल शोळ क्ष्मापतिरात्मनः
पट्टाभिषेचनादूर्ध्वं वर्षे च सति षोडशे ॥ ७ ॥
तपोधनाय मुनये शिवध्यानरतात्मने ।
स्वात्मारामाय विदुषे पोप्पिल्लिप्रथितात्मने ॥ ८ ॥

மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலம் தொண்ணூற்று நான்கு ஆண்டுகளில் பரவியிருப்பதென்பது நம் சரித்திரத்தில் சர்வ சகஜமே. ஆகவே விஜயகண்டகோபாலனைக் குறித்த நம் அனுமானம் ஊர்ஜிதமாகிறது. அவனது காலம் முதலாவது குலோத்துங்க சோழனின் காலவரைக்குட்படும்.

காணிக்கை அளிக்கப்பட்ட ஆசாரிய புருஷர் யார் என்று தெரிந்துகொள்ளலாமா? ஹஸ்தி சைல நாதராலயத்துக்கு மேற்கேயுள்ள மடத்தில் வசிக்கும் ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளுக்கு - [ஸ்ரீ ஹஸ்தி சைலநாதஸ்ய நிலயாத் பச்சிமே மடே.. ஸ்ரீ சங்கரார்ய குரவே] காணிக்கை செலுத்துவதாகக் கூறும் சாஸனம், அந்த ஆசாரியர்களை ஆத்மாநந்தத்தில் திளைக்கும் ஞானி, 'பொப்பிள்ளி' என்று பிரசித்தி பெற்றவர் (ஸ்வாத்மா ராமாய விதுஷே, பொப்பிள்ளி ப்ரதிதாத்மனே) என்று புகழ் பாடுகிறது. பொப்பிள்ளி என்பது கேரளம் அல்லது ஆந்திர தேசத்தின் ஓர் இல்லப் பெயர். (இன்றைக்கும் மலையாளத்தில் ஸ்ரீ ஆதி சங்கரபகவத் பாதர்களைக் குறிப்பிடும்போது கைப்பிள்ளி என்னும் அவரது இல்லப் பெயரையும் சேர்த்துச் சொல்லுகிறார்கள்.) காமகோடி பீடத்தின் குரு பரம்பரையைப் பார்த்தால் கி. பி. 1111-ம் ஆண்டு அதில் ஆரோஹணித்திருந்தவர் இப்பீடத்தின் நாற்பத்தி ஏழாவது அதிபதிகளாகிய மூன்றாவது சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள் என்று தெரிகிறது. கி. பி. 1098 லிருந்து 1160 வரை இவரது அருளாட்சி நடைபெற்றது. அதோடு, இவரது பூர்வாசிரமப் பெயர் ஸ்ரீகண்டர் என்றும் இவர் ஆந்திர தேசவாசி என்றும் குரு பரம்பரை பகர்கிறது. ஆகவே பொப்பிள்ளி என்பது ஆந்திர நாட்டில் 'இண்டி பேரு' எனப்படும். இவரது இல்லப் பெயரே எனக் கொள்ளலாம். இத்துறவி மன்னர் ஸ்ரீகண்டருக்குத்தான் முடிமன்னன் ஸ்ரீகண்டன் அம்பிகாபுரத்தை அர்ப்பணித்திருக்கிறான்.

அர்ப்பணப் பொருள் அம்பிகாபுரம் என்ற கிராமமெனக் கண்டோம். இது யைர கோஷ்டியத்தைச் சேர்ந்தது என்று சாஸனம் சொல்லுகிறது. இதுவே தமிழில் எயிற்கோட்டம் எனப்படுவது. இது தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள 'எயிர்' என்ற கிராமத்திலிருந்து வந்த பெயராகும். க்ருத்ரபுரத்துக்குக் கிழக்கில் அம்பிகாபுரம் இருப்பதாகக் காண்கிறது. இந்த க்ருத்ரபுரமே ஜடாயு தீர்த்தம் எனப்படும் திருப்புட்குழி. காஞ்சிபுரத்துக்கு மேற்கில் இந்த அம்பிகாபுரம் அமைந்திருப்பதாகவும், இதற்கு முறையே வடக்கிலும் தெற்கிலும் சிறு நன்னியும், கைதடுப்பூரும் உள்ளதாகவும் செப்பேடு சொல்கிறது. சிறு நன்னியே இன்றைய சிறுணை என்றும் கைதடுப்பூரே இன்றுள்ள கதிர்பூர் என்றும் உறுதி கொள்ளலாம். இதில் மிகவும் முக்கியமான விஷயம், இந்த இடங்களால் சூழப்பட்ட அன்றைய அம்பிகா கிராமம் இன்றும் அம்பி என்றே அழைக்கப்படுவதுதான்.

இந்த சாஸனத்தில் ஸ்ரீ சங்கரமடம் ஹஸ்தி சைலம், அதாவது திரு அத்தியூர் என்ற விஷ்ணு காஞ்சியிலுள்ளதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. 'மடாம்னாயத்'

திலும் மடத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஸ்தலம் சத்தியவிரத க்ஷேத்திரம் என்று காணப்படுகிறது. இது திரு அத்தியூருக்கே வேறு பெயராகும். இன்றும் விஷ்ணு காஞ்சி ஆலயத்தருகே ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்துக்குச் சொந்தமான ஒரு மண்டபம் இருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. ஆகவே முதலில் விஷ்ணு காஞ்சியிலிருந்த ஸ்ரீமடம் பின்பு சிவகாஞ்சிக்கு மாற்றப் பட்டது என ஊகிக்கலாம். கர்நாடகப் போர்களின்போது அதுவே கும்பகோணத்துக்கு இடம் பெயர்ந்து கும்பகோணம் மடம் என்று அழைக்கப்படலாயிற்று. ஆக, கி. பி. 1111-லேயே நமது பக்திக்குகந்த பரமபாவனமாகிய ஸ்ரீ காமகோடிபீடம் அரசர்களாலும் ஆராதிக்கப் பட்டு வந்தது என்பது சந்தேகத்துக் கிடமின்றித் தெரிய வருகிறது.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதர்களின் ஜீவிய காலம் கி. பி. 788—820 என்ற சரித்திர நிபுணர்கள் கூற்றை ஏற்றுக் கொண்டால், அவரது காலத்துக்கு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் இந்தக் காணிக்கை செலுத்தப்பட்டது என்று ஏற்படுகிறது. ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்துக்கு அப்போதே இத்தகைய செல்வாக்கு இருந்ததென்றால், அதற்குக் காரணம் அதனை ஸ்ரீ பகவத்பாதர்களே அலங்கரித்ததுதான் என்று திடமாகச் சொல்லலாம். ஆதி ஆசாரியரவர்கள் கி. மு. முதல் அல்லது ஆறாம் நூற்றாண்டில் இம்மண்ணுலகில் வாழ்ந்து அதனை வாழ வைத்தார் என்று கொண்டால், பொப்பிள்ளி என்ற மூன்றாவது சந்திர சேகரேந்திர சுவாமிகள் முதல் பீடாதிபதிகளுக்கும், இன்றைய பீடாதிபதிகளுக்கும் மத்தியில் வாழ்ந்தவரென ஏற்படுகிறது. அதாவது தலைமுறை தலைமுறையாக, வாழையடி வாழையாக அடிபணிந்தவர்களுக்கு அருள் புரிந்து வந்திருக்கிறது நமது காமகோடி பீடம்.

ஃ ஃ ஃ

இனி, ஸ்ரீ காமகோடி மடத்துக்குக் காணிக்கை செலுத்தி உய்யும் பேறு பெற்ற மற்றவர்களைப் பார்ப்போம். பொன்னெழுத்தில் பொறிக்க வேண்டிய தங்களது இச்செயலைச் செப்பேடுகளில் எழுதி வைத்துச் சென்ற அவர்களைப் பற்றியும் தெரிந்துகொள்வோம்.

ஃ ஃ ஃ

விஜயநகரப் பேரரசர் கிருஷ்ண தேவ ராயருடைய தமையனான ஸ்ரீ வீர நரசிம்ம தேவ மகாராஜா சக வருடம் 1429-ல் (கி. பி. 1507), தமது காணிக்கையை ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதீசுவரருக்கு அளித்திருக்கிறான். மாசிமகத் திருநாளன்று, பாவனமான துங்கபத்திரைத் தடத்தில், விருபாட்ச ஸ்வாமியின் திருச்சந்நிதியில் அர்ப்பணம் செய்து புண்ணியத்தைப் பெரும் புண்ணியமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறான் இவன். ஜய சோழ மண்டலத்தின் பிரிவான, செங்காட்டுக் கோட்டத்துக்குட்பட்ட சங்கிலிப்பட்டுச் சீமையிலுள்ள எலிச்சூர், வெண்பாக்கம் என்ற இரண்டு கிராமங்களைக் காமகோடிபீடம் ஆசாரிய சுவாமிகளுக்கு அளித்திருக்கிறான் இவன். (சோழர் காலத்திலிருந்த மண்டலம், கோட்டம் சீமை என்னும் பகுதிப் பிரிவுகளே மாறுதலடையாமல் விஜயநகர மன்னர்கள் காலத்தில் பின்பற்றப்பட்டன.) இதில் விசேஷம், இவ்விரு கிராமங்களும் இன்றும் அதே பெயரில் இருப்பதுதான். எலிச்சூர் கிராமம் ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் தாலூகாவிலும், வெண்பாக்கம் காஞ்சிபுரம் தாலூகாவிலும் உள்ளன. கி. பி. 1507-ல் பீடாதிபதிகளாக இருந்தவர் ஐம்பத்து நான்காவது பீடாதிபதிகளான ஸ்ரீ வியாஸாசல மகாதேவ சுவாமிகள் இவரது பெயரும் இவரது குரு ஸ்ரீ பூர்ணாநந்த சதாசிவ சுவாமிகளின் பெயரும் குரு பரம்பரையில் கண்டுள்ளபடியே தாமிர சாஸனத்திலும் இருக்கின்றன.

வீரநரசிம்ம தேவன் அதே ஆசாரியர்களுக்கு வேறொரு தானமும் வழங்கியிருக்கிறான். ஜயசோழ மண்டலத்தின் பிறிதொரு பகுதியான படவீடு ராஜ்யத்துக்கு உட்பட்ட வலகூறு சீமையிலுள்ள குடியாந்த மண்டலம் என்ற கிராமத்தை அவன் அர்ப்பணம் செய்ததாக வேறொரு செப்பேடு இருக்கிறது. வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் குண்டியாத்த மண்டலம் என்ற பெயரில் இன்றைக்கும் உள்ளது அந்தக் கிராமம். இன்றும் அங்கு ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்துக்குச் சொந்தமான நிலங்கள் உள்ளன.

தமையன் வழி சென்றான் தம்பி. அந்தத் தம்பியின் வழியைத்தான் எந்த மன்னனும் பின்பற்ற வேண்டும் என

இரண்டாவது ஏடு: முதல் பக்கம்

श्रीहस्तिशैलनाथस्य निलयात् पश्चिमे मठे ।
निगमान्तरहस्यार्थं शिष्येभ्यस्सुविवृण्वते ॥ ९ ॥
नित्यान्नदानविधिसन्तर्पितात्मद्विजन्मने
श्रीशंकरार्ये गुरवे वत्सरे खरसंज्ञिते ॥ १० ॥
प्राप्ते कर्कटकं पुण्याराशिं कमलबान्धवे
मित्रदैवतनक्षत्रयुक्तायां शुक्लपक्षके ॥ ११ ॥

इन्दोर्वारेण युक्तायां दशम्यां सुमुहूर्तके ।
पृथग्विधरसोपेतैरन्नैरमृतसंमितैः ॥ १२ ॥

नित्यमष्टशतानाञ्च तोषणाय द्विजन्मनाम् ।
प्राञ्च गृध्रपुरात् काञ्चीपुरात् प्रत्यञ्चमुत्तरम् ॥ १३ ॥

कैदङ्कुप्पूरुतो ग्रामात् शिरुनञ्जेश्च दक्षिणम् ।
वेगवत्युत्तरतटी सीमारामैकमण्डनम् ॥ १४ ॥

नाळिकेराम्रपनसताळहिन्तालशोभितम् ।
नाना भूरुहवाटिनां पुष्पसौरभवासितम् ॥ १५ ॥

यैरकोष्टियमजस्त्रेन्दुमौळकारुण्यरक्षितम् ।
अंबिकापुरनामानं ग्रामचिन्तामणीन् ददौ ॥ १६ ॥

भूमेरस्याः प्रदानेन यावच्चन्द्रार्कयोर्गतिः ।
श्रीहस्तिशैलनिळयः प्रीयतां परमेश्वरः ॥ १७ ॥

इत्थमुत्तुङ्गया भक्त्या निधाय मनसीश्वरे ।
देवश्रीगण्डगोपाळ चोळशंकरयोगिने ॥ १८ ॥

भूदानशासनं स्वस्य हस्तसंलिखिताक्षरम् ।
अदादुन्नतधर्मस्य लाभाय शुभचेतसा ॥ १९ ॥

दानपालनयोर्मध्ये दानात् श्रेयोनुपालनम् ।
दानात् स्वर्गमवाप्नोति पालनादच्युतं पदम् ॥ २० ॥

இன்று நாம் கூறுகிறோம். ஆம், ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவராயரை அசோகன், ஹர்ஷன், ராஜராஜசோழன் முதலிய ஆதரிச மன்னர்களுடன் வைத்தல்லவா போற்றுகிறோம்? அந்தக் கிருஷ்ண தேவ ராயரும் போற்றி வழிபட்டது ஸ்ரீ காம கோடி பீடம். அதனைப் பெருமையோடு பகரும் பட்டயங்களையும்தான் அவர் விட்டுச் சென்றிருக்கிறாரே!

சகவருடம் *1444* (கி. பி. *1522*)-ல்—அது ஒரு சுபானு ஆண்டு-மார்கழித் திங்கள் சுக்கிலபட்ச கோத்வாதசி திதி யன்று கிருஷ்ணவேணி (கிருஷ்ணா) நதிக் கரையில் அவரது காணிக்கை அளிக்கப் பட்டது. காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்ட யதி, ஸ்ரீ மகா தேவேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகளின் சிஷ்யர் ஸ்ரீசந்திர சூட சரஸ்வதி சுவாமிகளுக்கு அதை அளித்ததாகச் செப்பேட்டில் பொறித் திருக்கிறது. சந்திரகிரி ராஜ்யத்தில், செங்காட்டுக் கோட்டத்திலுள்ள பொட லூர், காட்டுப்பட்டி என்ற கிராமங்களே காணிக்கைப் பொருள்கள். பொடலூருக் குக் கிருஷ்ணராயபுரம் என்று பெயரிட்டு ஆத்மார்ப்பணம் செய்வது போன்ற சுவாநுபூதியோடு கிருஷ்ணதேவராயர் ஆசாரியர்களுக்கு அன்பளிப்புச்செய் திருக்கிறார். ஆனால் இன்றும் அந்தக் கிராமம் பொடலூர் என்ற பழைய பெயரிலேயே காஞ்சீபுரம் தாலூகாவில் இருக்கிறது. காட்டுப் பட்டியானது ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் தாலூகாவில் காட் டேரிப்பட்டி என்ற பெயருடன் உள்ளது. ஸ்ரீ காமகோடிபீட குரு பரம்பரையி லிருந்து, செப்பேடு கூறும் ஆசாரியர் ஐம்பத்தைந்தாவது பீடாதிபதிகளான இரண்டாவது சந்திரசூடர் என்று ஊர்ஜிதமாகிறது. கிருஷ்ணதேவராயனின் தமையன் வெகுமானம் செய்த ஸ்ரீ மகா தேவரே இவரது குரு ஆவார்.

தமயைனப் போலவே இவரும் இரண் டாம் முறையாக ஸ்ரீ காமகோடி பீடத் துக்குச் சம்பாவனை செய்திருக்கிறார். சக *1450*-ம் ஆண்டு (கி. பி. *1528*) விரோதி வருடம், வைகாசி விசாகப் பூர்ணிமை யன்று ஸ்ரீ சந்திரசூட சரஸ்வதியை அடுத்துப் பீடாரோஹணம் செய்த ஸ்ரீ சதாசிவேந்திர சரஸ்வதி சுவாமி களுக்கு, அதே துங்கபத்திரை தடத்தி லுள்ள விருபாட்சர் சந்நிதியில் காணிக்கை செலுத்தியிருக்கிறார் பேர ரசர் கிருஷ்ண தேவராயர். க்ஷீரா நதிக் கரையிலுள்ள, சங்கிலிப்பட்டுச் சீமை யைச் சேர்ந்த உதயம்பாக்கம் என்ற கிராமத்தைக் கொடுத்ததாகச் செப் பேட்டில் கண்டிருக்கிறது. க்ஷீரா நதி தான் பாலாறு என்பது வெளிப்படை. செங்கல்பட்டுத் தாலூகாவில் உதயம் பாக்கம் கிராமம் அந்தப் பழைய பெயர் மறையாமலே இன்றும் உள்ளது. சர் வக்ஞ சதாசிவ போதர் என்ற புகழ் வாய்ந்த மகான் ஸ்ரீசதாசிவேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள். இவர் இப்பீடத் தின் ஐம்பத்தாறுவது அதிபதி. கி. பி. *1524* லிருந்து *1539* வரை ஞான ஆட்சி செலுத்தியவர்.

கிருஷ்ண தேவராயர் சாமானிய சாமந்த மன்னரல்லர். சக்கரவர்த்தி என்றே விருது பெற்றவர். இவர் திருப் பணிகள் செய்திருப்பது பிரசித்தி பெற்ற புராதனப்பதிகளான திருப்பதி, ஸ்ரீ சைலம், சிம்மாசலம் போன்ற தலங் கள்தாம். இவர் அடுத்தடுத்துக் காம கோடிபீடத்தை அலங்கரித்த இரண்டு ஆசாரிய புருஷர்களுக்கும் தாமே காணிக்கை செலுத்தினர் என்பதிலிருந்து நமது ஸ்ரீ மடத்துக்கு எவ்வளவு பெருமை யான இடம் அளித்து வழிபட்டார் என்பதும், ஆசாரிய சுவாமிகளின் ஆசி யைப் பெற வேண்டுமென்பதில் எவ்வளவு நாட்டம் கொண்டிருந்தார் என்பதும் தெரிகின்றன. அந்நாள் பொதுமக்களும்

ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்தை மகாக்ஷேத்திரங்களுக்குச் சமமாகப் பாவித்தனர் என்பதும் இதிலிருந்து வெளியாகிறது.

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தை ஆண்ட வம்சங்களில் கடைசியான ஆரவீடு வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஒரு செப்பேடு ஸ்ரீகாமகோடிபீட நூல் நிலையத்திலுள்ளது. இந்த சாஸனத்திலும் முதல்-ஏடு மாத்திரம்தான் இருக்கிறது. இதில் இந்தக் குடியைச் சேர்ந்த அரசர்களின் வம்சாவளி மட்டுமே இருக்கிறது. மற்ற ஏடுகள் இல்லாததால் எந்தக் காணிக்கையை ஒட்டி இந்த சாஸனம் அளிக்கப்பட்டது என்பதை அறிய இயலவில்லை.

கோல்கொண்டா நவாபின் முக்கியமான இரு மந்திரிகள் ஸ்ரீகாமகோடி பீடத்துக்குக் காணிக்கை அளித்துள்ளனர் என்ற விஷயம் வேறொரு செப்பேட்டின் வாயிலாக அறியப்படுகிறது. அக்கன்னா, மாடன்னா என்ற சகோதர்களே அந்த மந்திரிகள். இவர்கள் இராமபிரானின் பேரருளுக்குப் பாத்திரமான பக்த ராமதாஸரை இவ்வுலகுக்கு அளித்த புண்ணியவதியின் சகோதரர்களே.

ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி சாரதா பீடாதிபதிபரும், ஸ்ரீ மகாதேவேந்திர சரஸ்வதியின் சிஷ்யருமான ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள் ஹொய்சால கர்நாடகத்தைச் சேர்ந்த ராமசாஸ்திர என்ற வேதியருக்கு சம்பாவனை செய்த விவரத்தைக் கூறுகிறது ஒரு செப்பேடு. அதில்தான் இவ்விரு மந்திரிமாரும் சக வருஷம் 1608 (இ. பி. 1686)-ம் ஆண்டு வைகாசி மாதப் பௌர்ணமி தினத்தில் நிகழ்ந்த சந்திர கிரகண புண்ணிய காலத்தில் மேலுபாகா என்ற கிராமத்தைக் காமகோடி பீடத்துக்கு அளித்த விவரம் தரப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த பூமியில் சிறிதளவும், மடத்திலிருந்து வருடத்துச்கு இரண்டு வராகனும், விடு கட்டிக்கொள்ள மனையும் மேலே கண்ட ராம சாஸ்திரிகளுக்குக் காமகோடி பீடாதிபரால் அளிக்கப்பட்டதாகச் செப்பேடு சொல்கிறது.

புதுக்கோட்டை மன்னர்களும் ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்துக்குப் பொருள் உருவில் மரியாதை செலுத்தியுள்ளனர். அதன் அரசர்களில் ஒருவரான விஜய ரகுநாதத் தொண்டைமான் கொள்ளிடத்துக்கு வடகரையிலுள்ள அன்பில் கிராமத்தில் காணிக்கையளிக்க முன் வந்ததாக ஒரு சாஸனம் இருக்கிறது, சக 1616 இ. பி. 1691)-ல் காணிக்கை சமர்ப்பணமாகியிருக்கிறது.

ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்தின் பிரதிநிதியாக வெங்கடகிருஷ்ணய்யன் என்பவர் கீழ்க்கண்ட காணிக்கைகளைச் செப்பேட்டில் எழுதி வாங்கியிருக்கிறார்:

(1) தொண்டைமானின் சேவகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் ஸ்ரீ மடத்துக்கு மாதம் ஒரு குருணி நெல் வீதம் அளிக்க வேண்டும். (2) அதோடு அவர்கள் பத்து பத்து பேர்களாகச் சேர்ந்து ஒருவடைய சம்பளத்தை 'உம்பலமாக'ச் செலுத்த வேண்டும். (3) மேலும் ஆண்டொன்றுக்கு எட்டு மரக்கால் நெல் அளிக்க வேண்டும். (4) பள்ளையச் சொத்துக் கட்டளை என்ற பெயரில் அவர்கள் நாள் தோறும் மூன்றுபடி அரிசி வழங்கவேண்டும். (5) வருடத்துக்கு ஒரு முறை ஒவ்வோர் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இரண்டு உடைகள் கொடுக்கவேண்டும்.

மதுரை மன்னர்கள் மட்டும் இந்த மடத்துக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தவறி விடுவார்களா என்ன? பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் மதுரையை ஆண்டு வந்த ஸ்ரீ விஜயரங்க சொக்கநாதன் அளித்த ஒரு காணிக்கையைக் கூறும் செப்பேடு மடத்தில் உள்ளது, சக வருடம் 1630 (கி. பி. 1708), விக்ருதி ஆண்டு, கார்த்திகை மாதம் சுக்கில பக்ஷப் பிரதமையில்—அது ரோகிணி நட்சத்திரம் கூடிய ஒரு திங்கட்கிழமை—அந்த அரசன், கஜாரண்ய க்ஷேத்திரம் பொன் வாசி கொண்டான் வீதியிலுள்ள ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்துக்குச் சொந்தமான மடத்தில் தினந்தோறும் வேதியர்களுக்குப் போஜனம் செய்விப்பதற்கான இந்தச் காணிக்கையைக் கொடுத்திருக்கிறான். லோக குரு ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியரின் ஆக்ஞையின் மீது இதனை அளித்ததாகச் சாஸனத்தில் இருக்கிறது, தொட்டியம் சீமையிலுள்ள மகேந்திரமங்கலம், கிருஷ்ணபுரம், காரக்காடு, கொண்டையம் பேட்டை, திருச்செந்துறை சீமையிலுள்ள மங்கமாம்பாபுரம், தின்னம் சீமையைச் சேர்ந்த அரியூர், கோனாட்டுக்கு உட்பட்ட அரியமங்கலம் முதலிய இடங்களிலிருந்து பூதானம் செய்திருக்கிறான் விஜயரங்க சொக்கநாதன். கஜாரண்யம் என்பது திருவானைக்கா என்ற திருப்பதியாகும். திருஞான சம்பந்த சுவாமிகளுடன் தொடர்புடையது பொன்வாசிக் கொண்டான் தெருவு. இச்செப்பேடு வழங்கப்பட்ட காலத்தில் பீடாதிபதிகளாக இருந்தவர் அறுபத்தோராவது ஜகத்குருவான மூன்றும் மகாதேவேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள் (1704—46) ஆவார். இதே செப்பேட்டில் இன்னும் சில தான விவரங்களும் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

காவேரி கொள்ளிடத்தில் பரிசல் ஓட்டுவதற்காக அரசனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய வரியிலிருந்து, அடியாரை அஞ்ஞானக் கடலிலிருந்து கடத்துவிக்கும் இப்பீடத்துக்கும் தினந்தோறும் ஒரு வராகன் கொடுக்கவும் மதுரை மன்னன் வழி செய்திருக்கிறுன். காவேரியின் இரு கரையிலுமுள்ள வயல்களிலிருந்து ஒரு 'சேய்' வயலுக்கு ஒரு 'தூம்' நெல் வீதம் மடத்துக்கு கிடைக்கவும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறுன். மேலும் ஜம்புகேசுவர சுவாமியையே காமகோடி பீடத்துக்குக் காணிக்கை அளிக்கச் செய்திருக்கிறுன் அவன். ஜம்புகேசுவரர் ஆலயத்திலிருந்து ஜகத்குரு மடத்துக்குப் பிரதி தினமும் நான்கு படி அரிசி, இரண்டு வேளைச் சாப்பாடு, இரண்டு தோசை, இரண்டு அதிரசம், ஒரு சுகியன் ஆகியவையும் (என்ன கச்சிதமான கணக்கு பாருங்கள்!) விளக்குக்கு எண்ணெய்க்காக (தீபம் ஸமரு) நாள்தோறும் முக்கால் படி எண்ணெயும் கொடுக்க வகை செய்திருக்கிறுன் விஜயரங்க சொக்கநாதன்.

மகாமதி என்று போற்றப்படும் பேரறிவாளரான ஆசாரியரின் இப்பீடத்துக்கு மகம்மதிய மன்னன் ஒருவனும் காணிக்கை அளித்திருக்கிறுன் என்பது குறிப்பிட வேண்டிய விஷயம் அல்லவா? காஞ்சிக்கு எத்தனையோ தொலைவிலுள்ள கோல்கொண்டாவிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த குதுப்ஷா வம்சத்தைச் சேர்ந்த தானுஷா என்பவன் இந்தக் காணிக்கையைச் செலுத்தி யிருக்கிறுன். ஹிஜிரி 1088-ம் ஆண்டு ஷௌவல் மாதம் முதல் தேதியன்று இந்த முஸ்லீம் மன்னன் சாரதா மடம் எனப்படும் காமகோடி பீடத்தின் ஆசாரியர்களுக்குக் காணிக்கை செலுத்தி யிருக்கிறுன்.* அன்றோடு முடிந்துவிட்ட விஷயமல்ல அது. ஆண்டொன்றுக்கு நூற்றுப் பதினைந்து வராகன்கள் சமர்ப்பிப்பதாகச் செப்பேட்டில் கூறியிருக்கிறது. அந்தணர்களுக்கு உணவளிப்பதற்காக இது பயன்படும் என்று செப்பேடு தெரிவிக்கிறது.

இச்செப்பேட்டில் பல விசேஷங்கள். விஷயத்தின் விசேஷம் தவிர வாசகம், லிபி எல்லாவற்றிலும் பல புது அம்சங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. தெலுங்கு எழுத்திலுள்ளது செப்பேடு. ஆனுல் மொழியோ பாதி வடமொழியும் பாதி பாரசிகமுமாக உள்ளது. முகலாய மன்னரை ஜில்லு-இல்-உலா (ஆண்டனின் பிரதிநிதி), திவானி ஹுமாயும் (ஏக சக்ராதிபதி), கெலாபாத் மசஹனு ('காலிப்' போன்ற கௌரவம் உடையவர்). பர்மான் பரானு ஜஹாமதா (மற்ற அரசர்களால் பணியப்பட்டவர்) என்றெல்லாம் பாரசிக மொழியில் வர்ணித்திருக்கிறது. காஞ்சியையும் காமகோடி ஜகத்குருவையும், ஆதி தேவதையான சந்திரமௌளீசுவரனையும்.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமத் அகில பூமண்டலாலங்கார, த்ரயஸ் த்ரிம்சத்கோடி தேவதா ஸேவித, ஸ்ரீ காமாக்ஷிதேவீ ஸநாத, ஸ்ரீமத் ஏகாம்ரநாத ஸாக்ஷாத்கார, பரமாதிஷ்டான, க்ருதாதி சதுர்யுக, ஸகல தார்மிக, ராஜபரிபாலித, ஸகல வேத சாஸ்த்ர மூல பூத, ஸ்த்யவிரத நாமாங்கித காஞ்சீ திவ்ய க்ஷேத்ரே, சாரதா மட ஸம்ஸ்தித ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசாரிய ஸ்ரீ சங்கராசார்ய பூஜித, ஸ்ரீ சந்திர மௌலீச்வர ஸ்வாமி என்று பரவசமாக வடமொழியில் வர்ணிக்கிறது சாஸனம்.

உருவ வழிபாட்டையே நம்பாத பிறமதத்தைச் சேர்ந்த ஓர் அரசன், இவ்வளவு பாராட்டிப் போற்றிப் புகழ்ந்து நம் பீடத்தின் அதிபர் ஒருவருக்குக் காணிக்கை அர்ப்பணம் செய்தான் என்பதிலிருந்து ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்தின் அருள் எல்லை எவ்வளவுக்கு பரவி யிருந்திருக்கிறது' என்பதும் அதன் ஆசாரிய புருஷர்கள் எத்தகைய விசால மனத்தினராக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதும் வெள்ளிடைமலையாகத் தெரிகிறது.

ஃ ஃ ஃ

ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்தின் இந்தப் பழம் பெருமையை யெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கும் போது நம் உள்ளம் பேருவகை அடைகிறது. ஆனுல் நாம் செப்பேட்டில் பொறித்துள்ள வாசகங்களை நினைத்துப் பெருமைப்படுவதோடு நின்றுவிடக் கூடாது. பீடத்தின் ஆதி அதிபதிகளான ஸ்ரீ பகவத்பாதர்களின் மறு உருவாக

---

* இதுவரை இந்த மன்னன் முகலாயச் சக்கரவர்த்தி பஹதூர்ஷா என்று கருதப்பட்டு வந்தது. இக்கருத்தை வெளியிட்ட ஸ்ரீ கோபிநாதராவ் முதலிய அறிஞர்கள் ஹிஜிரி 1088 என்பது கிறிஸ்துவ சகாப்தத்தில் 2710-ம் ஆண்டு என்று கணக்கிட்டாதாலேயே இவ்வாறு எண்ணினர். ஆனுல் முஸ்லீம் வருஷங்களை சாந்திராயண மாத சங்கியைப்படி கணக்கிட வேண்டுமாதலால் ஹிஜிரி 1088 என்பது கி. பி. 1667 என்றுதான் கொள்ளவேண்டும். இக் கருத்துக்கிசைவாகவே போபால் புதைபொருள் இலாகா டைரக்டர் டாக்டர் ஆர். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஹைதராபாத் ரிகார்டு ஆபீசில் உள்ள பாரசிக பர்மான்களைப் பரிசீலித்து இந்த முகம்மதிய மன்னர் மேற்காணும் தானுஷா என்று முடிவு செய்திருக்கிறார்.

விளங்கி இன்று அறம் வளர்த்து வரும் ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகளின் அருளுரைகளை நம் இதய ஏட்டில் பொறித்துக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியதே அதைவிட முக்கியம்.

முற்றும் துறந்த முனிபுங்கவரான அந்த மகான் உலகுக்கு வழிகாட்டுவதொன்றுக்காகவே பலவித தர்மங்களையும் ஆசாரங்களையும் வழுவறக் கடைப்பிடிப்பதைத் தம் ஸ்வதர்மமாகக் கருதி வாழ்கிறார்கள். இதில் அவர்கள் காட்டும் அதே திடபுத்தியுடனும், ஈடுபாட்டுடனும் நாம் அவரது உபதேசங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும். அதனால் பயன்பெற வேண்டும். இந்த மன உறுதியையும், சிரத்தையையும் நாம் அவரிடமிருந்தே பிரார்த்தித்துப் பெறலாம். இதற்காக நாம் அவருக்குத் தரவேண்டியது நம் இதயபூர்வமான பக்தியைத்தான். கள்ளம் நிறைந்த நம் உள்ளத்தை அவருக்குச் சமர்ப்பித்தே விலைமதிப்பற்ற அருளைப் பெற்று விடலாம். பின் வரும் சுலோக அஞ்சலி புஷ்பத்தால் காலத்தை வென்ற அந்தக் கருணா மூர்த்தியை அர்ச்சித்து, அவரது தண்ணருளைத் தந்தருளுமாறு பிராரர்த்திக்கிறேன்.

गण्येऽहं दीनदीनः त्वमिह
शिवतनुः गण्यसे दीनबन्धुः
चिच्छक्त्याः कामकोट्याः हितमथ
भगवत्पादसंस्थापिताघ्र्यम् ।
पीठं विश्वप्रशस्तं कलयसि
महसा सद्गुरो ज्ञानमूर्त्ते
त्वत्पादांभोजयुग्मार्पितज-
निमव मामाविलं पापपङ्कैः ॥

சத்குருவே! சித்சக்தியான ஸ்ரீகாமகோடியன்னைக்கு மிகவும் உகந்த பீடத்தை—பகவத்பாதர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, உலகெங்கும் புகழ் பரப்பும் பீடத்தை—தம் மகிமையால் அலங்கரிக்கும் ஞான மூர்த்தியே! மங்கள உருவினனான ஈசனின் மாற்று வடிவமான தங்களைத் தீனபந்து என்று உலகம் போற்றுகிறது. நானோ தீனர்களிலும் பரமதீனன். எனினும் பாபச் சேற்றினால் மாசுற்ற என் பிறவியைத் தங்கள் அடியிணைத் தாமரைகளில் அர்ப்பணம் செய்துவிட்டதால் என்னையும் கடைத்தேற்றியருள இறைஞ்சுகிறேன்.

உதவி: கல்கி தீபாவளி மலர்

ஸத்யம்தான் என்றைக்கும் நிலைத்துநிற்கும். பொய் வெகுகாலம் நிற்காது. ஸத்யத்தால் தேவயானம் என்ற வழியை விஸ்தாரமாகச் செய்யலாம். இவ்வழியாகச் சென்றோர் எல்லா ஸுகங்களையும் அடைவர். ஸத்யமே ஞானத்திற்குச் சிறந்த ஸாதனம். மூடனுக்கு தூரத்திலும், வித்வானுக்கு அருகிலுமுள்ள ஆத்மாவை கண்ணால் அல்லது மற்ற ஸாதனங்கள்கொண்டு காணமுடியாது. ஞானத்தாலும், தியானத்தாலுமே தரிசிக்கலாம். நினைத்த லோகத்தை அடையும் சக்தி உள்ளவன் ஞானி. அவனைப் பூஜிப்பாயாக.

—ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர்.

நாம் நன்றாகப் பேசுகிறோம். எழுதுகிறோம். உலகம் புகழ்ந்து மாலை போடுகிறது. இம்மாதிரி சமயங்களில் நமக்கு அகம்பாவம் சுலபமாக வந்துவிடும். அப்போது யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். இந்தப் புகழ்ச்சிக்கெல்லாம் உண்மையான தகுதி நமக்கு உண்டா? எல்லாம் அம்பாளுடைய அநுக்ரஹம் அல்லவா? எந்த இடத்திலிருந்து நமக்கு அந்தச் சக்தியெல்லாம் வந்ததோ அந்த இடத்திற்கே நம் புகழ், ஸ்தோத்ரம் எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணம் பண்ணிவிட்டால் நமக்கு ஒரு குறையும் இல்லாமல் மேலும் மேலும் அம்பாளுடைய அநுக்ரஹம் கிடைக்கும். அகம்பாவமே உண்டாகாது. நல்லதோ கெட்டதோ எல்லாவற்றையும் அம்பாளுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட்டு, அவளுடைய சரணகமலத்தை நாமும் கொஞ்சம்கூட அகம்பாவம் இல்லாமல் தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தால் க்ஷேமம் அடைவோம். லோகம் முழுவதும் க்ஷேமத்தை அடையும்.

—ஜகத்குரு ஸ்ரீ காமகோடி பெரியவர்கள்.

श्रीः

श्री कामाक्षीविलासः

பாரத தேசத்தில் உள்ள ஏழு மோக்ஷ புரிகளுள் ஒன்று ஸ்ரீகாஞ்சி திவ்ய க்ஷேத்ரம். ஸ்ரீகாஞ்சி க்ஷேத்திரத்தில் விளங்கும் சக்தி காமாக்ஷீ என்றும், காமகோடி என்றும், இந்த சக்தியின் ஸ்தானம் காமகோஷ்டம் என்றும் வழங்கப்படுகிறது. ஸ்ரீமத் பாகவதம் தசம ஸ்கந்தத்தில் பலராமனின் தீர்த்த யாத்ரா ப்ரகரணத்தில் ''காமகோடிபுரியான காஞ்சீ'' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ''ஐகார ரூபமான அம்பாளின் நாபி'' காமகோடியில் விழுந்ததாக மேருதந்த்ரத்தில் கூறக் காண்கிறது.

மார்கண்டேய புராணத்தில் ஸுரதர்-மார்கண்டேயர் இவ்விருவர்களுடைய ஸம்வாதரூபமாக ''காமாக்ஷீ விலாஸம்'' உள்ளது. இந்த நூலின் எட்டாவது அத்யாயத்தில் உள்ள விஷயத்தின் ஸாரமாவது—

ஏழாவது அத்யாயத்தில் கூறப்பட்ட மாமரத்தின் அடியிலிருக்கும், ஜ்யோதிலிங்கப் பெருமானது ஸ்வரூபத்தையும், அந்த ஜ்யோதிலிங்கப் பெருமானை அடைவதற்கு, உமாதேவி கைலாயத்தை விட்டு வந்த காரணத்தையும், கைலாயத்திலிருந்து புறப்பட்ட உமாதேவி பதரிகாச்ரமத்துக்கு வந்துசேர்ந்ததும் அந்த ஆச்ரமத்தில் உள்ள காத்யாயன மகரிஷி உமாதேவிக்கு யோகதண்டம் முதலியவைகளைக் கொடுத்த விருத்தாந்தங்கள் இந்த அத்யாயத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யோகதண்டம் முதலியவைகளைப் பெற்றுக்கொண்ட அம்பிகை, காசிக்ஷேத்ரத்திற்கு விஜயம் செய்து, அங்கு மக்களை வருத்திக்கொண்டிருந்த த்வாதச வருஷ க்ஷாமத்தைப் போக்கினாள். பிறகு யோகதண்டம் முதலியவையெல்லாம் சிவபூஜைக்குரிய சிவலிங்கமூர்த்தி முதலியவைகளாக மாறின. பிறகு தேவி காஞ்சியில் கடுந்தவத்தை மேற்கொண்டாள். தவத்திற்கு இணங்கி சிவபெருமான் தேவியை ஸ்வீகரித்துக் கொண்டு லோகாநுக்ரஹம் செய்தார்.

ईश्वर उवाच—

गच्छ शीघ्रं महागौरि भूमौ बदरिकाश्रमम् ।
गत्वाऽऽश्रमं महापुण्यं भवत्वं शिशुरूपिणि ॥
अकस्माद्ब्रह्मवित्तत्र कात्यायनमहामुनिः ।
आगमिष्यत्यपुत्रस्त्वां दृष्ट्वा तत्र मुदान्वितः ॥
ज्ञात्वा ज्ञानेन दिव्येन त्वां गौरीं शिशुरूपिणीम् ।
संगृह्य त्वां मुनिस्तुष्ट्या यास्यति स्वाश्रमं प्रति ॥
अष्टवर्षावधि प्रीत्या भवतीं पूजायिष्यति ।
पश्चान्ममाज्ञया तत्र ऋषेः कात्यायनस्य च ॥
योगदण्डं चाक्षमालां दीपाधारं घटद्वयम् ।
व्यजनं चामरद्वन्द्वं विद्याधारं च पुस्तकम् ॥
व्याघ्रासनं ताम्रमुद्गं गङ्गासैकतमेव च ।
गङ्गातीर्थं च छत्रं च गृहीत्वा च मनोन्मनि ॥
दुर्भिक्षं भविता काश्यां तत्काले त्वं शुचिव्रता ।
गत्वा तां अन्नदानेन सद्भयस्तत्र मनोन्मनि ॥
अन्नपूर्णेति विख्याता स्थित्वा द्वादशवत्सरम् ।
कात्यायनि ततः पश्चात् प्राप्स्यसे दक्षिणां दिशम् ॥
यत्र व्याघ्रासनं सोमवृत्तं तत्सूत्रकं घटम् ।
सैकतं लिङ्गरूपं च जपाक्षो बिल्वमालिका ॥
नागभूषणकं छत्रं त्रिशूलं योगदण्डकम् ।
चामरं युवतीयुग्मं व्यजनं शुकरूपकम् ॥
घटदीपद्वयं वह्निरूपं धेनुश्च पुस्तकम् ।
विद्याधारं सूचिकां च ताम्रमुद्गं च साङ्कुरम् ॥
गङ्गातीर्थं पयोरूपं भवेद्यत्र मनोन्मनि ।
तत्काञ्चीनगरं विद्धि तत्र सोमसुवृत्तके ॥
सूत्रे तत्सैकतं लिङ्गं बिल्वमालासमन्वितम् ।
नागभूषणसंयुक्तं नित्यं क्षीराभिषेचितम् ॥
मुद्राङ्कुरं च नैवेद्यं कृत्वा ध्यात्वा तु शाम्भवि ।
पार्श्वयोर्वनिते स्थाप्य गोक्षीरैस्समयासनैः ॥
करे धृत्वा शुकश्रेष्ठं पञ्चाग्नौ सूचिकोपरि ।
स्थित्वा मां ध्यायती भक्त्या तपः कुरु सुदुश्चरम् ।

तत्राह सन्निधिं कृत्वा त्वद्विवाहं करोम्यहम् ।
तेनैव नश्येत् पापोपि तवरूपं शुभं भवेत् ॥
तस्मादेवं प्रकर्तव्यं मम चोक्त्यातिभक्तितः ।
इति तस्य वचश्श्रुत्वा तमेव करुणानिधिम् ॥
प्रणम्य शिरसा नाथं स्तुत्वा नत्वा मुहुर्मुहुः ।
बदरीकवनं प्राप्य शिशुरूपं समाश्रिता ॥
कात्यायनेन पृष्टा च तस्मै कैलाससद्गतिम् ।
दत्वाष्टवार्षिकी कन्या समादायासनादिकान् ॥
काश्यामन्नप्रदानेन साऽन्नपूर्णेति विश्रुता ।
काशीराजाय भक्ताय दत्वा मुक्तिं सुदुर्लभाम् ॥
प्रयाता दक्षिणामाशां उद्दिश्य परमेश्वरी ।
यथा प्रचोदिता पूर्वं तथा दृष्ट्वा घटादिकान् ॥
काञ्चीक्षेत्रमिति ज्ञात्वा तद्धरादेशमम्बिका ।
तत्रतत्र वने चूतं नानावृक्षसमन्विते ॥
विचिन्वत्याऽथ पार्वत्या दृष्टश्चैकाम्रवृक्षकः ।
आश्चर्ययुक्ता सा गौरी तद्वृक्षाय मनोहराम् ॥
एकाम्राख्यां महापुण्यां दत्वा तन्मूलभूतले ।
यथा नाथोदिता पूर्वं तथा शम्भुमपूपुजत् ॥

स्वनायकं समुद्दिश्य चकारोग्रं तपोऽम्बिका ।
ततः कतिपये काले भगवद्ध्यानतत्परः ॥
नारदो नाम देवर्षिस्त्रिकालज्ञानतत्ववित् ।
तीर्थयात्रापदेशेन चचार निखिलां भुवम् ॥
अथ काञ्चीं समासाद्य गौरीं तत्र तपस्विनीम् ।
ददर्श परमप्रीत्या तपोनिष्ठैककन्यकाम् ॥
ततोष्टवर्षिणी बाला तदा सर्वाङ्गसुन्दरी ।
दृष्ट्वा समागतं तत्र समाराध्य मुनीश्वरम् ॥
चन्द्रचूडस्य ज्यायात्वमिच्छन्ती गिरिनन्दिनी ।
उपायं मुनिशार्दूलं अपृच्छद्विनयान्विता ॥
अथ तत्र मुनिश्रेष्ठः सन्तुष्टः कन्यकार्चनैः ।
शिवप्रीत्यै सुखोपायं पञ्चबाणमनुं मुनिः ॥
उपदिश्य तदा गौर्यै गतवान् दक्षिणां दिशम् ॥

* * *
* * *

सुवर्णकरकालक्ष्म्या मुक्ताधाराम्बुना सह ।
श्रीमदेकाम्रनाथाय कामाक्षीं प्रददौ हरिः ॥
देवोपि हरिणा दत्तां पाणौ जग्राह पार्वतीम् ॥

शुभम्

ஸ்ரீ காமகோடி பீடம்

என். ராமேசன், ஐ. ஏ. எஸ்.

गुरुर्नाम्ना महिम्ना च शङ्करो यो विराजते ।
तदीयाङ्घ्रिगलद्रेणुकणायास्तु नमो मम ॥
—जगद्गुरु श्रीचन्द्रशेखरेन्द्रस्वामिनः ।

பெயரால் சங்கரராகி, நன்மையைச் செய்வது என்ற பெருமையாலும் எவர் சங்கரராகவே விளங்குகிறுரோ, அவரது பாததூளிக்கு என் நமஸ்காரங்கள்.

—ஜகத்குரு ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள்

तच्छङ्करांशः श्रीचन्द्रशेखरो यो विराजते ।
तस्मै सद्गुरवे भूयाद् यतीन्द्राय नमो मम ॥
—स्वकृतम् ।

அப்பேர்ப்பட்ட ஆதிசங்கரரின் அம்சாவதாரமாகப் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும் துறவி வேந்தரான ஸத்குரு ஸ்ரீ சந்திரசேகர ஸ்வாமிகளுக்கு என் நமஸ்காரங்கள். —கட்டுரையாசிரியர் ஆக்கம்

ஜகத்குருவான ஆதிசங்கரர், ஏழு மோக்ஷபுரிகளில் ஒன்ருன ஸ்ரீ காஞ்சீபுரத்தில் ஸர்வஜ்ஞ பீடாரோகணம் செய்து, ஸ்ரீசாரதா மடத்தை ஏற்படுத்தித் தம் பிரிய சிஷ்யராகிய ஸுரேச்வராசாரியரை அத்வைதப் பிரசாரத்தின் மூலஸ்தானமாகிய ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பீடத்தில் ஸ்தாபித்து, வேதாந்தத்தைப் பரப்பிவருமாறு ஆஜ்ஞையிட்டு, ஸ்ரீ காஞ்சியிலேயே சித்தியடைந்த விஷயம் அனைவரும் அறிந்ததே. மாதவீய சங்கர விஜயம், வியாஸாசலீய சங்கர விஜயம் முதலிய கிரந்தங்களுக்கு மூலமாக விளங்குவதும், ஆதி சங்கரருடைய சமகாலத்தவராகிய ஆனந்தகிரி என்ற சிஷ்யர் எழுதியதுமான சங்கர விஜயத்தில் இந்த விஷயம் பின்வருமாறு ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகிறது:

"तत्रैव निजवासयोग्यं मठमपि परिकल्प्य, तत्र निजसिद्धान्तपद्धतिं प्रकाशयितुं अन्तेवासिनं सुरेश्वरमाहूय, योगनामकं लिङ्गं पूजयेति दत्वा, त्वमत्र कामकोटिपीठमधिवसेति व्यवस्थाप्य...."

"அங்கேயே (அதாவது ஸ்ரீகாஞ்சியிலேயே) தாம் (ஆதிசங்கரர்) வசிப்பதற்குத் தகுந்த மடத்தை ஏற்படுத்தி, தமது சித்தாந்தத்தைப் பிரகாசம் செய்விப்பதற்காகத் தம் சிஷ்யரான ஸுரேச்வரரைக் கூப்பிட்டு, 'யோக லிங்கத்தைப் பூஜை செய்துகொண்டு ஸ்ரீகாமகோடி பீடத்தில் வசித்துக்கொண்டிரு' என்று பாகுபாடு செய்துவிட்டு..."

உலக சரித்திரத்திலேயே சமய சம்பந்தமான வேறு எந்த ஒரு ஸ்தாபனத்தினுடைய வரலாற்றிலும் இவ்வளவு ஸ்பஷ்டமாகவும் தெளிவாகவும் விவரங்களுடனும் அந்த ஸ்தாபனத்தின் தொடக்கம் கொடுக்கப்பட்டதில்லை எனலாம்.

அன்று ஆதிசங்கரர் ஏற்படுத்தி, ஸ்ரீ ஸுரேச்வராசாரியர் ஆரம்பித்த ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பீடத்தின் ஞானதீப பரம்பரை ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக ஒளி மங்காமல், ஜனங்களுக்கு ஞானக் கலங்கரை விளக்காகச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்து வந்திருக்கிறது. இந்தப் பீடத்தின் ஆதாரத்தைப்பற்றி ஆராய்ச்சியாளருக்கு எத்தனையோ அத்தாட்சிகள் தேவையாக இருக்கலாம். ஆயினும், பக்தி புரியத் தெரிந்த பாக்கியசாலிகள், நடமாடும் தெய்வமாகிய ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்தின் இன்றைய ஆசாரியராகிய ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளைத் தரிசனம் செய்யும்போதே, 'இவர் ஆதிசங்கரரின் அவதாரந்தான்; ஆதிசங்கரரின் பரம்பரையில் நமக்காகவே தோன்றியிருக்கும் முனிவர்' என்று வெள்ளிடை மலையாக விளங்கிக் கொள்வர். எனினும் பீடத்தின் தொன்மைப் பெருமையை நிலைநிறுத்த ஆணித்தரமான அத்தாட்சிகளும் நிறைய உள்ளன. இவற்றில் சிலவற்றை இங்கே காணலாம்.

ஆதி சங்கரரின் பரம்பரையில் வந்த காமகோடி பீடத்து ஆசாரிய பரம்பரையின் சரித்திரத்தைப் பல பெரியவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். இவற்றில் முக்கியமானது, ஸ்ரீகாமகோடி பீடத்தின் 56-ஆம் ஆசாரியராக இருந்த ஸர்வஜ்ஞ சதாசிவ போதேந்திரர் எழுதிய 'புண்ய ச்லோக மஞ்சரி' ஆகும். இந்த ஆசாரியர்கள் கி. பி. 1539-இல் ஸித்தியடைந்தார்கள். இதற்குப் பிறகு ஸ்ரீகாமகோடி பீடத்தின் 57-ஆம் ஆசாரியராகிய ஸ்ரீபரமசிவேந்திர ஸரஸ்வதி அவர்களின் சிஷ்யராகிய சித்த புருஷர் ஸ்ரீ சதாசிவப் பிரம்மேந்திரர்கள் எழுதிய 'குருரத்னமாலா' என்ற புத்தகம் ஸ்ரீகாமகோடி ஆசாரியர்களின் பரம்பரையைக் கூறுகிறது. 'குருரத்ன மாலா'வுக்கு ஸ்ரீகாமகோடி பீடத்தின் 60-ஆம் ஆசாரியரின் சிஷ்யரான ஆத்மபோதர் 'ஸுஷமா' என்ற வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார். இந்த ஆத்மபோதரே மேற்கூறிய 'புண்ய ச்லோக மஞ்சரி'க்குப் 'புண்ய ச்லோக மஞ்சரி மகரந்தம்' என்ற விரிவுரையும் எழுதி, அந்த மகரந்தத்துக்குப் 'பரிசிஷ்டம்' என்ற பெயரில், ஸ்ரீமடத்தின் 56 முதல் 60-ஆவது வரையான ஆசாரியர்களைப் பற்றிய குறிப்பையும் அநுபந்தமாக எழுதியிருக்கிறார். இந்தப் புத்தகங்களிலிருந்தும், ஸ்ரீமடத்தின் ரிகார்டுகளிலிருந்தும் சென்ற நானூறு வருஷங்களாக ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பீடத்தில் இருந்த ஆசாரியர்களைப் பற்றிய விவரம் தெரிய வருகிறது.

கீழ்க்கண்ட ஆசாரிய பரம்பரைக்குச் சரித்திரபூர்வமாகப் பல சான்றுகள் பல கிரந்தங்களிலும் ஸ்ரீமடத்திலுள்ள செப்பேட்டுச் சாஸனங்களிலும் இதர ரிகார்டுகளிலும் இருக்கின்றன.

ஒன்பது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே, 1111-ஆம் ஆண்டு ஜூலை 17-ஆம் தேதி விஜயகண்ட கோபாலன் என்ற தெலுங்குச் சோழ அரசன் அம்பிகாபுரம் என்ற கிராமத்தை ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி ஆசாரியருக்குத் தானமாகக் கொடுத்ததுபற்றிய செப்பேட்டைக் குறித்து, 'காலத்தை வென்ற காமகோடி' என்ற கட்டுரையில் விளக்கமாக எழுதியிருக்கிறேன். இது போன்ற அநேகச் சான்றுகள் ஸ்ரீமடத்தில் இருக்கின்றன.

இந்தச் செப்பேடுகளிலிருந்து, விஜயநகரப் பேரரசரான உலகப் பிரசித்தி பெற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவராயர், மகாதேவ ஸரஸ்வதியின் சிஷ்யரான சந்திரசூடருக்குக் கி. பி. 1522-ஆம் ஆண்டில் 'பொடவூர்', 'காட்டுப்பட்டு' என்ற கிராமங்களையும், பிறகு கி. பி. 1528-ஆம் ஆண்டில் ஸதாசிவபோதருக்கு 'உதயம்பாக்கம்' என்ற கிராமத்தையும் தானம் கொடுத்ததாகத் தெரிகிறது. இந்தப் பக்கத்தில் உள்ள பட்டியலில் இவர்கள் பெயரும், வருஷமும் இருப்பதற்கு இசைவாகவே செப்பேடுகளிலும் காணப்படுவது குறிப்பிட வேண்டிய அம்சம்.

குறிப்பு: அடுத்த பக்கத்தில் உள்ள பட்டியலில் ஒரே பெயருடைய பல ஆசார்யர்களைத் தெளிவுபடுத்த, மகாதேவர் (3), சந்திரசேகரர் (4) என்பது போல் நக வளைவுகளுக்குள் இலக்கம் காட்டியிருக்கிறது.

சென்ற முந்நூறு வருஷங்களாக ஸ்ரீமடத்தின் சரித்திரம் எவ்வாறு அமைந்தது என்று பரிசிலனை செய்வதன் பொருட்டு ஸ்ரீமடத்தில் இருக்கும் ரிகார்டுகளைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவை நூற்றுக் கணக்கானவை. இந்த ரிகார்டுகள், 'Contemporary Records' என்று கூறப்படும் சமீப கால ரிகார்டுகளின் வகையைச் சேரும். இவை கையெழுத்தில் இருக்கின்றன. இவற்றைத் தொகுத்து ஸ்ரீமடத்தின் சரித்திரத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதே ஆராய்ச்சியின் நோக்கம். இவ்வாறு நான்கு தலைமுறைகளுக்கு முன்பு இருந்த நம் சமீபகால முன்னோர்களின் பண்பாட்டைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வது இப்பொழுது மேலை நாடுகளில் பிரபலமாகிக்கொண்டு வருகிறது. ஸ்ரீமடத்தின் ஒவ்வொரு பத்து அல்லது இருபது வருஷ சரித்திரமே ஓர் ஆராய்ச்சியாளரின் குறிக்கோளுக்குப் போதிய விவரங்கள் அளிக்கக் கூடும். அவ்வளவு ரிகார்டுகள் ஸ்ரீமடத்தில் இருக்கின்றன. ஆயினும், இங்கே கடந்த முந்நூறு வருஷங்களில் மிகவும் ரசமான பத்து ரிகார்டுகளைப் பற்றியே எழுதுகிறேன்.

நம் நாட்டில் சிருங்கேரி, காஞ்சீபுரம், திருவாவடுதுறை, அகோபிலம் முதலிய சமய சம்பந்தமான மடங்களின் சரித்திரத்தைப்பற்றி ஒழுங்காகவும் உண்மையாகவும் ஆராய்ச்சி செய்யத் தகுந்த மாணவர்கள் முன்வராதது வருந்தத்தக்க விஷயம். தேச சரித்திரத்தில் அரசியல் மாத்திரமே அல்லாமல் சமயம், பொருளாதாரம், கலை, காவியம் முதலிய துறைகளிலும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டியது அவசியம். இந்த விஷயத்தில் மாணவர்களின் உற்சாகத்தைத் தூண்டிவிடுவதே என் குறிக்கோள்.

இந்த ரிகார்டுகளைப் பரிசிலனை செய்ய உதவியாக இருந்த என் நண்பர்கள் எல்லாருக்கும் என் நன்றி உரித்தாகும்.

இனி ரிகார்டுகளைப் பார்ப்போம்.

ஆதி சங்கரரிலிருந்து வரிசைக் கிரமம்	ஆசாரியர்களின் பெயர்கள்	பீடத்தில் இருந்த வருஷங்கள்	ஸித்தி பெற்ற நாள்			
			வருஷம்	மாதம்	பக்ஷம், திதி	ஆங்கில வருஷம்
55	சந்திரசூடர் (2)	17	ஸ்வபானு	பால்குனம்	சுக்லபக்ஷம் 11	கி.பி. 1524
56	ஸர்வஜ்ஞ சதாசிவபோதர்	15	விளம்பி	சைத்ரம்	சுக்லபக்ஷம் 8	கி.பி. 1539
57	பரமசிவேந்திரர் (2)	47	பார்த்திவ	சிராவணம்	சுக்லபக்ஷம் 10	கி.பி. 1586
58	ஆத்மபோதர்	52	ஈசுவர	ஆச்வினம்	கிருஷ்ணபக்ஷம் 8	கி.பி. 1638
59	பகவந்நாமபோதர்	54	பிரஜோத்பத்தி	பாத்ரபதம்	பௌர்ணமி	கி.பி. 1692
60	அத்வைதாத்மப் பிரகாசர்	12	ஸ்வபானு	சைத்ரம்	சுக்லபக்ஷம் 2	கி.பி. 1704
61	மகாதேவர் (3)	42	குரோதன	ஜ்யேஷ்டம்	சுக்லபக்ஷம் 9	கி.பி. 1746
62	சந்திரசேகரர் (4)	37	சுபகிருது	கார்த்திகம்	கிருஷ்ணபக்ஷம் 2	கி.பி. 1783
63	மகாதேவர் (4)	31	ஸ்ரீமுக	ஆஷாடம்	சுக்லபக்ஷம் 12	கி.பி. 1814
64	சந்திரசேகரர் (5)	37	சாதாரண	கார்த்திகம்	கிருஷ்ணபக்ஷம் 2	கி.பி. 1851
65	மகாதேவர் (5)	39	விரோதி	பால்குனம்	அமாவாஸ்யை	கி.பி. 1890
66	சந்திரசேகரர் (6)	17	பராபவ	மாகம்	கிருஷ்ணபக்ஷம் 8	கி.பி. 1907
67	மகாதேவர் (6)	8 நாள்	பராபவ	பால்குனம்	சுக்லபக்ஷம் 1	கி.பி. 1907
68	1907-இலிருந்து ஜகத்குரு ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் அறுபத்தொன்பது ஆண்டுகளாகப் பீடத்தை அலங்கரித்து வருகிறார்கள்.					

(1) முதலாவது ரிகார்டு, ஹிஜ்ரி வருஷம் 1088 ஷவ்வல் முதல் தேதி கொடுக்கப்பட்ட பர்மான். இது பக்த ராமதாஸரின் சரித்திரத்தில் பிரசித்தி பெற்ற கோல்கொண்டா நவாப் தானுஷா அவர்கள் காலத்தைச் சேர்ந்தது. இந்தப் பர்மானை மாட, பானேஜி மஜூம்தார் என்பவர், லிங்கோஜி ஸங்கரசு என்பவரின் தூண்டுதலால் கொடுத்திருக்கிறார். இந்த லிங்கோஜி அந்த டிவிஷனைச் சேர்ந்த தரப்தார் என்ற ரெவின்யூ அதிகாரி என்றும் தெரிகிறது. இந்தப் பர்மானில் ஸ்ரீகாஞ்சி சாரதா மடத்தின் அதிபரான ஸ்வாமி பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசாரிய ஸ்ரீ சங்கராசாரியருக்கு ஸ்வாமி சந்திரமௌளீச்வரரின் நித்ய பூஜைக்காகவும் பிராம்மண ஸந்தர்ப் பணத்துக்காகவும் செங்கற்பட்டுச் சீமையில் உள்ள மேலுபாக என்ற கிராமத்தின் வருஷவரியிலிருந்து, 115 வராகன்கள் கொடுக்கும்படி உத்தரவாகியிருக்கிறது. இந்தப் பர்மான் தெலுங்கு லிபியில் இருக்கிறது. இதன் மொழி ஸம்ஸ்கிருதம், தெலுங்கு, பெர்ஷியன் ஆகியவை. இம்மாதிரி பல பாஷைகளில் எழுதப்பட்ட தானுஷாவின் மற்றப் பர்மான்கள் ஹைதராபாத் ரிகார்டு ஆபீஸில் இருக்கின்றன. இதில் கண்டிருக்கிற பர்மான் ஜஹானே மாடா அப்டாபே இர்தேபா வாஜிபுல் இட்டேபா என்ற பிருதுகள் மற்றப் பர்மான்களிலும் இருக்கின்றன. இதில் கண்டிருக்கிற ஹிஜ்ரி வருஷம் தேதி, இங்கிலீஷ் வருஷம் தேதி கி. பி. 1677, நவம்பர் 17 க்குச் சரியாக இருப்பதாக நான் கணக்கிட்டிருப்பதுடன், என் நண்பர் டாக்டர் ஆர். சுப்பிரமணியம், எம்.ஏ., பி.எச்டி. (Superintendent of Archaeology, Baroda) அவர்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். இதில் கண்டிருக்கிற 'மேலுபாக' என்ற கிராமம் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் இப்போதும் உள்ள தென் மேல்பாக்கம் என்ற கிராமமே. பிற மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் ஸ்ரீமடத்தை எப்படிக் கௌரவித்தார்கள் என்பது, இந்தப் பர்மானிலிருந்து விளங்குகிறது. 1677-ஆம் வருஷத்திலும் ஸ்ரீமடத்தைக் காஞ்சி சாரதா மடம் என்றுதான் குறிப்பிட்டு வந்தார்கள் என்பதும் தெளிவாகிறது. அப்போது பீடாதிபதியாக இருந்தவர் 59-ஆம் ஆசாரியரான பகவந்நாமபோதர்.

(2) இரண்டாவது ரிகார்டு, மதுரை நாயக வம்சத்துக்கு ஆதீனமான விஜய ரங்க சொக்கநாதன் கொடுத்த தான சாஸனம். இது சக வருஷம் 1632, விக்ருதி, கார்த்திகை, சுக்ல பக்ஷ 15, திங்கட்கிழமை, ரோஹிணி நக்ஷத்திரம் கூடிய தேதியில் கொடுக்கப்பட்டது. இதில், திருவானைக்காவில் ஜம்புகேச்வர ஸ்வாமி கோயிலிலிருந்து கஜாரண்ய க்ஷேத்திரத்தில் பொன்வாசி கொண்டான் தெருவில் இருக்கும் மடத்துக்குத் தினம் நான்கு படி அரிசியும், இரண்டு தளிகை அன்னமும், இரண்டு தோசையும், இரண்டு அதிரசமும், ஒரு சுகியனும், தீபத்துக்கு முக்கால் படி எண்ணெயும், காவேரி நதியின் இருகரையில் உள்ள ஒவ்வொரு 'சேய்' நிலத்துக்கும் ஒரு 'தூம்' நெல்லும், சுங்கத்திலிருந்து தினமும் ஒரு வராகன் பணமும் கொடுக்கும்படி கண்டிருக்கிறது. அதோடு அன்ன தானக் கட்டளைக்காக, மஹேந்திரமங்கலம், அரியூர், அரியமங்கலம் முதலிய கிராமங்களிலிருந்து பூதான சாஸனமும் கண்டிருக்கிறது.

இதில் கண்டிருக்கிற தேதி, 1710 நவம்பர் 14-ஆம் தேதி என்று கணக்கிட்டிருக்கிறது. அந்த வருஷக் கார்த்திகைப் பௌர்ணமி திதி, திங்கட்கிழமையும் ரோஹிணி நட்சத்திரமும் கூடியது என்றும் தெரிகிறது. இந்தத் தான சாஸனத்தின் இரண்டாவது மூன்றாவது வரிகளில்,

"श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्री

कांचीपुरस्थित

श्रीमच्छंकरभगवत्पादाचार्यस्वामुलवारिकि"

அதாவது, 'ஸ்ரீகாஞ்சி நகரில் இருக்கும் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதாசார்ய ஸ்வாமிகளுக்கு' என்றும், 14-ஆம் வரியில்..

"लोकगुरुस्वामुलन

श्रीमच्छङ्कराचार्य स्वामुलवारिकि"

அதாவது, 'லோக குரு ஸ்வாமியான ஸ்ரீசங்கராசார்ய ஸ்வாமிக்கு' என்றும் தெளிவாகக் கண்டிருக்கிறது.

இதிலிருந்து, பதினேழாவது பதினெட்டாவது நூற்றாண்டுகளிலும் ஸ்ரீகாஞ்சிபுரியில் இருக்கும் ஸ்ரீசங்கராசாரியர் என்றுதான் ஸ்ரீ ஆசார்யர்களை ஜனங்கள் அழைத்தார்கள் என்பது விளங்கும். இந்தத் தானத்தின் பொழுது பீடத்தில் இருந்தவர் 61-ஆம் ஆசாரியரான மகாதேவர்.

(3) மூன்றாவது ரிக்கார்டு, சிவகங்கை ராஜாவான விஜயரகுநாத பெரிய உடையாத் தேவர் அவர்கள் கொடுத்த கிராம

பூதான சாஸனம். இது தமிழில் இருக்கிறது. இதில் பின்வருமாறு கண்டிருக்கிறது:

''சாலிவாஹன சகாப்தா 1705, கல்யப்தா 4884, இதுக்குமேல் சோபகிருது ஞு ஆவணி மாசம் 28௳ சுக்லபக்ஷமும் பௌமவாஸரமும் பௌர்ணமாவாசையும், பூரட்டாதி நட்சத்திரமும் துரதி நாம யோகம் வனிகரணமும் சோமோபராக புண்ணிய காலத்தில் ஸ்ரீகாஞ்சிபுரம் திவ்வியட் சேத்திரத்திலிருக்கும் ஸ்ரீகாமகோடி பீட சிங்காசனபிஷிக்த ஸ்ரீமத் ஸ்ரீ மகா பகவத்பாதாசார்ய ஸ்வாமியவாளுடைய மடத்துக்கு திரிபுர சுந்தரீ ஸமேத ஸ்ரீ சந்திரமௌளீசுவர ஆறுமுகம் ஸஹாயம், ஸ்வாமி பூஜா தீபாராதனே பிராம்மண போஜனங்களுக்குத் தாராதத்த பூர்வமாக....''

இந்தச் சாஸனத்தில், ஸ்ரீமடத்துக்குப் புலவச்சேரி என்ற கிராமம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கிராமம் இப்போதும் ஸ்ரீமடத்தின் பரிபாலனத்திலேயே உள்ளது.

இதில் கண்டிருக்கும் தேதிக் கணக்குப்படி 1783, ஸெப்டம்பர் 10-ஆம் தேதி ஆகும். அது சாஸனத்தில் கண்டுள்ளபடி செவ்வாய்க்கிழமை (பௌம வாஸரம்). அன்று பௌர்ணமி திதி. அந்தத் திதியில் சாஸனத்தில் கண்டபடி சந்திரக் கிரகணமும் (சோமோபராக புண்ய காலம்) நிகழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது.

குரு பரம்பரைப்படி அப்போது ஸ்ரீமடத்தில் இருந்த ஆசாரியர் 63-ஆம் பீடாதிபதிகளான ஸ்ரீ மகாதேவர்—4. இந்தச் சாஸனத்திலும், ''ஸ்ரீகாஞ்சிபுரம் திவ்வியட்சேத்திரத்திலிருக்கும் ஸ்ரீகாமகோடிபீட சிங்காசனபிஷிக்த ஸ்ரீமத் ஸ்ரீமகா பகவத்பாதாசார்ய ஸ்வாமியவாளுடைய மடத்துக்கு..'' என்று வெகு ஸ்பஷ்டமாகக் கண்டிருக்கிறது. இந்த ஆசாரியர் 1783-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 20-ஆம் தேதி பீடத்தில் அமர்ந்தார். ஆகையால் இவருடைய பீடாதிபத்திய முதல் வருஷத்தில் கொடுக்கப்பட்ட சாஸனம் இது.

(4) நான்காவது ரிகார்டு, ஆர்க்காட்டு நவாபு, ஸ்ரீஆசார்யர்களின் யாத்திரைக்காக, 'போலிகாரன்' முதலியவர்களுக்கு எச்சரிக்கையாகக் கொடுத்த 'ரஹாதாரி' பர்மான். இது பின்வருமாறு இருக்கிறது.*

முத்திரை

ஷா ஆலம் பாக்ஷா காஜி வ
ஸாஹிப் ஸைபோ கலம்
முல்க் பஹதூர் ஜாபர் ஜங்
ஆஸிபுத்தௌலா அன்வருத்தீன் கான்
வாலாஜா அமீர். ஏ. ஆர்க்காட்

பா இஸ்மே போலிகாரன் வா ரஹதாரன் வ சௌகீதாரன் வ முஸ்தாபிஜானே துருக் வ ஷவாரே. ஆங்கே சங்கராசாரி காமகோடி மஹந்த பராஹே திருப்பதிப கிருஷ்ணுப ராமேச்வரகுர்த..

அதாவது காமகோடி சங்கராசாரி மஹந்த் அவர்கள் திருப்பதி, கிருஷ்ணு, ராமேசுவரம் போகும்போது அவருக்குச் சகல சௌகரியங்களும் செய்து தர வேண்டும்' என்ற இது கட்டளையிடுகிறது. இதையே தெலுங்கு லிபியிலும், ''காமகோடி பீடம் சங்கராசார்யலுவாரு'' என்று ஸ்பஷ்டமாகப் பர்மானிலேயே எழுதியிருக்கிறது.

இதன் தேதி, பெர்ஸியன் மொழியிலும் தெலுங்கிலும், ஹிஜ்ரி 1207 ரபியுஸ்ஸானி மாதம் 24-ஆம் தேதி என்று கண்டிருக்கிறது. இது 1792, டிஸம்பர் 28-ஆம் தேதி ஆகும்.

இந்த ரிகார்டிலிருந்து, பதினெட்டாம் நூற்றுண்டு இறுதியிலும் ஸ்ரீ ஆசார்யர்களை 'ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபதி சங்கராசாரியர்' என்றே அழைத்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. குரு பரம்பரையிலிருந்து, அப்போது இருந்தவர் 63-ஆம் ஆசார்யர்களான மகாதேவர் (4) என்று அறியலாம்

(5) மேற்கூறிய 63-ஆம் ஆசாரியராகிய ஸ்ரீ மகாதேவர் அவர்களின் சிலை ஒன்று, கும்பகோணம் ஸ்ரீஆதி கும்பேச்வரஸ்வாமி ஆலயத்தில் இருக்கிறது. இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீ ஆதி கும்பேச்வர ஸ்வாமி கோவிலிலுள்ள ஸோமாஸ்கந்த உத்ஸவமூர்த்திக்கு அர்த்த மண்டபமும், மகா மண்டபமும், கர்ப்பக்கிருகமும் கட்டியதைத் தெரிவிக்கும் கல்வெட்டு, மேற்படி கோயிலின் ஸோமாஸ்கந்த மண்டபத்தின் ஒரு சுவரில் இருக்கிறது. அதில்தெலுங்கு லிபியில்:

ஆசாரிய ஸ்வாமினு
ஸ்ரீகாஞ்சி பீடாபிஷிக்த
ஸ்ரீமஹாதேவேந்திர:

என்பதாக, 'ஸ்ரீகாஞ்சி பீடாதிபதி' என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் கூறியிருக்கிறது. வேறு ஒரு கல்வெட்டில் கிரந்த லிபியில்,

'....கும்பேசுவர ஸ்வாமி ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்திகி, கர்ப்பகிருஹம், அர்த்த மண்டபம், மஹா மண்டபம.... ஸ்ரீகாஞ்சி

---

* இதில் இருக்கும் பெர்ஸியன் மொழியைச் சில வருடங்களுக்கு முன் என்னுடைய துணை டைரக்டராக இருந்து, இப்போது ஆந்திரப் பிரதேசத்துப் புதைபொருள் டைரக்டராக உள்ள நண்பர் ஸ்ரீ மகமத் அப்துல் வஹீத்கான் அவர்கள் மொழிபெயர்த்தார்கள். அவருக்கு என் நன்றி.

காமகோடி பீடாதிபதி......ஸ்ரீமஹா தேவேந்திரயதி..'

என்று கூறியிருக்கிறது. 'ஸ்ரீகாஞ்சி காம கோடி பீடாதிபதி' என்று இங்கும் வியக்த மாகக் காண்கிறது. இந்த ஆசார்யர் இருந்த காலம் 1783 முதல் 1814 வரை. ஆகையால் பத்தொன்பதாம் நூற்றூண் டின் ஆரம்பத்திலும், கும்பகோணத்தில் கட்டப்பட்ட கோயிலிலேயே ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி என்றே வர்ணித் திருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

(6) தர்மத்தில் பெயர் போன பச்சையப்ப முதலியாரின் மனைவி தைலம் மாள், இதே 63-ஆம் ஆசார்யர்களுக்குத் திருவிடைமருதூரில் மனைதானம் செய் ததை மற்றொரு ரிகார்டு கூறுகிறது.

'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ சாலிவாகன சகாப்தம் 1725 கல்யப்த 4904....காவேரியாற் றுக்குத் தெங்கு ஸ்ரீ கும்பகோணம் ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமதகில பூமண்டலங்கார காஞ்சி திவ்ய க்ஷேத்ரே ஸ்ரீ சாரதாமட ஸுஸ்திதானும்... ஸ்ரீமத சங்கரபகவத் பாதாசாரியாளும் அதிஷ்டானே....ஸ்ரீமத் சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி சம்யமேந்திராளும் அந்தே வாஸிவரிய ஸ்ரீமத் மகா தேவேந்திர ஸரஸ்வதி சம்பூஜித ஸ்ரீமத் சந்திரமௌளீச் வர ஸ்வாமி பூஜெக்கு, காஞ்சிபுரத்தி லிருக்கும் பச்சையப்ப முதலியார் அகம் படையாள் தைலம்மாள் மனை தான சாஸனம் பண்ணிக் கொடுத்தபடி...'

இதில் ஸ்ரீகாஞ்சி பீடாதிபதியின் ஸகல விருதுகளையும் மாற்றாமல் குறிப்பிட்டே அவர்கள் கும்பகோணத்தில் இருந்த விவரமும் தெரிவித்திருக்கிறது. இது கி. பி. 1803-இல் எழுதியது.

(7) கி. பி. 1808-ஆம் ஆண்டில் தஞ்சையை ஆண்டு வந்த சத்ரபதி மகாராஜா சரபோஜி இதே 63-ஆம் ஆசாரியர்களைத் தஞ்சைக்கு விஜயம் செய்யுமாறு கோரி அனுப்பிய விஞ்ஞா பனம் ஒன்று இருக்கிறது. இது அழகான ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதியிருக்கிறது. இதில் ஆசார்யர்களை, ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய ஸ்ரீமத சங்கர பகவத் பாதாசார்யாளும் அதிஷ்டான ஸிம்ஹாஸநே அபிஷிக்த ஸ்ரீமத் சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதீ ஸம்யமீந்த்ராளும் அந்தேவாஸி வர்ய ஸ்ரீமந் மகாதேவேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்ரீபாதாநாம் ஸகலஜகத் குருணும்' என்று, அதாவது, ஆதிசங்கரருடைய அதிஷ்டான பீடத்தில் இருப்பவர் என்று வர்ணித் திருக்கிறது.

(8) இதற்கு அடுத்த ரிகார்டு, மிகவும் ரசமானது. 63-ஆம் ஆசாரியருக்குப் பின் 64-ஆம் ஆசாரியராகப் பீடாதிபத்தியம் பெற்ற ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் 1814—1851 வரையில் பீடத்தில் இருந்தார்கள். இவர்கள் காலத் தில் காஞ்சி காமாட்சி கோயிலின் கும்பா பிஷேகம் நடைபெற்றது. இது 1839-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் முதல் ஜூலை வரையில் நடந்தது. இதை விவரிக்கும் கல்வெட்டு ஸ்ரீகாஞ்சி காமாட்சி கோயிலில் இருக் கிறது. இது தெலுங்கு பாஷையில் பின் வருமாறு காண்கிறது:

'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ விஜயாப்யுத, சாலிவாகன சகாப்தா 1761 (கி. பி. 1839) விகாரி நாம ஸம்வத்ஸர...ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பீடாதி பதுலைன ஸ்ரீசந்திரசேகர ஸ்வாமுலவாரு கும்பகோண முனுச்சி காஞ்சிகி வச்சி..'

கும்பாபிஷேகத்துக்காக ஸ்ரீ ஆசார் யர்கள் கும்பகோணத்திலிருந்து காஞ்சிக் குப் புறப்பட்டு வந்ததை இது குறிக் கிறது. இந்தப் பிரயாணத்தின்போது, பிரதி தினமும் அவர்களது பயண விவ ரங்கள் கொண்ட நாட்குறிப்பு ஸ்ரீ மடத் தில் இருக்கிறது. இந்தப் பிரயாணக் குறிப்பு, படிப்பதற்கு மிகவும் ரஸமாக இருக்கிறது. உதாரணமாகப் பரங்கிப் பேட்டைக்கு வரும்போது கப்பலில் குண் டும் வேட்டும் போட்டு ஆசாரியருக்கு மரியாதை செய்ததாகத் தெரிகிறது. இந்த நாட்குறிப்பு அந்த நாளில் வழங் கிய பேச்சுத் தமிழிலேயே எழுதியிருக் கிறது. அதிலிருந்து பின்வரும் பகுதி யைக் கொடுத்திருக்கிறேன்:

'ஸ்ரீ பகவத்பாதாள் இருக்கிற யெடத் துக்குச் சமீபத்தில் கீழே உட்கார்ந்து ஜபம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது டிகோயில் பிரசாதம் கொண்டு வந்து வைத்தார்..சகல சன்னகத்துடனே திரு வீதி பிரதக்ஷிணமாயி ருஜ வீதியோடே வந்து கெங்கை கொண்டான் மண்ட பத்துக்கு சமீபத்திலிருக்கும் ஸ்ரீ சுவாமி யளவாள் சொந்த மடத்தில் விஜயம் பண்ணினுர். அன்னிய தினம் டி தாலுகா தாசில்தார் ஸ்ரீநிவாசருயற் பிகைஷ பண்ணி வைச்சாற்....

அதில், 1839-ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீகாஞ்சி யில் ஸ்ரீமடத்தின் இடம் ஸ்பஷ்டமாகக் காண்பித்திருக்கிறது. இன்றும் கங்கை கொண்டான் மண்டபத்துக்கு எதிரே தான் ஸ்ரீமடம் விளங்குகிறது.

ஸ்ரீமடம் கங்கை கொண்டான் மண்ட பத்துக்கு எதிராக இருப்பதற்கு, அறு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஒரு கல் வெட்டிலும் அத்தாட்சி இருக்கிறது. சென்னை Oriental Manuscript Library வெளியிட்ட "South Indian Temple Inscription" Vol 1, நெம்பர் 454-இல், ஏகாம்

பரநாதர் கோயில் சபாபதி மண்டபம் கிழக்குச் சுவரில் சாக 1288, பராபவ வருஷம் ஸிம்ம மாசம் சுக்ல அஷ்டமி வெள்ளிக்கிழமை அனுராத நக்ஷத்திரம் கூடிய தினத்தில் வீர பொக்கன்ன உடையார் புத்திரரான விரகம்பன்ன உடையார் கொடுத்த சாஸனம் ஒன்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. இந்தத் தேதி கி. பி. 1366, ஆகஸ்டு 14க்குச் சரியாக இருக்கிறது. இதில் பின் வருமாறு கண்டுள்ளது:

'கெங்கை கொண்டா மண்டபத்துக்கு முன்னண்டை திருவீதியில் மேலச் செருகில் யிவர் வாசலில்'

சாஸனத்தின் முதற் பகுதியிலிருந்து, ''யிவர் வாசல்'' என்பது, ''திருக்காம கோட்ட உடையநாச்சியா''ருக்கு உரியது என்று தெரிகிறது. திருவீதியான ராஜவீதியின் மேலைப்பக்கம் கங்கை கொண்டான் மண்டபத்துக்கு எதிராக இருப்பது இன்றும் ஸ்ரீமடம்தான். ஆகையால் ஆறு நூற்றாண்டுகளாகவே ஸ்ரீமடத்தின் இடம் இன்று இருப்பதுதான் என்று கொள்ள முடியும். ஆதிசங்கரர் நாள் முதலாக அங்கு இருப்பது நம் ஸ்ரீமடம் என்று ஊகிப்பதும் பொருத்தமே.

இன்றைய காஞ்சிபுரம் டவுன் பிளானில் ஸ்ரீமடம் இருக்கும் இடம் ஸர்வே நம்பர் 2378, 2379, 2380 முதலியவை. சென்னை சர்க்கார் இனாம் கமிஷனர் இனாம் டைட்டில் நம்பர் 2216-இல் இந்தப் பூமிக்கு இனாம் டைட்டில் கொடுத்திருக்கிறார். 1802 ரிஜிஸ்தரில் 14-ஆம் பத்தியில், இந்தப் பூமி ஸ்ரீசங்கராசாரிய மடத்தைச் சேர்ந்தது என்று இந்த ரிகார்டின் மூலம் தெரிய வருகிறது. அந்தக் காலத்திலேயே இதைக் கொடுத்தவர்கள் யார், எப்போது என்று தெரியவில்லை என்றும், அநேக வருஷங்களாக ஸ்ரீமடத்தின் சொத்தாக இருப்பதனால் ஸ்ரீமடத்துக்கே மஞ்சூர் செய்திருப்பதாகவும் தெரிகிறது.

(9) அடுத்த முக்கியமான ரிகார்டு ஒரு கோர்ட்டு வழக்கு. இது 64-ஆம் ஆசார்யர்களின் காலத்தைச் சேர்ந்தது. 1844-ஆம் ஆண்டு, திருச்சி ஜில்லா ஸதர் அமீன் கோர்ட்டில் ஸ்ரீ சிருங்கேரி மடம் விசாரணை கர்த்தர், அகிலாண்டேசுவரிக்குத் தாடங்கப் பிரதிஷ்டை செய்யும் உரிமை ஸ்ரீ சிருங்கேரி மடத்துக்கே உண்டு என்று ஸ்ரீ காஞ்சி மடத்தைப் பிரதிவாதியாக்கி வழக்குத் தொடுத்தார். வழக்கில் வாதியின் பிராதும் (Plaint), பிரதிவாதியின் விடையும் (Answer), இதற்கு வாதியின் மறு பிராதும் (Reply), இதை யொட்டிப் பிரதிவாதி அளித்த விளக்கமும் (Rejoinder) அநேக விஷயங்களைத் தெளிவுற விளக்குகின்றன. கோர்ட்டார் தமது தீர்ப்பில், சிருங்கேரித் தரப்பில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட ரிகார்டுகள் நிரூபிக்கப் படவில்லை என்றும், சாட்சியங்கள் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்பாடாக இருக்கின்றன என்றும் கூறி, பிரதிவாதியான ஸ்ரீ மடத்துக்குச் செலவு உள்பட வாதி அளிக்கவேண்டும் என்று வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்தனர். இந்த வழக்கு O. S. 95-1844 என்ற எண்ணுடையது. இதற்குமேல் அப்பீல் No. 109/1846-இலும் விசேஷ் விஞ்ஞாபனம் (Special Appeal Petition) No. 106-1848 இலும் மேல் கோர்ட்டுகளுக்குச் சிருங்கேரி மடத்தினர் வழக்கைத் தொடர்ந்தபோதிலும் கீழ்க் கோர்ட்டின் தீர்ப்பையே மேல் கோர்ட்டுகளும் ஸ்திரப்படுத்தின. இரண்டு அப்பீல்களும் வாதி, பிரதிவாதிகளுக்குச் செலவு தரவேண்டும் என்ற தீர்ப்புடன் தள்ளப்பட்டன. இன்றைக்கு நூற்றிருபது வருஷங்கள் முன்பு ஸ்ரீமடம் விஷயத்தைப் பற்றித் தெரிய வேண்டுமானால் இந்த ஒரு ரிகார்டே போதும்!

இந்த வழக்கில் ஒரு முக்கியமான குறிப்பு இருக்கிறது. வாதியின் ரிப்ளைக்குப் பிரதிவாதியான ஸ்ரீமடத்தின் ரிஜாயிண்டரில் 20-ஆவது பாராவில் பின் வருமாறு காணப்படுகிறது:

'காஞ்சீபுரத்தில் காமகோடி பீடமும் அவடத்தில் சிஷியாளை வைத்ததும் நிஜமானால் முதல் பிரதிவாதி அவர்கள் அவடத்தில்தானே இருக்கவேண்டியது போலவும் கும்பகோணத்தில் வந்திருக்கிற காரணம் ஆன்சரில் சொல்லவில்லை என்றும் (வாதி) ரிப்ளை 20வது காலத்தில் சொல்லுகிறான். காமகோடி பீடாதிபதி அவர்களை அவ்விடத்திலேயே இருக்க வேணுமென்றும் மற்றப் பிரதேசங்களில் இருக்கிறது கூடாதென்றும் எந்த கிரந்தங்களிலும் சொல்லியிருக்கவுமில்லை, காஞ்சிபுரத்திலிருக்கிற மடத்தில் முதல் பிரதிவாதிகளுடைய சிஷியாளும் காரியஸ்தர்களும் இருந்து சர்வக்ஞபீடத்துக்கு பூஜை முதலானதுகள் நடப்பிவித்துக் கொண்டு வருகிறதும் தவிர காவேரி தீரத்தில் வசிக்க வேணுமென்று முதல் பிரதிவாதிகளுடைய பரமகுரு சுவாமியள் அபிப்பிராயப்பட்டு சுரேசுவராசாரியாரால் பூசித்து வந்த யோகலிங்கமென்கிற சந்திர மௌளீசுவர சுவாமியுடன் கும்பகோணத்திலிருந்த மடத்துக்கு வந்து வாசம் செய்தவர்களுக்கு அந்தப் பிரதேசத்தில் இருக்கிற ராஜாக்கள் முதலான சிஷியாக்களால் பூஜிக்கப்

பட்டு அநேக வருமானங்களுக்கு இடமும் அவகாசமும் இருக்கிற இடத்திலும், சில தடவை காஞ்சிபுரத்திலும் வாசம் செய்து வருகிறதைக் குறித்து வாதி சொல்கிற ஆக்ஷேபமும் உபயோகமற்றது...'

சுமார் நூற்றிருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு நடந்த ஒரு கோர்ட்டு வழக்கின் ரிகார்டு, ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடம் கும்பகோணத்துக்கு ஏன் போயிற்று என்ற கேள்விக்கு ஆணித்தரமாகப் பதிலளிக்கிறது.

இந்த ரிகார்டின் காலம், 64-ஆம் ஆசார்யர்களான ஸ்ரீ சந்திரசேகரர்-5 அவர்களின் காலத்தைச் சேர்ந்தது. இவர் 1814-இலிலிருந்து 1851 வரை பீடத்தில் இருந்தார். இவரது பரமகுரு 62ஆம் ஆசாரியரான சந்திரசேகரர்-4. இவர் 1746 முதல் 1783வரை பீடத்தில் இருந்தார். இவரைத்தான் மேற்படி ரிகார்டு 'முதல் பிரதிவாதியவர்களுடைய பரம குரு சுவாமிகள்' என்கிறது. இவர்தாம் காவேரி தீர வாசத்துக்காகக் காஞ்சியிலிருந்து கும்பகோணம் போயிருக்கிறார். இவர் கி. பி. 1783 ஜனவரியில் கும்பகோணத்திலேயே சித்தி அடைந்தார். இளையாத்தங்குடியில் சித்தி பெற்ற ஆசாரியரை 'இளையாத்தங்குடி சுவாமிகள்' என்றும், கலவையில் சித்திபெற்ற ஆசாரியரை 'கலவையில் சுவாமிகள்' என்றும் வழக்கத்தில் சொல்லுவது போல, கும்பகோணத்தில் சித்தி அடைந்த 62-ஆம் ஆசாரியரைக் கும்பகோணம் ஸ்வாமிகள் என்று நடைமுறையில் கூறிவந்தார்கள். இவருக்குப் பின்னால் 1773 ஜனவரியில் பீடாரோஹணம் செய்தவர் 63-ஆம் ஆசார்யர் ஸ்ரீ மகாதேவர்-4. இவர் பீடத்துக்கு வந்த பின் ஏழெட்டு மாதங்களில் காஞ்சியில் மடம் இருந்ததாகப் புலவச்சேரி சாஸனத்தில் தெரிவதால், இந்த ஸ்வாமிகள் பீடாரோஹணம் ஆகிய பின் காஞ்சிக்கு மறுபடியும் வந்திருக்கவேண்டும். என்று யூகிக்கலாம். தஞ்சையை ஆண்ட பிரதாபசிம்மன் காலத்தில் ஸ்ரீமடம் தஞ்சாவூர் போனதாகக் கர்ண பரம்பரையாகச் சொல்வார்கள். இந்த அரசன் காலம்: 1740-63. இதுவும் ரிகார்டுகளில் இருக்கும் தகவல்களும் ஒத்துப் போயிருக்கின்றன. 63-ஆம் ஆசாரியர் கும்பகோணத்திலேயே பிறந்து அங்கேயே சித்தியையும் அடைந்தார். இதனாலும், இந்த மகானைத் தஞ்சை ஜில்லா அரசர்களும் மக்களும் கௌரவித்ததனாலும் ஸ்ரீமடத்தின் முக்கிய காரியங்கள் கும்பகோணத்துக்குப் போயின, ஆயினும் ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸ்ரீமடம் அன்றும் இன்றும் என்றும் மங்காமலேயே இருந்து வந்திருக்கிறது; இருக்கவும் போகிறது.

1792-ஆம் ஆண்டு ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனி கொடுத்த ஒரு பர்மானில், ஸ்வாமிகள் கும்பகோணத்தில் இருந்து வருவதாகக் காணப்படுகிறது. ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பீடத்துக்கும் கும்பகோணத்துக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தைக் குறிக்கும் முதல் ரிகார்டு இதுதான். இதற்குப் பின் இருக்கும் ரிகார்டுகளில்தான் கும்பகோணத்தின் பெயர் இருக்கிறது; ஆனால் இவற்றிலும் ஸ்வாமிகள் 'ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி' என்றே சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

கர்ணபரம்பரை கூறும் தஞ்சை மன்னர் பிரதாபசிம்மன் பெயரிலேயே கி. பி. 1748-ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட ஓர் உத்தரவு உள்ளது. ஹேமந்த மோடி லிபியிலுள்ள இந்த உத்தரவு, சென்னை Central Record Office C-373/8-43 இலக்கமிட்ட தஸ்தாவேஜியாக உள்ளது.

இந்த உத்தரவில் ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளுக்கு இன்றளவும் உள்ள பிருதாவளிகள் அவ்வளவும் கூறப்பட்டுள்ளன. காஞ்சி திவ்விய க்ஷேத்திரே சாரதா மட ஸ்திதானாம்..ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய ஸ்ரீமத் பூஜ்ய சங்கர பகவத் பாதாசார்யாணாம் அதிஷ்டானே ஸிம்ஹாஸனே அபிஷிக்தானாம் ஸ்ரீசந்திரசேகர ஸரஸ்வதீனாம் என்ற வாக்கியம் இதில் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது ஆதிசங்கரர் காஞ்சியில் நிறுவிய சாரதா மடத்து அதிபர்களாகிய ஸ்வாமிகளே தஞ்சைச் சீமைக்கு வந்துள்ளார் என்பது ஐயந்திரிபறக் காணக்கிடக்கிறது. பிரதாபசிம்ம மன்னர் தமது ராஜதானிக்கு வந்துள்ள ஸ்வாமிகளுக்குப் பிரஜைகள் யாவரும் எவ்விதம் மரியாதை செலுத்த வேண்டும் என்பதை இந்த உத்தரவில் கூறுகிறார்.

ஸ்ரீமடம் கும்பகோணம் போயிற்று என்றால், ஏதோ சர்க்கார் ஆபீசை ஓர் ஊரில் மூடி வேறோர் ஊரில் திறப்பது போல் எண்ணக் கூடாது, ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பீடத்தக்குச் சொந்தமான மடங்கள், காஞ்சிபுரம், திருவானைக்கா, திருவிடைமருதூர், கும்பகோணம், திருவொற்றியூர் முதலிய அநேக இடங்களில் இருக்கின்றன. இதைத் தவிர, ஆசாரியர்கள் எப்போதும் சுற்றுப் பிரயாணங்களிலேயே இருப்பார்கள். அவர்கள் இருக்கும் இடத்தில்தான் யோக

லிங்கமான ஸ்ரீசந்திரமௌளீச்வரருக்குப் பூஜை நடக்கும், அவர்கள் இருக்கும் கிராமந்தான் அன்றைய ஸ்ரீ மடத்தின் ஸ்தானம். நம் ஆசாரியரே பீடாரோஹணம் செய்த புதிதில் மஹேந்திரமங்கலத்தில் மூன்று வருஷங்களும், சமீபத்தில் இளையாத்தாங்குடியில் மூன்று வருஷங்களும் தங்கியிருந்தார்கள், இதனால் மடம் இடம் மாற்றப்பட்டது என்று எண்ணுவது தவறு. 'ராமன் இருக்கும் இடம் அயோத்தி' என்பது போல, ஸ்ரீ ஆசாரியர்கள் இருக்கும் இடந்தான் ஸ்ரீமடம் எனினும், எப்போதும் ஓர் அயோத்தி உள்ளது போல் காஞ்சி என்ற மூலஸ்தானமும் உண்டு.

கும்பகோணத்துக்கு வந்த 62-ஆம் பீடாதிபதிகளையும், அவரை அடுத்த ஆசாரியரையும் அப்போது இருந்த தஞ்சை மன்னர்கள் ஆச்ரயித்துத் தங்களுக்குப் பெருமை தேடிக்கொண்டார்கள். நீர்வளமும் நிலவளமும் உள்ள தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டவாசிகள் ஸ்ரீமடத்துக்குச் சகல சௌகரியங்களும் செய்து வந்தனர். இந்தக் காரணங்களால் ஸ்ரீமடம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் கும்பகோணத்துக்கு முக்கியத்துவம் அதிகமாக ஏற்பட்டது. எனினும், ஸ்வாமிகளை ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி என்றே அழைத்து வந்தார்கள் என்றும், ஸ்ரீமடத்தை ஸ்ரீ சாரதா மடம் என்றே கூறி வந்தார்கள் என்றும் ரிகார்டுகள் மூலம் ஐயமற அறிகிறோம்.

(10) இந்த ரிகார்டு, 1858 ஸெப்டம்பர் 18-ஆம் தேதியன்று கும்பகோணத்தைச் சேர்ந்த ஆங்கிலப் படைத் தலைவன் (Officer Commanding) எழுதியது. இதில், 'சிப்பாய்கள் ஸ்ரீமடத்தின் வழியாகப் போகக்கூடாது' என்று அந்தப் படைத் தலைவன் உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறான். ஸ்ரீமடத்தின் 17-ஆம் தேதி கடிதத்தின் மீது விசாரணை செய்து இந்த முடிவுக்கு வந்ததாகவும் அந்தப் படைத் தலைவன் எழுதியிருக்கிறான். இந்தக் கடிதத்தின் விலாசம் வருமாறு:

Soobhier the agent of Sree Sun
Karachariar the Priest of
Sree Conjee Commacote
Peetam at Cusbah
of Combaconam

இந்த ரிகார்டிலும், கும்பகோணத்தில் இருக்கும் ஸ்ரீகாஞ்சிகாமகோடி பீடாதிபதி என்று குறித்திருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இதில் காணும் 'ஸ்பெல்லிங்' விசித்திரம், கர்னல் ஆர்மலின் புத்தகத்தைப் படித்தவர்களுக்கு விளங்கும்.

64-ஆம் ஆசாரியருக்குப் பிறகு பட்டத்துக்கு வந்த ஆசாரியர்கள் சமீப காலத்தவரானதால் இக்காலத்து ரிகார்டுகளைப் பற்றி நான் இங்கு எழுதவில்லை.

ஐதிகம், கர்ணபரம்பரை, சரித்திரச் சான்று யாவற்றின் மூலமும் ஆதிசங்கரர் அமைத்ததாக உறுதி செய்யப்படும் ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்ரீமடத்தில் ஆதிசங்கரரின் அவதாரமான நம் ஜகத்குரு இன்று ஆசாரியராக இருந்துகொண்டிருக்கிறார். அந்த மகானை நானும் ஸ்மரித்து உங்களுக்கும் நினைவூட்டிவிட்டுக் கீழ்க்கண்ட ச்லோகத்தை அவரையும், அவர் சார்ந்த குரு பரம்பரையையும் வகித்து வருகிற பெருமை உடைய ஸ்ரீ காஞ்சிக்கு அஞ்சலிகளுடன் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

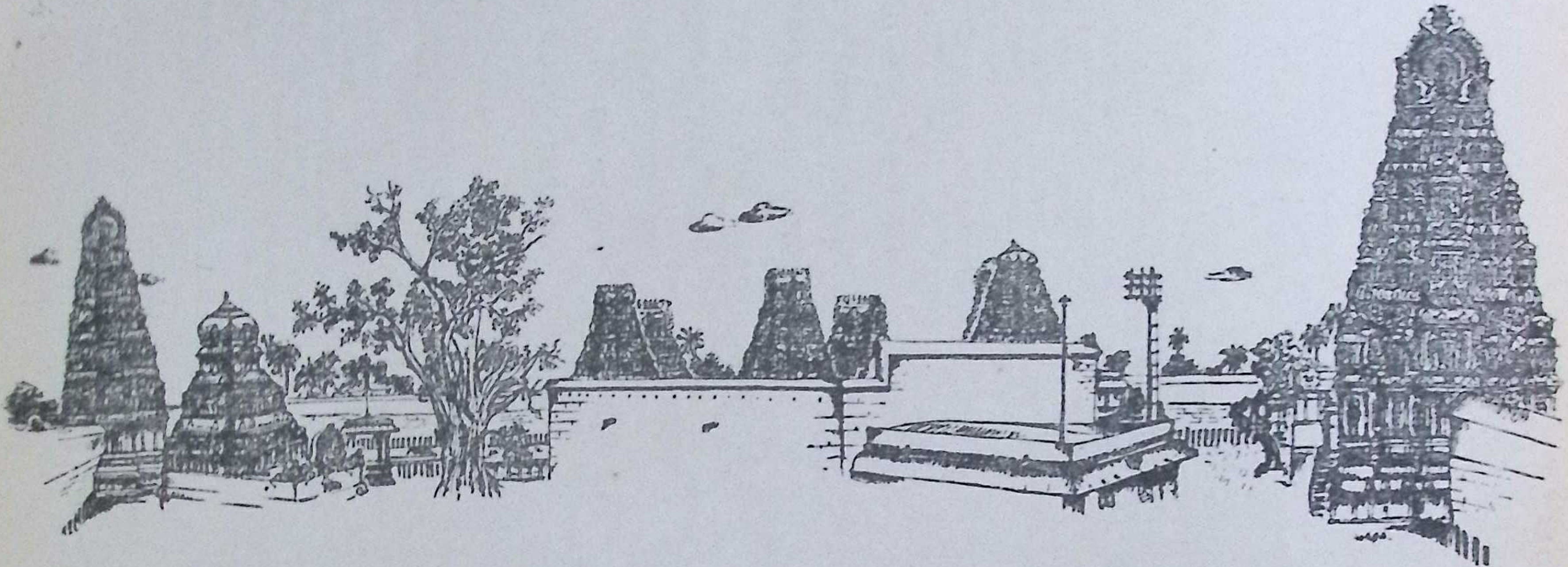
काञ्चि ! त्वं मुक्तिशक्तिः त्वयि
भुवनगुरुः शङ्कराचार्य आद्यः
पीठं सर्वज्ञमेत्य स्वमठमरचयत्
प्राप सिद्धिं च भव्याम् ।
तस्याविच्छिन्नधारागुरुवरकलितं
कामकोट्याख्यपीठम्
स्वाङ्के त्वां लालयन्तीं
शतशतशरदः मुक्तिदात्रीं नमामि ॥

—स्वकृतम् ।

ஹே காஞ்சியே! நீ முக்திக்கு இருப்பிடமாக இருக்கிறாய். உன்னிடத்தே சகல லோகங்களுக்கும் ஜகத் குருவான ஆதி சங்கராசாரியர் ஸர்வஜ்ஞ பீடமேறித் தமக்கென மடம் அமைத்துக்கொண்டு அங்கேயே மங்களகரமான ஸித்தியையும் எய்தினார். அவரினின்று தோன்றிய முறிவற்ற குரு பரம்பரையைக் 'காமகோடி பீடம்' என்று பெயர் பெற்ற பீடமாகப் பல நூற்றாண்டுகளாக உன் மடியில் தாலாட்டி வருகிறாய். இத்தகைய மகிமை பொருந்திய உன்னைப் போற்றி வணங்குகிறேன்.

—கட்டுரையாசிரியர் ஆக்கம்.

நன்றி: கல்கி தீபாவளி மலர் 1965.

स्मयमानमुखं काश्चीमयमानं कमपि देवताभेदम् ।
दयमानं वीक्ष्य मुहुर्वयमानन्दामृताम्बुधौ मग्नाः ॥

*The Canebow and the Flower-Arrow

धनुः पौष्पं मौर्वी मधुकरमयी पञ्चबिशिखाः
वसन्तः सामन्तो मलयमरुदायोधनरथः ।
तथाप्येकः सर्वं हिमगिरिसुते कामपिकृपां
अपाङ्गात् ते लब्ध्वा जगदिदमनङ्गो निजयते ॥

It is usual to say that Manmatha, the God of love, bears a bow of sugar-cane. The string for that bow is a row of honey-bees. Manmatha has for his bow-string a series of honey-bees.

धनुः पौष्पं मौर्वी
मधुकरमयी पञ्चविशिखाः

The arrows are five. An arrow must be such that it hits. But the arrow of Manmatha is made of flowers.

His bow is sweet, made of sugar-cane. A bow should be hard. An arrow should be sharp; capable of piercing the target. But, the bow and arrow of Manmatha are quite contrary in nature. The bow and arrow are succulent and soft. Manmatha who is endowed with them wins victory which is greater than the victory of valiant fighters. He makes all living beings slaves to lust. They may be small insects, birds, or animals, or they may be valiant men or great intellectuals—whoever they be—Manmatha conquers them by shooting his arrows at them. He makes their mind suffer a diplorable defeat.

Manmatha thought, "I have thus conquered the entire world. I, who have so conquered all beings with my soft and fragrant arrows and sweet bow,—can I not bring Isvara (Siva) under my sway?" Thinking thus, he started for Kailasa with the intention of hitting at Isvara.

It was the World-Mother that had graciously blessed him saying, "Being, endowed with a sweet bow and soft flower-arrows, you may conquer the entire world". It is because of Her grace that he holds sway over all living beings.

अपाङ्गात् ते लब्ध्वा जगदिदमनङ्गो निजयते ।

He is *ananga* (bodiless). No one can see where he is. There are sweet scented flowers. When we see a rose, we are fascinated and want to touch it. A jasmine flower, we long to smell. A lotus-blossom, we would like to touch with our eyes. These flowers have fragrance and softness. Manmatha has for his arrows fragrant and soft flowers. In the world, the sugar-cane is the source of sweetness. The World-Mother said to him: "Being endowed with the sweet sugar-cane bow and the fragrant and soft arrows, and not being recognised, you keep under your sway the hearts of all beings. You will conquer the entire world".

Manmatha received the boon of conquering all the world by the grace of the World-Mother. He wanted to exercise his power against the Lord Himself.

The World-Mother, at one time, took from as the daughter of Daksha. Therefore, she has the name 'Dakshayani'. At another time, She appeared as the

---

*A Discourse by H. H. Jagadguru Sri Chandrasekharendra Sarasvati, translated into English by Dr. T. M. P. Mahadevan.

daughter of the sage Katyayana in response to his wish, and so she is called Katyayani. At yet another time, She became the daughter of the sage, Matanga, and therefore She has the name 'Matangi'. We have the expressions 'Matangi madasalini'. Afterwards, the presiding deity of the Himalayas did penance for the boon of being the father of the Mother-Goddess. And so, she manifested Herself as his daughter. Since she became the daughter of the Mountain, she is known as Parvati—daugter of the snow-peaked Mountain, Haimavati.

When the World-Mother was the daughter of Daksha, there occurred an incident. Daksha performed a *yaga* (sacrifice). He did not invite Isvara (Siva) to the sacrifice. He did not consider Him important, as He was only his son-in-law. Not only did he ignore Him; he did not even send an invitation. Dakshayani, however, said to Siva, "My father is performing a sacrifice, I shall go to attend it". Siva said: "Do not go. You will get into difficulties'. Dakshayani said, "Even though You may not go, I should like to go and see the sacrifice". So saying, She went to Her father's house, with the intention of enacting a divine play.

Since the invitation had been sent to all the other deities (except Siva), they had all assembled. Not only did Daksha not invite Siva, he also insulted Him. The World-Mother regretted for having come to the sacrificial place where Her Husband was being insulted. She wanted to discard the body that owed its appearance to Daksha. So, She offered Her body as oblation in the sacred fire at Her father's sacrifice. She is, therefore, called *Sati*. After this incident, those wives who burn themselves along with their dead husbands are called *Sati*. In the *Saundarya-lahari*, Adi Sankara addresses the Mother thus:

तव सवि सतीनामचरमे ।

Dakshayani came to be called *Sati*. That She had offered the body as oblation in the sacred fire at the sacrifice performed by Her father, because of his insult to Siva, the Lord came to know. He became extremely angry with Daksha. He went to the sacrificial place thinking, "How could the Gods go to a place where I was insulted and My consort had to sacrifice Her life? They should be punished".

Isvara alone is the Lord. There are two reasons why He should be resorted to as refuge. He who protects and punishes is the lord. He should be the one who metes out punishment as well as affords solace and succour. If one simply gives us money and is indifferent about how we spend it, that one is not the lord. If one always condemns and punishes us without coming to our succour, that one also is not the lord. The lord should protect us and also punish us when we go wrong. According to this norm, it is Isvara that is the Lord.

When the Milk-Ocean was churned, there arose from it the all-destroying poison. The Gods got terrified at the prospect of total destruction. At that moment it was the Lord that drank the poison in order to save the world from being charred to destruction. He, in fact, drank the cumulative sins of all beings. The followers of some other faiths say: "Our Creator takes on Himself the sins of all souls, and saves them" This is the same truth as what is taught in our Puranic story. That it is Isvara that protects us is illustrated by this incident of Siva drinking the poison.

If Isvara is the Lord, it is not enough that he succours us; He should also punish us when we err. Therefore, it was that at Daksha's sacrifice He punished all those who were accomplices in the transgressional act of Daksha.

Because we are born, we suffer. At the end, when we die we are in for another birth. The cause of birth is *Kama* (desire); the cause of death is *Kala* (time). Who is it that destroyed both *kama* and *kala*? It is Isvara. We who have birth can become free from birth only by taking refuge in Him who has no birth. It is only the birthless One

that can destroy the birth of those who are subject to it.

In Kanchi there are one hundred and eight Siva-temples. Of these, there are two which were renovated during the Pallava rule—one for the Birthless and one for the Deathless. They are referred to as *Piravattanam* and *Iravattanam*. Both these are temples of *Isvara* (Siva). The Lord who is free from birth and death is Isvara. It is He who protects us in this life and punishes us when we are guilty of transgressions.

It was after Dakshayani sacrificed Her body in the fire-altar at Her father's place, that She took form as the daughter of Himavan. For obtaining Her as his daughter, he had performed austerities, and had earned the privilege. The World-Mother who became Parvati, the daughter of the King of Mountains, was resolved to wed Isvara and performed *tapas* therefor. At that time, Isvara was lost in mediation as Dakshinamurti. He sat still without even opening His eyes. He was not aware of things that were happening outside.

There was a demon, Taraka, who was tyrannically oppressing the Gods. In order to destroy him, the Gods wished for the birth of a heroic son to Siva and Parvati. They approached Manmatha and said to him: "You have the power to bring the entire world under your sway. You offer that power to Isvara". Accordingly, Manmatha aimed his flower-arrows at the Lord. This was like a child trying to use his arts against his own mother from whom he has learnt them.

"What is this? There is a disturbance in my mind!" So thinking, Isvara—without opening all His three eyes—opened slowly the eye in the forehead. Instantly, Manmatha was reduced to ashes: he became bodiless (ananga). Rati, his wife, was hurled into great grief. The World-Mother bestowed on her Her grace, so that Manmatha would become visible to her alone.

In order to protect the world by destroying the demon Taraka, the World-Mother took the cane-bow and flower-arrows Herself, placed them before the Lord and bowed to Him. Manmatha had shot the arrows at Him; the World-Mother placed them at His feet.

It was after this that Kumara was born. In the *Ramayana*, Valmiki says:

कुमारसंभवश्चैव धन्यः पुण्यस्तथैव च ।

This episode occurs in Kalidasa's *Kumara-sambhava* also.

The World-Mother said to Manmatha: "It was I that gave you the cane-bow and flower-arrows and blessed you so that all the beings in this world would come under the sway of desire. If all persons were to follow the example of Sanaka and his brothers, many souls will not have the opportunity of being endowed with the body; and they will not find the way of redemption through purifying their minds. You should not have used your powers as against My Lord who is Siva". Thus saying, the World-Mother took away from Manmatha the cane-bow and flower-arrows. Bearing them Herself, She went to Isvara; and She engendered in Him love to arise at the mere sight of Her. For this reason, She is called 'Kamakshi'. With love-filled eyes, She looked at Her Lord.

Manmatha has a cane-bow; the World-Mother too has the same. He has five flower-arrows; so too She. Kamakshi, as endowed with these, has beautiful eyes. Immediately She saw Isvara, the wedding took place. And, subsequently, Kumara, the Lord Subrahmanya, was born. That son was even more effulgent than the Father.

पुत्रादिच्छेत् पराजयम् ।

He taught the meaning of the *Pranava-mantra* even to His Father. He killed the demon, Taraka. Although He is an incarnation of Isvara, He shone, in a greater measure than previously, in knowledge and valour.

Those who are subject to birth and death should take refuge in Him who has no birth and death. It is not enough that that One is the supreme Reality which is of the nature of knowledge; it should also be the sea of grace; it should incarnate itself for saving all beings, through a grace-filled look. So it was that the World-Mother came to bear in Her hands the cane-bow and flower-arrows.

पुण्ड्रेक्षु पाशाङ्कुशपुष्पबाणहस्ते

नमस्ते जगदेकमातः ।

"O the One who holds in Your hands the cane-bow and flower-arrow, O the World-Mother! To You, obeisance." Thus, we read in the *Syamala-dandaka*.

In the *Lalita-sahasranama*, the subtle significance of the cane-bow and flower-arrows is indicated.

मनोरूपेक्षुकोदण्डा ।

The sugar-cane is sweet; the mind too remains sweet. The cane-bow which is in Mother's left hand represents the minds of all beings in the world. The Mother holds in Her hand the mind of all beings.

What are the arrows?

पञ्चतन्मात्रसायका ।

There are five sense-organs. Mind is the internal organ. The outer organs are: those of sight, touch, sound, taste and smell. The *tanmatras* which are the objects of the five senses—good sound, good touch, good colour, good taste, good smell—are the five flowers held by the Mother.

मनोरूपेक्षुकोदण्डा पञ्चतन्मात्रसायका ।

The entire world is under the control of the mind and the sense organs. The Mother holds them under Her control. In order that men who are prey to desire may control desire by controlling their mind and the senses, the Mother holds these in Her hands, and thus does She bestow grace on them.

The dumb Poet, Muka Kavi, refers to this feature quite often. Addressing the Mother, he says: "Your side-glances generate longing in Lord Siva, and they put an end to lust in the humans".

Siva is of the nature of pure knowledge. The Mother turns Him into the loving God in order to save the world. She is Sivakama-sundari, Kamakshi. She removes the lustful desires from the hearts of Her devotees. This is the Mother's special grace.

Our minds flow out towards the objects of sense and get distracted. It is in order to curb them that the Mother bears in Her hands the cane-bow and the flower-arrows. If Her gracious look falls upon us, we shall acquire the ability to look at all things with sameness of vision, as Muka Kavi says.

If we gain the Mother's grace, even the most exciting object of pleasure will not engender any change in our minds, and nothing will be able to prompt in us the greed for wealth. In order that the mind may be rid of passions—desire, anger, avarice, delusion, conceit, jealousy—and remain pure, we must meditate on the World-Mother. We must repeat Her name everyday, appealing to Her thus: "O mother, do render my mind pure by removing all evil tendencies". If we cultivate this as a habit, and if it gets strengthened, the mind will automatically become pure. That is the fruit of taking refuge in Her Feet. It is only when we acquire defects that we lose the purity of mind.

Placing our mind always at the Feet of the Mother is real *chiranjivitva* (perpetual life). We should keep the mind pure, remain as the Mother's child, each one of us, rest the mind in Her nature, and make our self remain immersed in the supreme bliss. The benefit that we may gain from the Acharya's *Saundarya-lahari* is that we may offer obeisance everyday to the World-Mother, get rid of all blemishes, and surrender our self to Her who is of the nature of Existence-Consciousness-Bliss.

The Kamakoti-Pitha and The Kamakshi Amman Temple

(From the inscriptions in the temple)

Dr. T. V. Mahalingam

There are a number of literary and traditional accounts of the association of Sri Kamakoti pitha of Sri Sankaracharya of Kanchipuram with the Kamakshi Amman temple at the place. These accounts are supported by a few epigraphs found engraved in the Kamakshi Amman temple, beginning at least from the 15th century.

Goddess Kamakshi is referred to in early inscriptions of the Kamakshi Amman temple generally by the name **Periya-Nachchiyar** of **Kamakottam** or **Tirukkamakkottam**. The temple is directly referred to as that of goddess Kamakshi in a few known inscriptions. The earliest among them[1] belongs to the time of Devaraya-Maharaya of Vijayanagar, dated Saka 1349 (=A.D. 1427). Another inscription[2] in the temple records the formation of an **agrahara** by name Sri Kamakshipuram by a Mandalapurusha for the merit of Devaraya-Maharaya, a king of the Sangama dynasty of Vijayanagar. The village was so named obviously after Goddess Kamakshi.

The Sri Sankaracharya matha at Kanchi is known as the Kamakoti-pitha in honour of the goddess Kamakshi at the place. Inscriptional records show that this matha was at Kanchi atleast in the 13th century A.D., for a copper-plate record[3] of Vijaya-Gandagopaladeva, a Telugu-Choda chief, registers a grant of a village named Ambikapuram to the Sri Sankaracharya-Guru residing in the matha situated to the west of the temple of Hastisailanatha (present Sri Varadarajasvamin temple in Little Kanchipuram). The **Guru** is said to have been expounding the Vedanta to his disciples and feeding daily a number of Brahmanas. But the matha's connection with the Kamakshi Amman temple is not mentioned in it. The first direct available epigraphical evidence from the temple which shows some connection between the matha and the temple comes from the Kamakshi Amman temple itself. It is dated Saka 1385, Subhanu, Karkataka, Bahula paksha 12, Wednesday with star Tiruvadirai corresponding to 13th July, A.D. 1463.[4]

The inscription records a gift of two shares of land in the village of Ekamranathacharyapuram, the eastern part of Enadipudur, excluding its western part of agaram Vijayarayapuram, by Soma-

---

1. Annual Report on Indian Epigraphy, 1954-55, no. 313.
2. *Ibid.*, no. 328.
3. Copper Plate Inscriptions belonging to the Sri Sankaracharya of the Kamakoti Pitha (Editor) T. A. Gopinatha Rao, pp. 11-4.
4. Annual Report of Indian Epigraphy, 1954-55, no. 346.

natha-yogisvarar, a **Gurjjara Brahmana** and son of Narasimha-bhattar of Kausika gotra and Katyayana sutra, for **maha puja** and **tiruppani** (services and repairs) to the goddess Durga-Paramesvari consecrated in the temple of Periya-Nachchiyar at Tirukkamakkottam. The gift land was entrusted to Durgadevi-Sripadangal who is stated to be a patron of the donor, stipulating that the trust should be managed by the person appointed for the purpose by the Sripadangal after his period. The Durgadevi Sripadangal mentioned in the above inscription could be no other than the then Acharya of the Sri Sankaracharya matha at Kanchi. That the word **Sripadangal** is an honorafic suffix added to the name of an **acharya** or a holy person is evidenced by an inscription[5] which mentions Kamakshisvara Bharati Sripadangal as the name of a **sanayasin** sculptured on the inner wall of the western **gopura** of the Kamakshi Amman temple.

The continuous association of the Acharyas of the Kamakoti pitha with the Kamakshi Amman temple is further confirmed by an inscription[6] in which the renovation of the Kamakshi Amman temple by Sri Chandrasekharendra Sarasvati of the Kamakoti pitha at Kanchi is recorded. This was about A.D. 1840.

On account of political troubles in the Kanchipuram area in the latter half of the eighteenth century, the headquarters of the Kamakoti pitha were shifted to Thanjavur where the then Acharya consecrated the image of Bangaru Kamakshi in the temple constructed for her. After some time the matha was shifted again to Kumbakonam where a spacious building was constructed for it on the southern bank of the river Kaveri. It was then that the renovation of the Kamakshi Amman temple at Kanchipuram took place for which Sri Chandrasekharendra Sarasvati of the Kamakoti pitha came.

The Acharyas of the Kamakoti pitha have thus been continuously managing the Kamakshi Amman temple wherever they were staying. The latest example of the matha's association with and interest in the temple is borne out by the recent **Kumbabhishekam** performed for the temple by Sri Sankaracharya of the Kamakoti pitha.

5. *Ibid.*, 1955-56, no. 286.
6. *Ibid.*, 1954-55, no. 339.

The Fountain Head

The Advaita Philosophy is the greatest gift of India to the World. Even so, Sankara Bhagavatpada whom we revere as Adi Jagatguru is the greatest and the most intellectual exponent of Advaitism. True to the famous declaration in the Gita, that whenever there is any danger to the Eternal Dharma, then the Lord takes a human form to save Dharma and put down Adharma, God took his Avatar in this ancient land whenever there was a spiritual crisis as when Bharathavarsha was in the grip of the nihilism of the Buddhist, the undeterminism of the Jain, the rigid ritualism of the Karma Mimamsakas. The working of these and other numerous dark forces had almost ecliped *Sanatana Dharma*—our ancient faith—leading to the setting in of an all round decadence. The very authority and the Sanctity of the Vedas and other religious scriptures on which our culture and civilization rested, were questioned. It looked as though the end of the World was in sight.

Sankara Avatar came into being at a time when Buddhism had almost eclipsed Sanatana Dharma and what it stands for. During an all too brief period of sixteen years in thirty-two years of life, with no adventitious aids of royal patronage or modern means of easy travel and quick means of transport, Sankara was able to lay low all opposition and win Bharathavarsha back for Sanatana Dharma employing no other means than his solid, subtle and acute reasoning, grabed in the simplest style, but employing the most virile and combative exposition. He gave the Hindu Polity, a spiritual outlook, a philosophic foundation, but none the less a rich altruistic materialistic garb, which have sustained it for ages and which have prevented its toppling down. History affords no parallel to the accomplishment of this gigantic, marvellous and almost superhuman task of writing priceless works on philosophy, of extensive touring this huge country on foot from Kailas and Badrinath in the north to Rameshwaram and Dhanushkoti in the south and from Saranath and Dwaraka in the west to Gaya and Puri in the East (not to speak of numerous places in between) lucidly discoursing and successfully debating with intellectual giants and establishing great mutts to carry on his work.

That was our great Adi Jagatguru! To make his life mission (propagation of Advaita) permanent and enduring, the Bhagavatpada established five great mutts in five strategic centres of Bharathavarsha. At Sringeri, on the Banks of the Tungabadhra, was established the *Sarada Peetam* in lovely natural setting: with Prithvidhara as the first Acharya. To Dwaraka the house of Lord Krishna, fell the honour of having Kalika Peeta with Sri Hastamalaka one of the foremost disciples of Sankara, as the first Acharya. A third Mutt under the style Uttaramnaya Peeta was established at the sacred spot of Vishnuprayaga, known also as Jyothir Mutt, near Badrinath amidst enchanting natural beauty and Sri Totakacharya was appointed as the first Acharya. A fourth Mutt was located at Puri, where the blue waters of the Bay of Bengal washed the Sacred feet of Lord Jagannatha. That Mutt is also known as Poorva Amnaya Peeta and Govardhana Peeta.

To Kanchipuram, that famous seat of learning and spiritual wisdom fell the proud and signal honour of having the most celebrated of the five Mutts, Kamakoti Peetam established by the Lord. The Digvijaya of Sri Bhagavatpada was successfully over and the dark clouds that had enveloped the Bharathavarsha were completely dispelled and light was restored—Buddhism which was so powerful in its land of birth became almost negligible and powerless. The Lord's life work was over—He made Kanchi his final abode—a fitting recognition accorded to a unique place on earth.

Owing to political turmoil and disturbed times, South India had to pass through in the early eighteenth Century, the idol of Kamakoti was shifted to Tanjore where it was ceremoniously installed in a special temple by the ruling Mahratta King, Pratapa Simha. The Kamakoti Mutt itself was shifted to Tanjore and from thence to its present abode at Kumbakonam during the time of Swami Chandrasekharendra Sarasvati IV (1746 to 1783). No better site than Kumbakonam can be imagined for the Mutt. It is on the sacred bank of the Cauvery and intellectual centre of South India. The Mutt has since continued to be the link between Kanchi and Kumbakonam and continues to cater to the spiritual needs of millions of our countrymen.

Sixty-seven generations of Acharyas have occupied the Kamakoti Peetam in glorious succession and every one of them has, by his austerity, plain living and high thinking, purity in thought word and deed, matched by perfect control over mind and action proved to be a living Synbol and exponent of a great religion. The Kamakoti Peetam is now presided over by the greatest of the Acharyas, Their Holiness Sri Jagatguru Chandrasekharendra Saraswathi Sripada and Jagatguru Sri Jayendra Saraswati Sripada.

வேதாந்த வாக்யங்களில் எப்போதும் ரமிப்பார். பிக்ஷான்னத்திலுலே ஸந்தோஷமடைவர். சோக மோகத்தை கவனிக்க மாட்டார். புத்தி வியாபாரம் ஒன்றை மட்டிலும் பிரம்மத்தினிடம் செலுத்துவார்: இவரே பாக்யவானுன ஸன்யாஸி.

* * *

மரத்தடியில் படுத்து கையில் பிக்ஷையேந்தி ஐச்வரியத்தைக் குப்பையாக கருதும் ஸன்யாஸி பாக்யவான்.

—ஸ்ரீ சங்கரபகவத் பாதர்.

Kanchi and Sanskrit Literature

Dr. V. Raghavan

अयोध्या मथुरा माया काशी काञ्ची अवन्तिका।
पुरी द्वारवती चैव सप्तैता मोक्षदायिकाः ॥
is a wellknown verse, traditionally handed down from remote past, which mentions KANCHI as one of the seven sacred cities in India, renowned as bestowers of salvation. Another old saying also goes that among Cities, Kanchi is the best, नगरेषु काञ्ची.

The earliest reference to Kanchi in the great works of Sanskrit literature is the one in Patanjali's *Mahabhashya* of the 2nd Cent. B.C., where under Panini IV.2.104, Varttika 26, Patanjali mentions the city *Kanchipura* and its citizen *Kanchipuraka*.

Kanchipura developed also into a centre of Buddhism. There are many references to Kanchi in Buddhistic writings, both Sanskrit and Pali and in the notices of Buddhist centres of India by Chinese pilgrims. Besides Kanchi, the other three Buddhist centres in South India were Kaveripattana, Mayurarutapattana, the present Mylapur (really *Mayilarppu*, the place of peacocks' shouts) and Nagapattana. The Buddhist writer Buddhaghosha was a native of Magadha and he came to Kanchi and became celebrated there and then made his name in Ceylon also. According to the *Gandhavamsa*, twelve South Indian Buddhist writers became famous through their works written in Kanchipura. Anuruddha is said to have written his *Paramatthavinicchaya* at Kanchi. According to the *Sasanavamsa*, five Buddhist scholars went in the 10th century to Pagan in Burma, of whom two, Anuruddha and Rahula, were natives of Kanchi. (B.C. Law, *Geographical Essays*, VA-I (1937), pp. 59-63). Hieun-Tsang, the Chinese Buddhist Pilgrim who toured India in the 7th cent., visited Kanchipura and says in the Record of his Travels that people of Kanchi esteemed learning, that there were hundred and more Buddhist monasteries in Kaichi and 10,000 Buddhists of the Sthavira school, as also Digambara Jains. (Hieum-Tsang's Travels in India, Oriental Translation Fund, NS. XV. p. 226). The great Buddhist logician Dignaga was born of Brahman parents at Simhavaktra in the borders of Kanchi. Bodhidharma who took Buddhism to China and Japan and founded Zen Buddhism there, came of the royal family of Kanchi; and last, but not least, Dharmapala, who was head of the Nalanda monastery in Bihar, was the eldest son of a Minister of Kanchi. There have been and exist still vestiges of Buddhism in Kanchipuram, round about the temples of Ekamresvara and Kamakshi.

Digambara Jainism also flourished in Kanchi. The Jain temple at Tirupparuttikkunram on the outskirts of Kanchi, Jinakanchi as it is called, bears witness to the prevalence of Jainism in the city. According to Digambara Jain tradition and descriptions, the great Jain logician Akalanka, author of a number of works on the Jain religion and logic, defeated the Buddhists at Kanchi in the 8th cent. A.D. during the reign of the Pallava King Himasitala, who patronised Jains and who has been identified with Hiranyavarman. There are Akalanka-traditions at Tiruppanamur, 12 miles from Kanchi.

Tiruppatirippuliyur, called the southern Pataliputra, was an active Jain centre patronised by the Pallavas, some of whom owed earlier allegiance to Jainism; the *Lokavibhaga*, a Jain cosomological work in Sanskrit based on a Prakrit original, was produced here in 458 A.D. in the 22nd year of the Pallava King Simhavarman.

All this will give the necessary background to appreciate the force with which the Vedic and Brahminical religion was resuscitated by the galaxy of Tamil Saint-Singers of Siva and Vishnu and Sanskrit teachers and philosophers, and the vital place which the Pallava Kings and their capital city Kanchi played in this upsurge which eventually led to the elimination of these two anti-Vedic religions and their vogue in the Tamil country in particular.

Among literary works in Sanskrit produced in Kanchi, the pride of place belongs to Dandin's *Avantisundari*, the long prose romance, of which the current *Dasakumaracarita* is a part. According to the *Avantisundari*, Dandin's ancestor Damodara was the first of the family to come to Kanchi from the Nasik area at the invitation of the Pallava king Simhavishnu (AD 574-601) and he wrote (*a*) a number of Prakrit poems, (*b*) a Sanskrit work called *Gandhamadana* and (*c*) an *Alamkara work* for Sanskrit and Prakrit poetry. Damodara's great grandson was Dandin who wrote the Alamkara work *Kavyadarsa*, the prose romance *Avantisundari* (*Dasakumaracarita*), a *Dvisandhana kavya*, a poem giving through Slesha the stories of both the *Ramayana* and the *Mahabharata*, and a Stotra on Siva called *Anamayastava*.

In his *Kavyadarsa*, Dandin speaks of Kanchi and its Kings the Pallavas in III.114. In the autobiography at the beginning of the *Avantisundari*, the Poet-Laureate of the Pallavas, Dandin, gives a description of Kanchi and the Pallava seaport Mamallapuram and how he came to compose his romance *Avantisundari*. There is a graphic description here of the sack of Kanchi by the Chalukyas, the consequent famine and the wanderings of Dandin over many places and Gurukulas and his final return to Kanchi. Dandin describes a visit to Mamallapuram at the invitation of Lalitalaya, the architect, to see the Sthalasayana Visnu at the shore temple and mentions among his companions Matridatta, a writer on *Kalpa Sutras*, Ramasarman of Choladesa and some others from Keraladesa.

The next important figure in the history of Sanskrit literature of Kanchi is none else but King Mahendra Vikrama Pallava (600-630 A.D.) himself, who was not only celebrated for his temples but also for his verstile gifts as a musician and poet. Two of the best *Prahasanas* of the classical period of Sanskrit that we have are from him, the *Mattavilasa* and the *Bhagavadajjukiya*. In the former (Ptd. Trivandrum Skt. Series 55, 1917), the King, after his turning away from Jainism, holds up to fun both Buddhists and Jains. The prevalence of the Saiva Kapalika and Pasupata sects, the mention of the *Ekamra* temple where the Kapalika stayed and the picture of these different faiths make the farce interesting and at the same time historically valuable. That the Kings patronised Buddhism is seen from the fact that the Bhikshu is said to come from the *Raja-vihara*, monastery founded by the King. In between there are descriptions of the affluence and attractions of Kanchi. In the *Bhagavadajjukiya* also Buddhists are made fun of, and a teacher of Samkhya-Yoga presented along with his indolent pupil, loving ease and pleasure and just come to him from the Buddhist monastery, the lover and the courtezan, the yogic feat of *Parakayapravesa* by which, for a while, the Yogin becomes the courtezan and vice versa, all make this *Prahasana* a unique production.

The advent of Sri Sankara and his mission in Kanchi made the city glow with a new halo of learning and sanctity. His defeating the heretical schools, consecration of Goddess Kamakshi with the Sri Chakra, his own Math there, the

Kamakoti Pitha, all imparted a new glory to Kanchi. There is hardly a temple, big or small, in Kanchi which does not have a sculpture of Sankara, in Tapas or with Sivalinga or Vyasa.

The 20th in succession from Adi Sankara on the Kamakoti Pitha was Muka Sankara and he gave us the marvellous hymn on Goddess Kamakshi, the five centuries of verses called after the author *Mukapanchasati*. More of this again a little later.

The *Sankaravijayas*, literary works on the life of Sankara, speak of Kanchi and, according to some of them, it was at Kanchi that the Acharya spent his last days.

That Kanchi and Kamakoti were well-known to Sanskrit writers in other parts of the country could be seen from the *Nalachampu* of Trivikrama who wrote about *C.* 900 A.D. under the Rashtrakuta King Indra III. In the description of a lady through slesha, he says in his *champu*- प्रकटितकामकोटिविलासः काञ्चीप्रदेशः । I.33/34.

In ch. II, verse 27, the same poet, when describing South India, mentions specially *Kamakoti* and *Kumara's* shrine, the *Kumarakottam,* both of Kanchi.

देशो भवेत्कस्य न वल्लभोऽसौ
स्त्रीसंकुलः सुस्थितकामकोटिः ।
दग्धैककामं त्रिदिवं विहाय
यस्मिन् कुमारोऽपि रतिं चकार ॥

Of the historical Kavyas in Sanskrit the *Vikramankadevacharita* of Bilhana written in *C.* 1088 A.D. on Vikramaditya VI, Chalukya King of Kalyan (1076-1127), describes the military expeditions and conquests of Vikramaditya, and Kanchi is twice described here as sacked by the Chalukyas (cantos 4 and 6); on the second occasion when Vikramaditya stays for some time at Kanchi enjoying himself after the victory, the city is described as *Adi-puri.* (आदिपुरीमवाप काञ्चीम्)

Gangadevi, Queen of Kamparaya, son of King Bukka of Vijayanagar, wrote the historical poem *Virakamparayacharita*; better known as *Madhuravijaya*, the poem describes the defeat of Sambuvaraya and the rescue of the Tamil country from the domination of and destruction caused by the Muslims. After the subjugation of Sambuvaraya and before proceeding to Madurai, Kampa camps at Kanchi (IV. 83, V-VIII).

Bhagavad Yadavaprakasa of Kanchi was an exponent of Vedanta, of the Bheda-adbeha school of Advaita like Bhaskara. It was Yadavaprakasa who was celebrated at that time, that Ramanuja first sought as Guru to study Vedanta. Besides his exposition of the Vedanta, Yadavaprakasa wrote also the *Yatidharmasamucchaya* on the conduct and practices of Sannyasins and the most valuable Lexicon, the *Vaijayantikosa.*

Ramanuja lived for a time in Kanchi and works on his life like the *Ramanujachampu* of Ramanujadasa and the *Yatirajavijayachampu* of Ahobila describe his stay in Kanchi. Varadaraja, at the shrine in *Hastigiri,* in little Kanchipuram, was adored in a number of hymns and poems on the legendary story and sanctity of the shrine. Of the *Stotras* on Varadaraja, the following deserve special mention: the *Devarajashataka* of Kanchipurna (Tirukkacchi Nambi) of Ramanuja's time, the *Varadarajastava* of Srivatsanka Misra or Kurattalvan of Ramanuja's time, the *Varadarajapanchasat* and the *Vairagyapanchaka* of Vedanta Desika, and the *Varadarajastava* of Appayya Dikshita. An ancestor of the last mentioned Advatic writer is recorded as having visited Varadaraja's shrine along with his patron-King and Queen, and uttered the following Chatu Śloka about the Queen and Varadaraja:

काञ्चित् काञ्चनगौराङ्गीं
वीक्ष्य साक्षादिव श्रियम् ।
वरदः संशयापन्नो
वक्षःस्थलमवैक्षत ॥

from which he came to be called *Vakshassthalacharya*. There is also a century of verses on the Goddess at Varadaraja's temple Perumdevi (Mahadevi, Lakshmi) which seems to be called also *Bhallatasataka*. Desika's own son, Kumara Vedantacharya, wrote a hymn on the same Goddess, *Lakshmisataka*. Vedanta Desika composed also hymns on other Vaishnava Deities in Kanchi, the *Ashtabhujashtaka*, *Yathoktakaristotra*, *Saranagatidipika* (on the Deity at his own birth spot Tuppal) and *Kamasikashtaka* (on Narasimha). *Manavalamuni* also composed a *Devarajamangalam*.

Vedanta Desika belongs to Kanchi and in his two literary works, the *Hamsasandesa*, the poem written in imitation of the *Meghasandesa* of Kalidasa, and the play *Samkalpasuryodaya* written after the model of the *Prabodhachandrodaya* of Krishna Misra, the great poet-philosopher speaks of Kanchi. In the former poem, on the route of the Hamsa to Lanka, Rama describes (1.25-35) *Kanchi*, the *Satyavrata* kshetra, as it is otherwise called, in the Tundira mandala, the temple there of Varadaraja and Lakshmi at *Hastisaila*, the river *Vegavati*, and in one verse (28), speaks also of the *Kampa* river and Siva (Ekamresvara) in the mango grove there. In his allegorical play, based on Visishtadvaita philosophy, Venkatanatha brings on in Act VI *Viveka* (Discrimination), with his charioteer *Tarka*, reviewing a number of holy places which may be chosen for doing his yogic practices (Samyama); in this context, the sacred place of *Hastigiri* in Tundira mandala and the Deity Varadaraja here are described. (VI. 70-4).

The Upanishadbrahmendra Math in Kanchi, on the way to the Kailasanatha temple, is a wellknown place to-day. This Math was founded by Ramachandrendra Sarasvati, who later became known as Upanishadbrahmendra because of his writing commentaries on all the available *Upanishads*. Because of these Upanishad-commentaries and the publication by the Adyar Library of these and many other works of his, Upanishadbrahmendra is very widely known in the scholarly world. He flourished in the 18th century and was, besides being an Advaitin, an advocate of *Namasiddhanta*, the recital of Lord's name, a votary of music and a devotee of Rama. In all these branches he wrote numerous works, in addition to his commentaries and other short expositions on the *Upanishads*, the *Brahmasutras* and the *Bhagavadgita*. Elsewhere the present writer has given exhaustive accounts of Upanishadbrahmendra's life and works and has also edited a few of his works.[1] Upanishadbrahmendra's writings on Rama and *Ramayana* include songs on Rama (*Ramashtapadi*, etc.) and a commentary on the *Adhyatmaramayana* and digests on Rama-worship. He kept on 'open door' and put up a banner in front of his Math, inviting devotees to join in non-stop *Bhajan* of Rama and to guests to come and participate in these religious festivities.

Samarapungava Dikshita of Tiruvalangadu near Arakonam of Appayya Dikshita's time wrote a travalogue called *Tirtha Yatraprabandha* describing many holy places. There is a description here of Kanchi (Ptd. Kavyamala 90, 1908).

In this interesting book of pilgrimages, Samarapungava Diksita devotes the whole of chapter 3 to Kanchipuram. In addition to the attractions of the City, the poet mentions the following noteworthy things: Kanchi being the city of the *Pallavas* (p. 30); the temples of *Ekamranatha*, *Kamakshi* and *Varadaraja*; the name of the shrine of Kamakshi as *Kamakoti* in two places; the *Vegavati* and *Kampa*; and the *Hastisaila* and the *Punyakoti Vimana* and the legend of Brahma's yajna. The pilgrim first goes to *Sarvatirtha* for his bath and in this connection he gives a long description of the Advaitic Sannyasins on the banks of the *Sarvatirtha* and his paying his respects to them. This is perhaps the longest description of Kanchipuram in a *Kavya* and is written in a highly poetical style with figures of speech, Slesha, Yamaka, etc. The description includes three long hymns on Ekamra, Kamashi and Varadaraja, the

one on Kamakshi being a *Padadi-Kesanta*-Stotra.

Venkatadhavarin of Arasanippalai came from that place near Kanchipuram and was a gifted and prolific writer. Among his works the most originally conceived one is the *Visvagunadarsa champu* in which he makes two heavenly beings fly over the places in India and describe them, one seeing only the drawbacks of persons and places and the other, seeing only their merits. Towards the end of this work, Kanchi is described (topics 21-26 verses 265-343, N. S. Press edn.) and there, the *Vegavati* river, the legend of Brahma performing Yajna there, *Hastigiri* and *Varadaraja*, then *Vednta Desika* (289-300), *Kamasika-Narasimha* (301-5), *Trivikrama* (306-11) *Kamakshi* (312-319) and *Ekamresvara* (320-350). Kamakshi is decribed as the ornament of Kanchi, the bestower of boons like Kalpaka tree (काञ्चीनगरविभूषा, कल्पमञ्जरी) and possessing beauty adored by all (सर्वाभिनन्दनीयं सौन्दर्यम्). It is to be noted that the poet is a poet first, and devotes equal attention to the Vaishnava and Saiva Deities of Kanchi.

Kanchi always continued to be a favourite centre for Scholars to migrate to or live in and cultivate their literary activity in the Sastras or pure literature. The following are some of the Sanskrit writers who composed one kind of play or another, particularly the type called *Bhana*, in which they refer to the presence of Ekamresvara or Varadaraja and the festivals in the temple of either during which the play was produced.

Ekamranatha of Kanchi was a specialist in *Ayurveda* and wrote the *Ayurveda-sudhanidhi.* Avadhana Sarasvati, a son-in-law of his family, wrote the *Sringara-sanjivana* at Kanchi, and a direct descendent of the family, Abhinava Kalidasa, wrote the *Sringarasekhara* and his son Srikantha, the *Kandarpadarpana.* Of all the *Bhanas* produced at Kanchi, the *Ammal Bhana* (*Vasantatilaka*) by Nadadur Ammal or Vatsya Varadacharya is best known. Girvanendra Dikshita, son of the famous Nilakantha Dikshita, wrote the *Sringarakosa* for the Vasantotsava of Varadaraja. The *Anangajivana* was composed at Kanchi by Atreya Varadakavi, a paternal uncle of Arasanippalai Venkatadhvari. A Raghavacharya from Andhra wrote at Kanchi his *Sringaradipaka.* Anantacharya of Kanchi wrote a *Sringarabhushana.* Lokanatha of Kanchi composed a *Prekshanaka* called *Krishnabhyudaya.*

A special place is due in this account of the Sanskrit writings and Kanchi to the *Sivagitimalika,* a musical composition on the model of the *Gitagovinda* (*Ashtapadi* as it is called in these parts), by His Holiness Sri Chandrasekharendra Sarasvati, sixty-second Pontiff of the Kamakoti Pitha. A new edition of this poem based on mss. was brought out by the present writer in 1969, at the instance of Sri Anantanandendra Sarasvati, on the occasion of the 76th Jayanti of His Holiness the present Chandrasekharendra Sarasvati. Here the love-sports of Kamakshi and Ekamresvara in the mango-grove on the banks of the Kampa river are portrayed, closely following Jayadeva.

The *Srimad Bhagavata,* Xth Skandha, ch. 79, mentions that during his Tirthayatra, Balarama visited Kamakoti and Kanchi in Dravida Country.

Assigned to the *Skanda Purana,* Sanatkumara Samhita, Kalika Khanda, there is a long text in 50 chapters of the *Kanchimahatmya,* which is available in several mss. Everyone of the numerous forms of Siva and Sivalinga in Kanchi, as also several of the Vishnumurtis there, are described in this text. This would appear to be the most elaborate and important text on Kanchi.

There is also a puranic text exclusively on Vishnu Kanchi called the *Hastigiri-mahatmya.*

In the Puranic literature, Kanchi and Kamakoti and Her worship receive special treatment in the text called *Lalito-*

pakhyana which occurs at the end of the *Brahmanda Purana*. Sage Agastya comes to Kanchi in the course of his pilgrimage, performs penance there and worships Varanasailendra (Varadaraja), Ekamra and Kamakshi. The Lord appears as Hayagriva and gives the sage an account of the appearance of Kamakshi and Her greatness. *Kamakoti* and *Kamakostha* Her abode, are mentioned many times. (ch. 18: कामराजप्रिया कामकोटिगा । ch 40: श्रीकामकोष्ठपीठस्था * * श्रीकामाक्षी सा देवी * *)
Kamakostha is one of the 50 Devi pithas enumerated in ch. 44 here. Siva has two eyes, one is Kasi and the other Kanchi-
नेत्रद्वयं महेशस्य काशी काञ्ची पुरीद्वयम्। (13 15)
Kamakshi is Lalita and is identical with Adi-Lakshmi on Mahalakshmi: 39.14—
ललिता सेयं कामाक्षी काञ्च्यां व्यक्तिमुपागता।
ch. 40: प्राङ्मुखी तत्र वर्तेऽहम् * * महालक्ष्मीस्वरूपेण ।

Kanchi is *the* sacred city and Kamakshi, Deity par excellence. Three things are supreme, *Kamakshi*, *Srichakra* and *Srividya* (41.15). Ch. 40 describes the story of how Devi came to Kanchi, did *Tapas* on the banks of the *Kampa* and was united again with Siva under the mango tree.

We shall now come to the final section of this article and notice some writings directly bearing on Goddess Kamakshi, her shrine and its importance. As already said, the 20th Acharya of the Kamakoti Pitha named Muka Sankara composed five centuries of verses called after him *Mukapanchasati*. The tradition is that by the grace of Kamakshi, he gained not only his voice but also the gift of eloquent poesy and burst into this most beautiful Stotra on Kamakshi. Three of the Satakas are in praise of the *Kataksha* (glance) of the Devi, her gentle smile (*Mandasmita*) aid her lotus-feet (*Padaravinda*); one is called *Stutisataka* and another in Arya metre and called *Aryasataka*. Sound effects, highly figurative expression, fancies, conceits, metaphors similes on one side and on other, devotion and esoteric ideas and concepts of the *Srividya*-worship of Devi endow this hymn with a remarkable appeal and spiritual value.

We may conclude with a notice of the text called *Sri Kamakshivilasa* which purports to be a supplement to the Markandeya Purana and a continuation of the *Devi Mahatmya*. This text in 14 chapters deals with the Mahatmya of Kanchi and Kamakshi and the whole region with the neighbouring shrines taken as an unit with the shrine of Kamakoti as the central point. A noteworthy feature of this text is that the Siva Kanchi and the Vishnu Kanchi with Vishnu in different forms are taken together into one network of episodes and explanations connecting them with the central personality of Kamakshi. All that one may be anxious to know about the various mystic and secret ideas relating to the shrine of Kanchi and Kamakshi is explained here. Various Deities in her temple and outside, in fact in the whole of the area around Kamakshi and Kamakoti figure here in an organic unity.

As an appendix to the *Kamakshivilasa*, two chapters have also been published which deal further with the sanctity and importance of Sri Kamakshi, and said to form part of the *Mahalakshmitantra*. The account is a conversation between the Hayagriva and Agastya and deal with the greatness of *Kamakoti Pitha* of Kamakshi and the story of her manifestation as the presiding Deity here.

The Vedic Religion

R. Gopalan

The Vedic Religion is an eternal one. It has no beginning or end. No one has created it and no one can destroy it. It is identical to the eternal entity from which the Universe emerges and merges into it again.

Though it is said that a large portion of the Veda is lost beyond redemption we need not feel sorry for the loss, because it is not a loss in the real sense.

The mono-syllabic "Aum" is an eternal one which contains the entire Vedic scriptures in it. All the Vedas try to explain only the purport of this mono-syllable. There are three letters in this mono-syllabic word *viz.*, 'a', 'u' and 'm'. The first letter 'a' stands for Brahman and the second letter 'u' stands for Jeeva and the last letter 'm' stands to show the oneness of Paramatma and Jeevatma. "Aum" is the natural resonance of the space. Sri Krishnaparamatma has said **"अक्षराणां अकारोऽस्मि"** to reveal his true self. Sage Tiruvalluvar in his first couplet says:

"அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு"

The letter 'a' is the root cause of all other letters in the alphabet. Similarly God is the root-cause of the Universe. If there is no 'a' you cannot produce other letters. Likewise if there is no God you cannot see the Universe which is His very projection.

"Amma" is the first word pronounced by a child when it tries to speak. This word is not taught to the child by any one. It is a natural utterance of all the children all over the world. In the word "Amma" the first and the last letter is 'a' which makes us understand the existence of Paramatma in the beginning and at the end. Even animals like cow and calf sound this word naturally. "Amma" and "Aum" are identical sounds. From this it is clear that "aum" is the root cause of the entire vedic scripture. It is a natural sound prevalent in the space. So, no one can destroy it. All Vedas will emerge and merge into it like the waves in the sea.

Nobody need strive to preserve it because no one can destroy it.

The greatness of Vedic Religion.

The Vedic Religion readily accepts all other religions of the world and it absorbs into it all other religions. Hindu Religion accepts the oneness of the entire Universe. Everything is Brahman for the Vedic religion. Even ants and insects are not different from "Brahman". Thus Hindu Religion embraces the entire universe and sees the "Brahman" alone in the entire creation.

"Isavasya" Upanishad says:—

"यस्तु सर्वाणि भूतानि आत्मन्येवानुपश्यति ।
सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते ।।"

He who sees all the creatures in "Atman", *i.e.*, in Paramatman and Paramatman in all the creatures does not deride any creature.

We must love all creatures as we love our own selves because we are not different from them and they are not different from us. The trunk, branches, leaves, flowers and fruits are the projection of the seed. Similarly the entire creation is the projection of "Brahman".

Every religion other than the Hindu Religion has a beaten path to be followed by its followers. They cannot deviate from the beaten path. But the Practice of Hindu Religion varies to suit the ability and taste of the individuals.

The path of karma or action, the path of bhakti or devotion and the path af Gnana or wisdom are the three important paths prescribed in the Vedic Religion.

Of these three paths, the path of wisdom is the most superior one. The other two paths lead us to this ultimate path. The path of Gnana is not only a path but also the very end itself. But the other two paths are only instruments to reach this supreme end.

Manifested and unmanifested Godhead.

Most of the world religions saving the Vedic religion do not accept God-manifestation and idol worship. But the Hindu religion readily accepts God-manifestation and idol worship. As the Vedic Religion has clearly understood the difference between the form and spirit it does not hesitate to accept the form together with the spirit.

It will not be out of place to cite electricity here to substantiate the Vedic view. Electricity is all pervasive. It is everywhere. But we have to depend upon the generator and dynamo to generate electricity. It is taken to different parts from the generating station with the help of the wires. Without these equipments it is not possible to produce and utilize electricity. Similarly to create God awakening, God manifestation and idol worship are very essential. But for a realized soul there is no need for idol worship because he merges into the Brahman and becomes one with it.

The people of other countries have understood the greatness of the Vedic Religion.

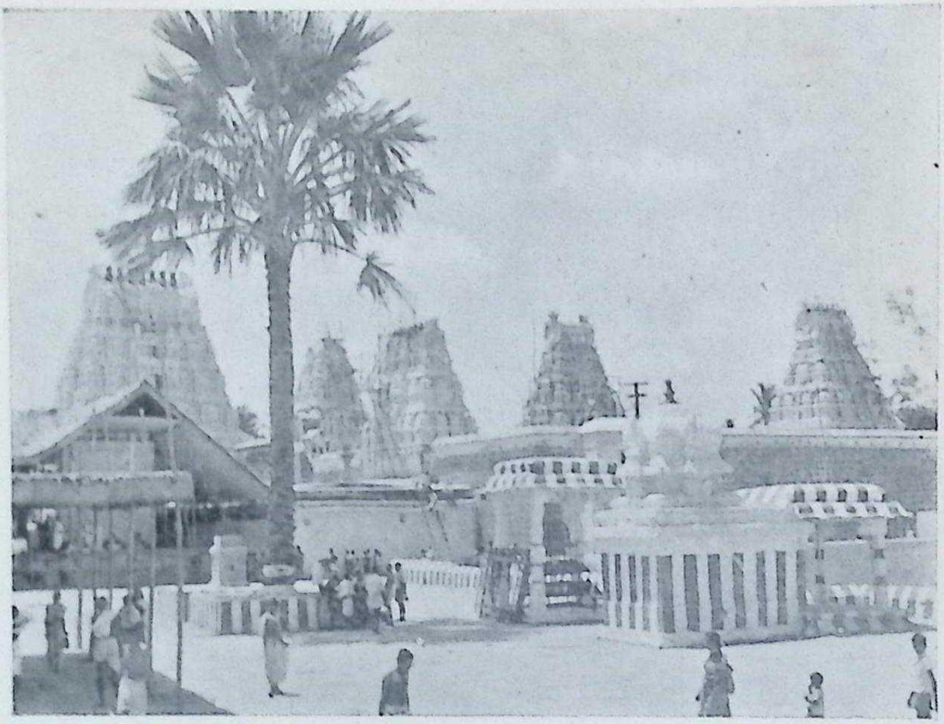
We shall earnestly pray to God to bestow wisdom on us to realize the greatness of the Vedic Religion which is our own.

जगन्नेदं नेदं परमिति परित्यज्य यतिभिः
कुशाग्रीयस्वान्तैः कुशलधिषणैः शास्त्रसरणौ ।
गवेष्यं कामाक्षि! ध्रुवमकृतकानां गिरिसुते
गिरामैदंपर्यं तव चरणपद्मं विजयते ॥

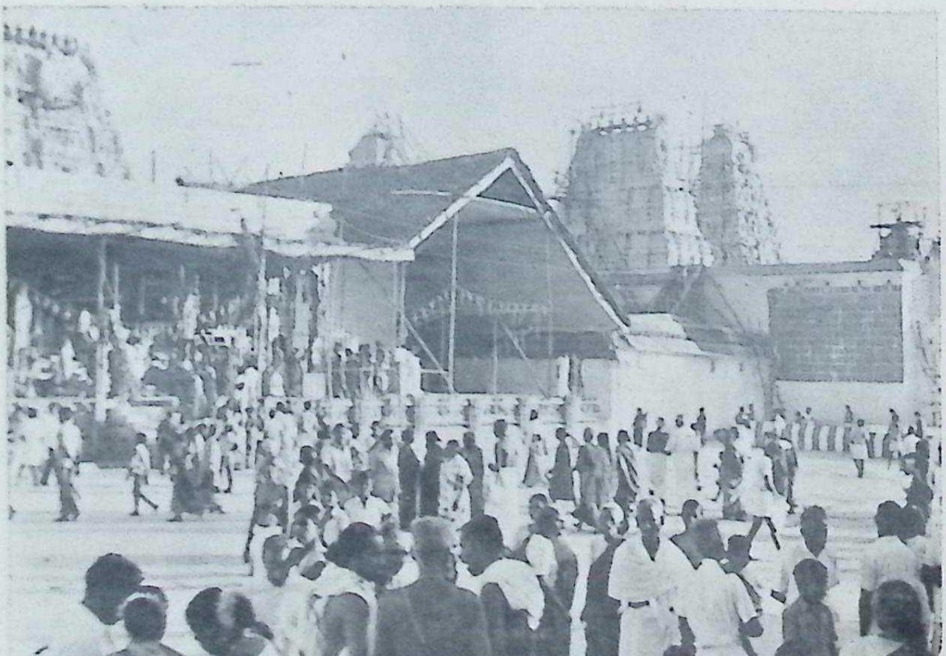
காமாக்ஷியே; மலைமகளே! உங்களுடைய திருவடித்தாமரை ஒருவராலும் இயற்றப்படாமல் இயல்பாகவே அமைந்த வேதவசனங்களின் உட்பொருளாகி, சாஸ்த்ரமார்க்கத்திலே மங்களமான ப்ரக்ஞையையுடையவர்களாய், தர்ப்பையின் நுனிபோல் கூர்மையான புத்திநுட்பம் உடையவர்களாய், முற்றும் துறந்த ஸந்நியாசிகளால் ஜகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் "இது பரம்பொருள்" அல்ல என்று தள்ளித் தேடத்தக்கதாயும், என்றும் அழியாத நிலைபெற்றதாயும் பிரகாசிக்கின்றது.

யாகசாலையின் அலங்கார வாயிலில் ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஆசார்ய ஸ்வாமிகள்

ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்மன் ஆலயத் தோற்றம்

யாகசாலையின் வாயில்

Select Inscriptions on Kamakottam

R. Nagaswami

1. An inscription in Tamil in the Tirukkalukkunram Udaiyar temple, dated 20th year in the reign of the chola king Tribhuvanachakravartin Kulothunga chola deva records a gift of sheep for a perpetual lamp to the Goddess *Tirukkamakotta-Nachchiyar* (ARE 136|1932-33).

2. An inscription in Tamil in the Adavattar temple dated 23rd year in the reign of the chola king Tribhuvanavartin Konerinmai Kondan records a gift of land made tax free for the expenses to the shrine *Tirukkamakotta Mudaiya-Periya Nachchiyar* (ARE 89|1919).

3. An inscription in Tamil in the Tirupperumanamudaliyar temple dated 32nd year in the reign of the chola king Tribhuvanachakravartin Tribhuvana Vira deva records a gift of land to the shrine of *Tirukkamakotta mudaiya Nachchiyar* (ARE 530|1919|21).

4. An inscription in Tamil in the Siva temple Sirudavur, Chingleput taluk, Chingleput district dated 12th year Chttirai 26 in the reign of Sambuvaraya king Sakalalokachakravartin Rajanarayanan records, a remission of some specified taxes on two veli of devadana land belonging to the God and the *Nachchiyar* (ARE 93|1933).

5. An inscription in Tamil in the Atmanayaki Amman temple, Tirukkalakkudi dated in 14th year, of Pandya king Maravarman alias Tribuvanachakravartin Sundara Pandya deva records that at the instance of the King's nephew Kulasekhara deva, certain lands situated in Kumattakkudi, a village of Kana-nadu, were made tax free and given to the Goddess of *Pidariyar Alagiya Nachchiyar* (ARE 61|1916-18).

6. An inscription in Tamil in the Minakshi Amman temple, Kolinjivadi, Dharapuram, Coimbatore district, in the reign of the king Tribuvanachakravartin Konerinmai Kondan, records a gift of land to the Goddess *Tirukkamakotta Nachchiyar* (SII Vol. V. 260).

7. An inscription in Tamil in the Nellaiyappar temple, Tirunelveli Taluk, Tirunelveli district dated 34th year in the reign of the Pandya king Sundara Pandya devar records a gift of tank for the irrigation purpose to the offering of the Goddess *Nachchiyar-Tirukkamakottam* (SII. Vol. V, No. 408).

8. An inscription in Tamil in the Sokkanathasvamin temple, Kolinjivadi, Coimbatore district dated 30th year and 51st day in the reign of the chola king Tribuvanachakravartin Konerinmai Kondan records a gift of land free of all taxes in Anukampallam alias Amarabhujankara to the Goddess *Tirukkamakottattu Nachchiyar* alias *Alagiyasokkiyar* (ARE 155|1920).

9. An inscription in Tamil in the Sokkanathaswamin temple, Kolinjivadi, dated 30th year and 56th day in the reign of the chola king Tribuvanachakravartin Konerinmai Kondan records

another gift of land to the same Goddess *Tirukkamakottathu Nachchiyar* alias *Alagiya Sokkiyar* (ARE 156|1920).

10. An inscription in Tamil in the Sokkanathaswamin temple, Kolinjivadi, Coimbatore district dated 29th year and 235th day in the reign of the chola king, Tribuvanachakravartin, Konerinmai Kondan records a gift of land to the same Goddess *Tirukkamakottathu Nachchiyar* alias *Alagiyasokkiyar* in the temple (ARE 157| 1920).

11. An inscription in Tamil in the Kailasanatha temple, Tentiruppera, Tiruchendur taluk, Tinneveli district dated 11th year in the reign of the Pandya king Jatavarman alias Tribuvana Kulasekara deva records some endowment by the king for the worship of Goddess *Tirukkamakottathu Aludaya Nachchiyar* (ARE 286|1939-43).

12. An inscription in Tamil in the Kailasanatha temple, Singikulam, Nanguneri tàluk, Tinneveli district dated 33rd year and 61st day in the reign of the Pandya king Maravarman alias Tribuvanachakravartin (Kula) Sekara deva records an endowment made by the king of land to the Goddess *Tirukkamakotta Mudaiya Nachchiyar* (ARE 262|1939-43).

13. An inscription in Tamil in the Govardhani Amman Shrine in Subrahmanya temple, Tirupparankunram, Madura taluk, Madura district dated 43rd year in the reign of the king Tribuvanachakravartin Konerinmai Kondan records a gift of land to the *Tirukkamakottam* (ARE 387|1918).

14. An inscription in Tamil in the Govardhani Amman shrine in the Subrahmanya temple, Tirupparankunram, Madurai taluk, Madurai district dated 42nd year in the reign of the Pandya king Maravarman alias Tribuvanachakravartin Kulasekara deva records a gift of land to the *Tirukkamakottathu Aludaiya Nachchiyar* (ARE 339|1918).

15. An inscription in Tamil in the Govardhani Amman shrine in the Subrahmanya temple, Tirupparankunram, Madurai taluk, Madurai district dated 43rd year in the reign of the king records a similar grant of land to the same shrine. (ARE 388|1918).

16. An inscription in Tamil in the Nellaiyappar temple, Tinneveli taluk, Tinneveli district in the reign of the Kerala king, Sri Buthalaveerarmavarmar records a gift of land to the Goddess *Nachchiyar Tirukkamakottathu Aludaiya Nachchiyar* (SII No. V 409).

17. An inscription in Tamil in the Nellaiyappar temple, Tinneveli Taluk, Tinneveli district in the reign of the Naicker king, Srimath Viswanatha Naicker Krishnappa Naicker Udaiyar, records a gift of land to the Goddess *Nachchiyar Tirukkamakottathu Aludaiya Nachchiyar* (SII Vol. V 410).

Hinduism—A Vision and A Quest

Prof. K. Seshadri

Hinduism signifies both a vision and a quest. The vision inspires and sustains the quest, giving it an orientation and leading it towards a final consummation. The heritage of Hinduism is at once a heritage of thought as well as of aspiration and attainment. The substance of its significance is conveyed by the twin concept of 'Veda-Vedanta' which connotes both religion and philosophy in a fundamental sense.

The origins of the heritage of Veda-Vedanta are hidden in the mists of antiquity and to probe them would mean to be led imperceptibly into that borderland between Time and Eternity, where the most ancient has ceased to belong merely to an un-identified past and has emerged into the dimensions of timelessness. The very relevance of historicity to religion would thus get replaced by a deeper, self-authenticating relevance of the spirit.

Hinduism represents a heritage of eternal values and verities—of truths intuited in the inspired depths of a mystic moment and transmitted beyond the boundaries of time. They form part of the basis of its revelation, which is in essence a record of the vision of Truth vouchsafed to the sages and seers, whose utterances are a call for one and all to share in the vision.

Hinduism is described as Sanatana Dharma which expresses its eternal validity and universal value, Sanatana Dharma has sustained man in the path of righteousness through the ages and its spiritual potentialities for the future are limitless. The term "Sanatana" implies that the core of timeless tradition shines steadfast by its own intrinsic effulgence through all the vicissitudes of human history, while the term, "Dharma" brings out the essential and indispensable relevance of its message and meaning to the practical life of man, wherever he may belong.

Tradition.

The tradition of Hinduism is substantially the tradition of the Vedas and the Upanishads, including also the Vedangas and Upangas on the one hand and the Smritis and Itihasa-Puranas on the other. The Upanishads speak of the Ultimate and the Supreme in terms of the Perfect and the Complete. The substance of the Upanishadic teaching is presented in a highly condensed and cryptic form in the Brahma Sutras, where every word and syllable has a specific significance and points to some idea or theme as revealed in the Upanishads.

The message of the Upanishads finds another expression, another form and setting in the Bhagavad Gita, as a dialogue between the Divine Master and the human disciple. There, according to a traditional delineation, Sri Krishna, the cowherd, draws from the Upanishads (personified as the generous cow) the pure milk of the Gita for the spiritual sustenance of mankind.

The Upanishads, the Brahma Sutra and the Bhagavad Gita constitute the

main basis, "the tripod foundation" of Hindu tradition. The others which are of an auxiliary nature like the Smritis and the Itihasa-Puranas, enrich the tradition and reinforce it with a directness of appeal and authority. Smritis are a projection in the field of practical life of the eternal truths embodied as such in the Vedas and the Upanishads. The Itihasa-Puranas, generally identified as the "epics" of India contain a concrete presentation of the same truths—a vivid portrayal in terms of character and situation.

Original Source.

Tradition conserves the past and steadies the pace of progress without arresting or counter-acting it. Systematised by reason and reflection, the authority of tradition is made to carry conviction as "Pramana" to the Hindu mind. The original source of the Hindu tradition lies in the Vedic lore, in the Vedas no less than in the Upanishads, containing in themselves the rarest and most profound intimations of the spirit.

These provide the material for all subsequent and systematic exposition of the philosophy of Hinduism, identified as the "Darsanas". The very word, "Darsana" suggests the idea of an aspect or view, as well as an original vision, a direct revelation unmediated and authentic in its self-completeness. It is "Darsana" in the latter sense that forms the basis of the several "Darsanas" in the other sense of expository views and aspects or systems of philosophy. The Hindu believes that the sages, who consolidated and transmitted his tradition saw the truth and had an immediate experience of it. They spoke fresh from the depths of their own 'anubhava' and their utterances vibrated with an undoubted ring of authenticity. The Vedas and Upanishads are aglow throughout with the radiance of true seership.

Integration.

The concept of Veda-Vedanta reveals the need for an integration of socio-religious activity with metaphysical reflection and mystical intuition. It establishes the significance of a synthesis between action and reflection or meditation in terms of spirituality. It shows also that the essence of religion never got isolated from philosophy in India and that the way of life commended in Hinduism is illumined directly by the light of wisdom and truth.

In the context of Hinduism as both a vision and a way, Vedanta is no mere exercise in theoretical metaphysics, any more than Veda is just a ritualistic religion inspired by dogma, and the meaninglessly meticulous in its conformities. Indeed, there are Vedantic echoes that reverberate in the heart of the Vedas. Vedic utterances are surcharged with mystic power and meaning, and they reflect the awakened man's earliest intuitions. They are not mere propitiatory devices of the "lusty barbarians". The Vedic man, too, has had his initial vision of the highest truth, of the ultimately real and the supremely worthy.

In doctrine and practice.

The religion of the Vedas is a self-complete spectrum, comprehending a whole range from the grossest and the most superficial to the subtlest and the most mystical, in doctrine and practice. It contains also several suggestive anticipations, awaiting fuller formulation and final proof. It has something to offer to the earnest seeker at all levels. It is so rich in range and variety that it contains, in itself and all at once, everything that the practice of religion and the evolution of religious consciousness may demand in different dimensions.

Neither ritualism nor naturalism nor any kind of naive symbolism would suffice to bring out the profounder aspects of Vedic religion. For a pro-

per and adequate understanding of these, the Vedas themselves, provide a clue revealing the necessity for a transition to Vedanta. Vedic deities are powers and personalities of the universal Godhead. Vedic imagery is not intended to falsify "the many" but to utilise it in the comprehension of the "the one." The Vedic God has of course his "nature-aspect", but naturalism is far too inadequate to explain Vedic theology.

Vedic rituals are worked out with considerable care in the Brahmanas, which are mainly interpretative appendices to Vedic hymns; but ritualism fails to convey clearly the aim and method of the Vedas. Vedic literature is rich with suggestive symbolism, but the symbolism, is attuned to the central purpose of Vedic thought and is integral to a total pattern. It is obvious from every point of view that the Vedas are no less significant to the thought and tradition of Hinduism than the Upanishads or the Bhagawad Gita. As Sri Aurobind should remind us, "we can no longer enshrine the Veda in the folds of an ignorant reverence or guard it by a pious self-deceit".

The essence of religion is in the experience of the Divine, although the experience may find expression through a diversity of institutional forms. The key-note of philosophy is the quest for truth, although the same truth may be articulated in a variety of ways. The synthesis of religion and philosophy, which the Veda-Vedanta blend accomplishes for Hinduism, demonstrates how the philosopher's quest for truth fulfils itself in the mystic's experience of the Divine. Whether we tread the path of philosophy or of religion, our aim is to reach the summit that rises in the realm of spirituality. The quest for Truth is also the quest for Peace and Perfection. And the highest truth in the tradition and thought of Hinduism is that which liberates and perfects man, even as it illumines and enlightens him.

"The soul of religion is spirituality", said Swami Vivekananda. "The soul alone lives", he exhorted, "spirituality alone lives, hold on to that". That sums up the secret of survival for any religion. Hinduism has a core of spiritual essence, which enlivens and sustains its multitudinous manifestations. It is its perpetual accent on spirituality that has preserved and protected Hinduism from the earliest times.

Externals.

Hinduism is essentially non-credal, non-denominational, although there has never been a dearth of creeds and sects and schisms within the Hindu fold. These are externals and they belong to the periphery of Hindu religion and not to its centre. They, however, serve to show how comprehensive and accommodating, Hinduism could be. Its comprehensive character is a consequence of its catholicity. The appeal of Hinduism is at all levels—alike to the intellectual or the initiated and to the common man in his spiritual childhood.

Institutions and practices belong to the body of religion and not to the soul. It is the body that responds to environmental impact and is subject to change, growth, decay or death. The soul is changeless, deathless. The soul of Hinduism is in the heart of spiritual experience; the body constituted of outer forms is its expression. No expression as such may claim finality. Expressions are intended to inspire or lead to the experience.

Spirituality implies a transcendence of time and circumstance. The formal practices of religion help in the transcendence. When they cease to help or begin to hinder, they need to be modified or scrapped. Hinduism provides for progress without having to depart from the fundamentals. It has infinite capacity not only to accommodate within itself and assimilate into its core the substance of all faiths and philosophies but also to revitalise and renew its own nature and constitution from time to time.

—*By Courtesy the 'Hindu'.*

The City Among Cities

KANCHIPURAM is one of the seven *Mokshapuris* and the only one in the South, the other six being situated in Northern India. Of these six cities, Ayodhya is sacred to Rama, Mathura (Muttra) and Dwaraka to Krishna, Maya (Hardwar) to Parasakti (Mahamaya) and Avantika (Ujjain) and Kasi (Benares) to Siva, while Kanchi is sacred to Parasakti under the name Kamakshi, Siva under the name Ekamreswara, Vishnu under the name Varadaraja and Subrahmanya under the name Kumara. "Nagareshu Kanchi" (Kanchi among cities) is an oft-quoted phrase.

In the centre of this city, there are four broad main streets called " Raja Veethis " (King's highways) which encircle the temple of Parasakti or Kamakshi. Inside this temple there is a *murthi* of Sri Kamakshi in the posture of performing penance and another in a sitting posture. In front of the sitting *murthi* is the Sri Chakra consecrated by Sri Adi Sankaracharya. To the south of Sri Kamakshi, there is a small *guha* (hollow) in which the Devi is said to reside in the form of *Akasa* (ether). To the north-east of Sri Kamakshi is a life-size stone image of Sri Sankara. This *murthi* of Sri Sankara is on a high pedestal with a flight of steps leading to it. There are two other *murthis* of Sri Sankara in this temple, one in the shrine of Bangaru Kamakshi and the other in the shrine of Utsava Kamakshi ; both these are sculptured on the walls of the two shrines.

Whenever there is a festival in any of the innumerable temples in Kanchi, the procession has to circumambulate the four " Rajaveethis " round the Kamakshi temple. Another special feature of this city is that though there are many Siva temples in this city, in none of which there is any separate shrine for the Devi, while beyond the boundaries of the city every Siva temple has a separate shrine for the Devi within its precincts.

KANCHI IN HISTORY AND LITERATURE

The Sangam works are regarded as the oldest works in Tamil Literature. In "Perum-pan-arruppadai" the author Rudran Kannanar describes the greatness of Ilanthirayan, the King of Kanchi. He says that in Kanchi there are festivals throughout the year in one temple or other. This is so even to this day. Even during the Sangam ages, this city was called Mudur (ancient place). In " Manimekalai " Kanchi is mentioned.

Long after Ilanthirayan, during the time of the Pallavas, from the 2nd to the 9th century A.D. inscriptions and copper-plate grants show that Kanchi was a great *Ghatikastanam,* where Brahmins well-versed in the Vedas and Sastras gathered together to make researches into them. One inscription says that there were about 6,000 scholars in the Kanchi *Ghatikastanam.* Thirunavukkarasu Nayanar, the Saivait Saint of the 7th century, who visited Kanchi, says that Kanchi was a place of unlimited learning (Kalviyil Karai-ilada Kanchimanagar). Sundaramurthi, who came after Thirunavukkarasu, in his hymns on Kanchi, takes objection to Lord Siva going on begging alms everywhere when there is the great mother in Kamakottam who feeds the

யாகசாலையில் வேதபாராயணம் செய்யும் பண்டிதர்கள்

ஜகத்குரு ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் யாகசாலையை வலம் வருகிறார்கள்

ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்மன் விமான அபிஷேகம்

படம் உதவி: ''ஹிந்து''

entire Universe (Ulaguyyavaitha Thaiyalal).

Rock Edict No. II of Asoka refers to the borders of his dominions as those of the dominions of Satyaputta along with Choda, Pandya, Kelaputta (Kerala putra) and Tampapanni. "Dominions" of Satyaputta (Satyaputra) apparently refers to Thondaimandalam with its capital at Kanchi. Even at the present day, there is a place on the northern borders of Thondaimandalam called Satyavedu. Puhazhendi Pulavar says that the people of Thondaimandalam will not speak an untruth even if they get the entire Universe (Vayyam perinum poyyuraikkamattar Thondanattar). In the *Puranas* this city is known as Satyavratha Kshetra. Even to this day people living about 10 miles round Kanchi, in their religious *Sankalpas* refer to the locality as Satyavratha Kshetra. Satyavratha, Satyavedu and Puhazhendi's stress on Satya in the region add strength to the inference that Asoka's Satyaputta (Satyaputra) domains, mentioned along with Pandya, Choda and Keraliputta in his edict, are identical with Kanchimandalam or Thondaimandalam. In *Sri Bhagavata* 10th *Skanda,* when referring to Sri Balarama's Theertha Yatra, reference is made to Kanchi, the City of Kamakoti. It is said in *Kanchipurana* and *Kamakshi Vilasa* that Sri Kamakoti feeds the entire universe, thus corroborating Sundaramurti's hymn referring to the same.

SRI SANKARACHARYA'S LINKS

It was Sri Sankara who stemmed the tide of atheism and established the *Shanmathas* (six paths of worship), namely, worship of Surya, Devi, Vishnu, Siva, Ganesa and Kumara. He proved that it was the one Supreme Lord that was being worshipped under various names and forms by the various cults. That the Alwars and Nayanmars were not unaware of this truth is explicitly clear when, referring to the six paths or "arusamayam," they wish that all the six paths should flourish without any discord and they appeal to the religious world to live up to the ideals of their respective paths.

The works which deal with the life and doings of Sri Sankara are called *Sankara Vijayas.* There are many works that go under that name. Of these, the important ones are the *Madhaveeya Sankara Vijaya,* the *Anandagiri Sankara Vijaya,* the *Keraleeya Sankara Vijaya* and the *Chidvilaseeya Sankara Vijaya.* Besides these, his life and work are referred to in some ancient Puranic works. *Siva Rahasya,* one of the *Ithihasas,* in the 16th Chapter of the 9th *amsa* of the work, refers to Sri Sankara as an incarnation of Siva who went to Kailasa and brought from there 5 *spatika Lingas* and who established the Advaita School of philosophic thought. It says that he attained final bliss at Kanchi. Another Puranic work, *Markandeya Samhita* refers to the places where he made arrangements for the continued performance of the worship of the five *spatika Lingas* which he brought from Kailasa and says that he founded the Kamakoti Peeta at Kanchi. The *Keraleeya Sankara Vijaya* says that after his *digvijaya* he reached Kanchi, consecrated Sri Chakra in the Kamakshi temple and ascended the *Sarvagna Peeta,* there. The *Madhaveeya Sankara Vijaya* says that Sri Sankara had the Kamakshi temple constructed on the model of Sri Chakra and made arrangements for the performance of *Vaidika puja* in that temple. *Chidvilaseeya Sankara Vijaya* says that Sri Sankara installed Kamakoti in Kanchi, established the six paths of worship and ascended the *Sarvagna Peeta* there. *Anandagiri's Sankara Vijaya* says that after installing Kamakshi and Kamakoti Peeta in Kanchi, he promulgated the six paths of worship and entered into his final bliss there itself. The visit of Sri Sankara to Kanchi, his installing Sri Kamakoti there and his attaining final bliss there itself are recounted in the *Guruparampara stotra* of the Bharati Sampradaya Sanyasis of the Tungabhadra Theera, listed as No. 2161 (1) in the Third Report of Search for Samskrit Manuscripts in Southern India by Hultzsh (published

by the Government of Madras in 1905), and are confirmed by the *Guruparampara Stotramala* of the Bharati sanyasins published by the Kudali Sringeri Mutt in 1946.

There is a *mantapam* called *Mukti mantapam* on the western bank of Sarvatheertha at Kanchi. It is said that when Sri Sankara visited Kanchi for the first time, he stayed at that *mantapa*. Even now, every year, on the Vyasa puja day, Sri Sankara's *murti* is taken to that *mantapa* from the Kamakshi temple. There was also a street called Mandana Misra Agraharam, which, it is said, was founded by those who came to and settled in Kanchi along with Mandana Misra (the name by which Sri Sureswaracharya was known before he entered *sanyasasrama*).

SRI SANKARA'S IMAGES IN TEMPLES

Sri Sankara's *murtis* are found not only in the Kamakshi temple but are found in many other temples in Kanchi. In the Varadarajaswami temple, in the Vaikuntaperumal temple, in the Narasimhaswami temple in Sevilimedu, in the Ekamranathaswami temple and in the Kachapeswara temple, we find Sankara's *murtis* in various postures. In the Varadarajaswami temple, we find, in a *mantapa* in front of the Thayar temple a sculptured representation of Sri Vyasa with Jata and Rudraksha beeds in a sitting posture and a *murti* of Sankara standing respectfully before him with folded hands, his face exhibiting his extreme *gurubhakti*.. In the *Vaikuntaperumal* temple and in the Ekamreswarar temple we find Sri Sankara represented in the posture of one performing penance, standing on one foot, his right hand with *Chinmudra* resting on top of his head, with a palm leaf manuscript Bashya, Chatra, Chamaras, Danda and Kamandalu, Chandramowleeswara Siva Linga and the sacred lamp by his side. In the *Chidvilaseeya Sankara Vijaya* it is said Sri Sankara got temples for Sri Kamakshi, Ekamra and Varadaraja constructed with the help of the King of that place, that he installed Sri Chakra in front of Kamakshi in the Kamakshi temple and that he made the necessary arrangements for the performance of worship in the said temples. This fact that Sri Sankara was responsible for the construction of these temples may account for the fact that his representations are found in all these temples.

Madhaveeya Sankara Vijaya further refers to the fact that Sri Sankara visited the Varadaraja temple after visiting the Kallaleswara temple, not far from the Varadaraja temple. This apparently refers to the Sivasthanam temple on the southern bank of the Vegavati where there is a very graceful image of Sri Dakshinamurthi (who is under the sacred Banyan tree (Kal Ala) of the Tamil traditions). Here in this temple, we have also got in the *sanctum sanctorum* an image of Sri Sankara in the posture of performing Garuda Vandana to Sri Siva and Sri Parvathi.

The sculptors of Kanchi had nourished in their mind for generations the ideal of Sri Sankara so much that we find him sculptured more profusely in this area than in any other locality in our vast land, every part of which is vying with one another in doing homage to him, who is universally regarded as one carrying the beacon-light of the Ultimate and harmonious Truth.

Society and Dharma

Ranganath Misra

Man and woman are indispensable to one another. Nature has made them inter-dependent and complementary. This has given rise to the concept of family and ultimately the society. Living together is also a social process for varieties of creatures in the animal kingdom —ants and bees ; fish and crocodiles and deer and cattle are all gregarious in nature and also live in society.

When many people live in a society, automatically arises the necessity to regulate their conduct. The need to adopt an amount of discipline which may be either self-imposed or prescribed by a superior also arises. In the animal world, the requisite discipline is born out of appropriate instinctive behaviour. In the case of man, however, the position is very different. There are occasions when man also acts instinctively, but he has the capacity of mastering nature to an extent. The possession of this capacity distinguishes him from the animal world and makes him the most superior being in creation. The divine element of conscience existing in man which helps him to distinguish good and bad is indeed a very distinctive feature. Man has been endowed with the capacity of overcoming instinctive behaviour.

Family, groups and society thus need some natural discipline and since this discipline is connected with and arises out of the basic elements in human nature, the ambit and character of this discipline is more or less of a constant type. There is hardly any need of, or scope for, its change from age to age, country to country or society to society. In the Vedas this has been referred to as *Ritam* (ऋतम्). In His Samhita, that great Law-Maker said:

> 'Rita-mritabhyam Jivet tu'
>
> —Manu. 4|4
>
> (ऋतामृताभ्यां जीवेत् तु)

In the Taittiriya Upanishad, referring to this natural, constant and continuous element of discipline and initiating the discourse on this discipline, the great sage began saying: 'Ritam Vadishyami' (ऋतं वदिष्यामि)

In the Rig Veda, repeated reference has been made to this *Ritam*. Undoubtedly what is said to be *Ritam* came into existence with creation:

> 'Ritam Cha Satyam Chabheeddhat'
>
> (ऋतं च सत्यं चाभीद्धात्)
>
> —Aghamarshana Sukta—Rig Veda.

In an attempt to reveal the truth, the great sage Patanjali in His Yogasutra said: 'Ritambhara Tatra Prajna'

> (ऋतंभरा तत्र प्रज्ञा)
>
> —Samadhipada—Sutra 48.

Alluding to this Sutra, Vyasadeva in his commentary on it has written:

> 'Sa Satyameva Bibharti Na Cha Tatra Viparyasa Jnana Gandhopi Astiti.'
>
> (स सत्यमेव बिभर्ति न च तत्र विपर्यासज्ञानगंधोऽप्यस्तीति)
>
> 'What is true and eternal cannot admit of a change.'

This unchanging, eternal divine rule is called *Dharma*. For the existence of Society, *Dharma* is a basic and fundamental necessity. When *Dharma* is abandoned, indiscipline is the result.

Like a statute making provision for subsidiary rules, out of the divine provision of *Ritam*, subsidiary prescriptions have flown out in a natural process. While *Ritam* is changeless and eternal, these subsidiaries differ from religion to religion, society to society, country to country, age to age and since they flow out of a basis which is changeless, when appropriate steps are taken, the subsidiaries can also be more or less uniform in their pattern.

Referring to *Ritam Vadishyami* in *Shanti Patha* of Taittiriya Upanishad, Acharya Sankara in his commentary stated:

> 'Ritam Yatha Shastram Yatha Kartavyam'
>
> (ऋतं यथा शास्त्रं यथा कर्तव्यम्)

meaning—

> 'whatever is the appropriate discipline has to be done and followed.'

It follows, therefore, that *Ritam* and the subsidiaries flowing out of it are indeed the true content of *Dharma*. Morality goes with *Dharma* and for co-existence *Dharma* and its co-ordinating moral state are very much necessary. Man, family and society and even the entire world cannot remain indifferent to *Dharma* because *Dharma* holds all these in their proper places and all of them together. Life in its true sense is not possible without *Dharma*. A person who ignores *Dharma* ceases to have human existence. One who oversteps the limits of *Dharma* cannot escape punishment, be it in lifetime here or in some other form beyond life. A touch of fire is bound to burn the finger. Similarly the person who oversteps the limits set by *Dharma* gets punished; whether he is able to realise the fact or not. Nature knows no discrimination. Since *Ritam* is changeless and the process of nature is *Ritam* in its strict sense, *Dharma* is also the process of nature.

Etymologically *Dharma* means that which holds and protects.

> 'Dharanat Dharmamityahu
> Dharmo Dharayate Prajah'
>
> —Mahabharat, Shantiparva.

(धारणात् धर्ममित्याहुः धर्मो धारयते प्रजाः)

> '*Dharma* holds society'.

Oppositely, the celebrated Panini while treating the etymology of this word has said in His *Ashtadhyayee*:

> 'Dhriyate lokh Anena, Dharati
> Lokam va'
>
> (ध्रियते लोकः अनेन, धरति लोकं वा)
>
> 'The World is held by it or it holds the World'.

Dharma is based upon the rule of co-existence. Unless *Dharma* is strictly adopted, family, clan and society would disrupt. Between religion and religion and country and country, fight and war would be the consequence.

There is now throughout the world a pervasive skepticism of the capacity of law, Government, society and indeed man himself to cope with the complex challenges of so head-strong an Age. Throughout the world there is an acute crisis of confidence in integrity and fairness. This crisis of confidence lies at the heart of political instability, economic disorder, industrial disturbance, racial and religious conflict, cultural anarchy, youth unrest and continuous international tension. Disruptive in all these fields, it paralyses action to remove its causes. The only way to push out chaos and restore discipline into life is to put back *Dharma* in its true sense to its own position.

The Rule of *Dharma* is the only panacea.

The Bhagavad Gita and Devotion

Dr. P. Nagaraja Rao

"मत्तः परतरं किञ्चित् नान्यदस्ति धनञ्जय" ।

The Bhagavadgītā is essentially and pervasively devoted to the study of man's search for his ultimate goal, the way to realize it, the way to live amidst bellowmen in society, enabling him to realize the goal. The goal is the securing the Atyarthaprasāda of the Lord. The Lord's grace alone is the chief cause for the destruction of the sāmsārik miseries (the three-fold evils, Ādhyātmika, Ādhibhautika and Ādhidaivika) and securing undiminished bliss, i.e., Mokṣa. For securing the grace of the Lord, devotion (Bhakti) is the master method, taught by the Gitā Cārya. Devotion cannot be ordered into existence. It is what springs in the heart of man voluntarily and spontaneously. It is natural to man. Devotion is the all consuming love for God. It is not given to all men to have massive intellects and astute powers of comprehension to study the scriptures. All of us are not intellectuals and cannot become one. Nor can we acquire powers of concentration by yogic exercises, the eight-fold path outlined by the sage Patañjali. We are by nature distracted individuals, lured by our manifold senses which run after the glittering glamorous objects in the world. All of us know how to love. We love our children, wives, possessions etc. We have simply to direct our love from these perishable, transient, temperamental, conditioned objects to God, who is the house of infinite attributes, devoid of all defects, easily accessible and the bestower of all spiritual and secular goods, the permanent protector of all.

To awaken the Bhakti in us which is dormant, muffled by other secular loves and hates, we need certain definite aids (sādhanās). The Chief among them are the instruction of the Guru, listening to the exploits and glories of the Lord (Bhagavan-mahima-Kathanam) many times in the company of good man (satsangha). Such a prolonged process in a number of lives rears up and makes our bhakti grow in fullness.

With the advent of ripe bhakti we become different individuals and become completely transformed. We become Bhāgavatās and our dharma is Bhāgavata dharma.

Devotion, as described in the twelfth Chapter of the Gītā, is a complex concept. When it is spelt out, we see it implies the right knowledge of the attributes of the Lord and His powers, the relationship of the Master and the servant and that His grace alone counts.

The Gītā insists that the bhakta must not be oblivious of his duties to society and fellowmen. The duties of the Bhakta are described with matchless charity disclosing the necessity for the Bhakta to acquire humanitarian qualities such as non-hatred, compassion for all, friendship towards fellowmen (Adveṣṭāsarvabhūtānām Maitraḥ Karuṇa eva ca).

He is also to be anchored in self-possession and overcome the pulls of

pleasure and pain, gain and loss, love and hate, and such polarities (dvandvas).

In short the devote must not be merely last in devotion to the Lord abandoning his duties. He must embody in himself duty, devotion and discipline. He must have perfect self-control (सयम) over his senses, stead fast faith in God (श्रद्धा) and surrender all his acts to the Lord in dedication (समर्पणं) and take refuge in the Lord as the only resort and permanent place of rest (13, 14, 15, 16 and 17, sloka).

अद्वेष्टा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।
निर्ममो निरहङ्कारः समदुःखसुखः क्षमी ॥ 13
संतुष्टः सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।
मय्यर्पितमनोबुद्धिः यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ 14
यस्मात् नोद्विजते लोको लोकात् नोद्विजते च यः ।
हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तो यः स च मे प्रियः ॥ 15
अनपेक्षः शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथः ।
सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ 16
यो न हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।
शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान यः स मे प्रियः॥ 17

XII chapter

Above all this the Bhakta is to fight evil i.e. The enmies of Nārāyaṇa and his abettors (नारायणद्विट् तदनुबन्धिनिग्रहः) and regard his Svavihita vṛitti (his own duty) as Bhagavadārādhana. He must not give quarter to evil nor compromise with it, nor give up his own svadharma, nor desire to adopt other people's dharma, nor remain idle with folded hands sitting still. One must act and dedicate it to God, for the benefit of all and look upon all as his own self in the matter of pleasure and pain

(आत्मौपम्येन सर्वत्र)

The devotee (bhakta) must live a useful life and not postpone his godly life. While living he should obtain mastery over his senses and thoroughly control them and bring jealousy hatred and envy thoroughly under his control and seek to indefinitely diminish if not totally abolish them. That is the Gītā way to a complete happy human being.

शक्नोतीहैव यः सोढुं प्राक्छरीरविमोक्षणात् ।
कामक्रोधोद्भवं वेगं स युक्तः स सुखी नरः ॥

V 23.

The devotee is ever active; fighting evil in the service of the Lord's army as a loyal soldier, constantly remembering Him with devotion. That it is the pith of the Gita message.

तस्मात्सर्वेषुकालेषु मामनुस्मर युध्य च

Let the Lord be indispensable constant thought even when other thoughts crowd the mind. This is indicated by the preposition (अनु) Samsmaraṇa (remembering) alone would have been enough. But the Lord, knowing human nature and his fallibility counsels Arjuna to practise in the presence of God amidst all activities and never live a moment in a God-eclipsing state.

Sri Ramachandra

S. Ramakrishnan

What is in a name? One may very well ask.

The answer is, there is everything in a name. The world will dissolve into nothingness if we take away the name and form.

The sacred name of RAMA has meant so much to so many. It was Sage Vasishta who christened the eldest son of Dasaratha as RAMA, culling the quintessence of the sacred **mantras** of Vishnu and Siva—RA from **Om Namo NaRAyanaya** and MA from **Om NaMA-sivaya.**

Did not the great Mother of the world, Parvati, ask Her Lord how the learned ones could easily recite the Thousand Names of Lord Vishnu, and get this answer from Siva: "O, Best of women, it is by the recitation of the simple **mantra** RAMA as it is equivalent to the Thousand Names:

Sri Rama Rama Rameti Rame Rāme manorame |
Sahasranama Tattulyam Ramanama varanane ||

Valmiki and Tulsi say that the name Rama suited Him best as Rama delighted everybody.

But Rama is also known as Ramachandra. How came this name? There is a legend that tells how it all happened.

Here is how it runs:

As soon as Sri Rama was born, the Moon-god, Chandra who is also the Lord of the night, went to him ostensibly to pay his obeisance. But then, there was also a lurking grief in the innermost recess of his heart.

The All-Knowing One sported a benign smile and tenderly enquired of the Moon-god: "How come this shadow on your bright face? Please unburden yourself."

Then spoke Chandra in reverential tone: "You are the **Patitapavana**—Redeemer of the fallen. Your intention in taking Ramavatara is to destroy evil which is on the ascendant, and to re-establish Dharma. Yet, my intellect cannot understand why you took birth during day time.

"Night, because of its darkness, even symbolically stands for evil. It is under cover of darkness that many of the crimes and sins are perpetrated. Evil doers are on the prowl at nights with the intent of house-breaking and robbery, adultery and other immoral acts. Therefore, **Patitapavana**, for scaring the lightless sinners into inaction, you ought to have taken birth during the night time.

"And there is another reason too, my Lord, if I may place it before you. Being God come to earth, people would expect you, the peerless symbol of the highest ideals, the personification of every virtue, to be above reproach in every respect.

"One of the commonest blames that attaches itself to rulers and leaders is nepotism. You belong to the **Suryavamsa** (Solar Race). By taking birth in

day-time, you have, unwittingly though, given grist to the mill of malicious tongues. Well may they comment disparagingly about you in this fashion, 'Sri Rama has taken birth during day-time, because Sun is the Lord of day, and the Sun-god happens to be his ancestor'."

The Blessed Lord who patiently heard pale-faced Chandra unburden his uneasiness smiled bewitchingly and spoke these words to assuage the apprehensions of the Moon-god : "Well have you spoken Chandra, and in a sweet and convincing way. Your words are rich in worldly wisdom and I see the force of your logic too.

"The only way, I now see to mollify your anguish, is to give you a solemn pledge, here and now, that, in my next incarnation as Sri Krishna, I shall take birth at midnight, at the zenith of your nightly reign."

Sri Rama keenly observed Chandra's face. The veil of sorrow was still there. So Sri Rama asked him : "It seems you are not satisfied with my assurance. Do you doubt my words ?"

"Oh No! My Lord! Doubting your words ? I cannot even think of it. But the worry that lingers in my mind is that how long have I to wait for that sacred event ? The world is not blessed with Avataras every now and then...I will have to wait for hundreds and hundreds of ages."

Now Sri Rama's face was wreathed in a broad smile. "Here too I see your point. I shall make you part of my own Self. From now on, your name shall be added unto mine!"

Thus it was that Rama became Ramachandra!

नयश्च विनयश्चोभौ यस्मिन् सत्यं च सुस्थितम् ।
विक्रमश्च यथा दृष्टः स राजा देशकालवित् ॥

நெறியும் வணக்கமும் நன்கு நிலைபெற்ற உண்மையும், மக்கள் போற்றும் வீரமும் வாய்ந்த அரசனே இடத்தையும் காலத்தையும் அறிந்து செயலாற்றுவான்.

*　　*　　*

नन्दन्त्युदित आदित्ये नन्दन्त्यस्तमिते रवौ ।
आत्मनो नावबुध्यन्ते मनुष्या जीवितक्षयम् ॥

கதிரவன் உதிக்கையில் சந்தோஷிக்கிறார்கள். மறைகையில் களிக்கிறார்கள். ஆனால் அவற்றுடன் தன் வாழ்வு தேய்வதை எவரும் உணர்வதில்லை.

(வால்மீகிராமாயணம்.)

The Gita as a Scripture of Life: Its idea of Svadharma

Dr. K. Krishnamurthi

Interpreters, modern as well as ancient, have been puzzled by the seemingly incompatible strains of thought adumbrated in the Gita. The Gita has provided a happy hunting-ground as much for poets and philosophers as for patriots and politicians. The text has been approached to provide answers for the fundamental problems of religion, sociology, and ethics.—More often than not, one sees in this vast body of literature on the Gita a tendency to read into the text one's own ideas. The scholar, who is called upon to clear the ground with objectivity, is himself in a bewilderment when he finds that even dispassionate scholars are divided in their estimates. Some fresh thinking is attempted here on what appears to the present writer the most fundamental teaching of the Gita, viz., Svadharma, which, if clearly understood, might be of help in piecing together many a seemingly contradictory trend of thought.

No one can deny that Gita is an episode in the Mahabharata and that the all-too-unexpected bewilderment of the singular hero Arjuna on the eve of battle provides the immediate context in which Lord Krishna's teaching is to be understood. The actual counsel of the Lord to Arjuna is: "Fight like a hero; don't run away". Why should he fight and kill and invite sin upon himself when he is free to avoid it. The answer is just "*Svadharma*" Certainly, Arjuna has his own ideas of good and evil, of freedom and responsibility, and of the values of life. These are the ideas that explain his vacillation, and are to be effectively countered by the Lord. Why do such conflicting ideas present themselves to an individual, especially when a firm decision is required? Absence of conviction indicates not only confused thinking for the nonce, but also the want of an integrated personality. A well-integrated personality is the result of faith in oneself and in the divine order, as also of realized Truth. Again and again, the Lord gives disquisitions on Knowledge and Perfection, on the efficacy of religious devotion and worship, as on the immediate message of *Svadharma*, involving *Karmayoga*. At this point, the question regarding the end and the means assumes primary importance.

Such a person is shown in the Chandogya Upanishad approaching the child-sage Sanatkumara with the request to teach him. The teacher asks him to relate to him what he knows already; he was obviously a believer in the pedagogic maxim "from the known to the unknown." Then comes an interesting recital of the subjects already mastered by the disciple Narada. The list begins with the Vedas, then goes on to the epics and then on to grammar. The amazingly comprehensive curriculum included the science of propitiation of the manes, demonology and astrology, chronology, logic and polity and even the art and science of snake-charming had been mastered: The

list is truly impressive and incidentally it tells us the scope of the curriculum of the most advanced students of the Upanishadic era.

Narada then proceeds to make two interesting statements. He says, "'Sir, I have only been a knower of mantras: I have not realised the Atman yet!"

मन्त्रविदेवास्मि नात्मवित् ।

We are very familiar with the ritual—ridden person much given to incantations who has no glimpse of higher things. Narada confesses to be one such; but even among such ignorant person Narada must surely rank very high, on his own admission. For he says he grieves and is in need of spiritual help. He has also understood from the words of great men that only he that realises the Atman crosses the sea of sorrow over to the far shore of beatitude. This is a very great statement, pithy and full of spiritual significance, तरति शोकमात्मवित् । almost of the level of a mahavakya and used extensively in all vedantic expositions.

The great teacher agrees to teach his illustrious pupil, remarking that whatever Narada has studied till that moment was all only variants of name, mere verbal exercises without significance.

वाचारम्भणं विकारो नामधेयं ।

This reminds us of Uddalaka's famous statement. The term "name" must be regarded as encompassing all non-soul (अनात्मा) in vedantic parlance.

Bhagavan Sankara in his introductory remarks to this chapter makes it clear that this small episode serves the purpose of glorifying the Ultimate Knowledge, the knowledge of the deathless Atman. He points out how Narada, a pedantic scholar of all the various branches of learning did not derive peace, could not be happy and he felt it necessary to acquire a knowledge of the Absolute so that he might cross the sea of sorrow to reside for ever in the shore of bliss. Significantly the great commentator remarks that Narada had to swallow his pedant's pride and approach a guru even as the common man does and plead to be taught Atmavidya. Pride stands in the way of knowledge and realisation; humility is the hallmark of an earnest student, particularly an aspirant for the Ultimate Education.

It is easy to admit the traditional description of the *Gita* as a *mokshasastra*; for the Gita does provide instruction on the *sunmum bonum.* It is not possible to deny the great value it attaches either to disinterested action (*Karmayoga*) or to devotion to God (*Bhaktiyoga*). What is necessary, however, is to decide which of these is the primary end envisaged by Krishna, and understood as such by Arjuna. So stated, the question leads us to the answer that all the three are subordinate to the primary end of *Svadharma.* They are there only to render the complex idea of *Svadharma* not only intelligible but convincing.

The same answer is reached when we approach the problem from another angle. The Lord, by definition, is the knower, the Perfect. But what about Arjuna? Was he knowing or unknowing? Arjuna leaves us in no doubt about his ignorance *vis-a-vis* the Lord, throughout the Gita: Even after he witnesses the Omniform and receives the knowledge of the Gita, Arjuna, in the Mahabharata, never lays claims to perfection. Arjuna, then, deserves to be taken as symbolic of the ignorant man who is yet on the path of perfection. What he seeks is practical instruction in adjusting himself to the demands made by this world, here and now; not precepts in perennial philosophy. Hence the philosophical matter in the Gita deserves to be ranked only as a preliminary, a very essential preliminary perhaps, for the ultimate message of *Svadharma.*. Even Sankara, the doughty champion of asceticism and knowledge, does concede in very clear terms that, in the Gita, the call to duty receives greater emphasis (*Yadarjunenoktam karmano jyayastvam buddheh, tacca*

sthitam, anirakaranat-Bhasya under III-4) and that the Lord has never denied this basic fact. Ramanuja goes even a step further and equates jnanayoga with paradharma, which is the very converse of Svadharma (*Bhasya under XVIII.* 47).

After thus clearing the ground, we might turn to examining the implications of Svadharma as embodied in the Gita. The words dharma and svadharma are both very familiar expressions in Sanskrit literature in law, ethics, and political science, not to speak of the epics. In early Vedic times the word dharma had already acquired the meaning of "established order and usage", "traditional duty and custom", though its root meaning is "Prop" or "Support", being cognate with Latin 'Firmus' or 'form' cognate with Latin forma. In the period of the Brahmanas, it was at once equated with sacrifice which is also knows as dharmamimamsa. In this sense, it is almost a synonym of karma or religious worship. By the time of the law-book of Manu and Kautilya's Arthasastra, we find the very expression Svadharma standing for varnasrama-dharma or duty as determined by one's caste and station in life (*Of Manusmriti, VIII*-41; *Arthasastra, I-iii*). It is only in the Mahabharata and the Gita that we find the concept explained in terms of guna or svabhava, *i.e.*, innate endowment of the four castes (Of Mahabharata I-195, ver.-29; Gita IV-13; XVIII-41-44, 47, 60).

It is usual with modern interpreters of the Gita to assume that the Gita is here rejecting the narrow orthodox view of hereditary caste, and that it is proposing a broad and universal principle of social classification based on propensities and professions. The orthodox dogmatist could well retort that the Lord who created castes in the beginning of time is using the past tense and not the present in the Gita in declaring: "Maya srstam"; that the castes in their first origin were based on the broad principle, and that the selfsame castes have come down to us in a hereditary way. By a feat of dialectics it could be maintained that, in epic and historic times, the four castes were only hereditary. The din of these debates is still in our ears; and we do not see much point in pressing this consideration.

There were customs and traditions of the family as sacrosanct as religious ones. The concept of Guna or svabhava or "personality type" is an additional consideration which is provided for in the Gita in its message of Svadharma to ensure that a fully developed and integrated personality is harnessed to the cause of lokasangraha or collective welfare of humanity.

The metaphysical basis for the concept of Gunas is self-evident in the Gita. The three Gunas, *viz.*, sattva (purity), rajas (passion) and tamas (indolence) are as basic to the human personality as to external nature; and these are found in different proportions in different individuals.

If a quest for spiritual values is the index of sattva, ambitious adventures are the hall-mark of rajas, and a life of sensual indulgence, the characteristic of tamas, one's own nature, coupled with heredity and environment, dictates the shaping of one's personality, according to the Gita. But to think, that, in crucial moments of one's life, everyone can rise to the occasion because of his own personality, though unaided by Jnana and Bhakti, is a fictitious conclusion which the Gita does not warrant. We have no reason to think that Arjuna was not a fully developed personality, one gifted by nature and one who had imbibed the best in his heredity and environment. Yet he was vexed when it came to Svadharma because he lacked the spirit of yoga, whether understood as karma, Jnana or bhakti.

This should caution us against understanding narrowly the significance of words in Gita. We should restore something of the universal, cosmic significance of dharma in understanding the Svadharma of the Gita. If there is one divine law underlying the whole of this universe, man also shares in this law

knowingly or unknowingly. It is the law of his very being. It is not only a natural order but also a moral order; and much more than a mere social or economic order. Awareness of this law and a participation in life according to this law is the secret of Svadharma. Humanity, as it is constituted, cannot realize it all at once and reach perfection. But, with that end in view, society tries to utilize to best advantage the four natural classes of people, *viz.*, those who work with their hands, those who work with weapons, those who work with their heads, and those who work to keep up the economic balance.*

Real social progress is possible only when there is a uniform progress in mental, spiritual, political and economic and material spheres. Each of these spheres creates its own problems and when the several interests clash, we face difficult crises. It is expected that the best of these classes stand cowed down or cozened into surrendering their deals. A king should perfect his people against enemies, whatever the philosophers might say. A philosopher should abstain from power and pelf, whatever the temptation thereof. A labourer should struggle for the material welfare of the people as a whole, and the business man should be ready to distribute his wealth. All these are ideals; but according to Gita, the only obstacle which prevents their being translated into reality is selfishness.

Arjuna is a representative of the fitting hero in the Mahabharata. He is born and bred to play his part in time of need. But when the need comes, he wants to run away, talking the language of a philosopher. His Svadharma is a duty or debt which he owes, due to his individual position, to his family, society, Country, Nation and humanity at large. For everyone who is still a seeker after perfection, the Gita enjoins Svadharma as a necessary discipline. By fleeing away from Svadharma, by doing paradharma (the duty of another), one would not only lose the spiritual goal but also incur sin. Only by adhering to Svadharma is there hope that one might reach perfection, sooner or later.

The goal ever emphasized by the Gita is nothing short of moksha or Perfection. It does not know of any short cut. The Lord, in his Perfection, has the knowledge that redeems. He keeps on assuring the mortal aspirant too of the self-same knowledge, provided he practises discipline and austerity in life. While admitting that even an ascetic might reach perfection by the rigours of his austerity, the Lord warns time and again that it is a razor's edge path where success is given to few. In other words, renunciation of duty is nobody's 'Svadharma,' not even of Brahmanas, so long as he is only a seeker. The spirit of genuine samnaysa is more a crowning effect of *Svadharma,* than a negation of it. When selfish desire, the evil edge of action, is taken away, it becomes the saving dharma, and ceases to be the binding karma. It saves humanity and saves the soul too. The Lord of the Gita openly accepts the theory of transmigration of souls, and promises a higher status in lives to come even for souls who cannot root out desire in discharging their *Svadharma.*

The heroes in Sanskrit literature may be looked upon as so many concrete illustrations of the Gita idea of Svadharma. If Dasaratha in the epic of Valmiki, exiles the innocent Rama and himself dies in grief, it is because he must always redeem his pledge, his Svadharma. It is Rama's Svadharma which makes him desert Sita and set an example of justice to the world. Dushyanta cannot receive Sakuntala into his palace when he cannot remember having married

---

* This is what Gerald Heard calls "Organic democracy", the rule of the people who have organized themselves in a living and not mechanical relationship; where instead of all men being said to be equal which is a lie, men are known to be equal value, Could we but find the position in which their potential contribution could be released". (Man the Master, p. 129).

her. Sita and Savitri, Sakuntala and Damayanthi, discharge their Svadharma as dutiful wives even in the divest of trails. Parasurama and Viswamitra typify those who lost more than they gained in undertaking paradharma in preference to Svadharma. We need not multiply instances. Svadharma may mean suffering, immediate or incessant. Yet it is ultimately beneficial as promoting the divine design of dharma. There is, of course, evil in this world. While it is one's Svadharma to root out evil within oneself, to undo evil in others is not given to man, because it is God's *Svadharma*!

—By Courtesy Simoga Souvenir.

ஒன்றே சாஸ்த்ரம்; அது தேவகிபுத்ரனால் பாடப்பட்டது. ஒருவனே தேவன்; அவன்தான் தேவகிபுத்ரன். ஒன்றே மந்த்ரம்; அது தேவகிபுத்ரனின் பெயர். செய்யத்தகுந்ததும் ஒன்றே அது தேவகிபுத்ரனின் ஸேவை.

एकं शास्त्रं देवकीपुत्रगीतं
एको देवो देवकीपुत्र एव ।
एको मन्त्रो देवकीपुत्रनाम
कर्माप्येकं देवकीपुत्रसेवा ॥

* * *

புண்யம் செய்து பரதர்மத்தை நன்றாக அநுஷ்டித்தாய். அதைவிடக் கொஞ்சம் குறைவாக அநுஷ்டித்தாலும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறிய ஸ்வதர்மமே சிறந்தது. ஸ்வதர்மத்தைச் செய்து அதனால் இறந்தாலும் சிலாக்கியமே. பரதர்மம் நரகத்தையே அளிக்கும். ஆதலால் ஸ்வதர்மத்தை விடாதே. பரதர்மத்தைத் தொடாதே.

श्रेयान् स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।
स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ॥

Kamakshi Prasamsa in Muthuswamy Dikshitar's Kritis

Dr. S. Sita

Of those composers of Carnatic music, Muthuswamy Dikshitar was a sterling Devi bhakta. His kirtanas are in praise of Devi in Her various manifestations as Kamakshi, Saraswati, Lakshmi and Sandhyadevi. He has sung kritis addressed to all the deities of the Hindu Pantheon like Ādi Sankara, and Sadāṣiva Brahmendra. That he was a primarily a Devi bhakta can be easily seen from his compositions Kamalambha navāvaraṇa and Abhayāmba navāvaraṇa. the two famous Group of nine kritis on Goddess Kamalāmbā of Tiruvarur shrine and Goddess Abhayāmba of the shrine at Mayavaram. The kritis constituting these group are full of advaita tatva and are rich in musical excellence. Even as the Universal Parents, Siva and Parvati, sāhitya and sangita enter into a beautiful consummation. Ragabhava and arthabhava are so integrally united like Vāk and artḥa, thus making one whole beautiful expression (vide

वागर्थाविव संपृक्तौ वागर्थः प्रतिपत्तये ।
जगतः पितरौ वन्दे पार्वतीपरमेश्वरौ ॥
माताच पार्वती देवी पितादेवो महेश्वरः ।)

Muthuswamy Dikshitar has composed the following kritis on Goddess Kamakshi, the Presiding deity of Kanchi nagara :—

(1) Ekāmreṣanāyakīm	..	Chamaram	..	Adi
(2) Kanakāmbarim	..	Kanakambarim	..	Rupaka
(3) Kāmakshi kamakoti pita vasini	..	Simhendra madhyama	..	Rupaka
(4) Nīrajākshi Kāmakshi	..	Hindola	..	Rupaka
(5) Kāmakshim Kalyaṇim	..	Kalyani	..	Rupaka
(6) Kāmākshi sri varalakshimi	..	Bilahari	..	Adi
(7) Kanchadalayatakshi	..	Kamala manohari	..	Adi
(8) Avyāja karuṇākatākshi	..	Saranganata	..	Triputa
(9) Namaste paradevate	..	Devaranji	..	Rupaka
(10) Kāmakoti pīṭa vāsini	..	Sougandhini	..	Adi
(11) Ekamreṣa	..	Suddha saveri	..	Adi
(12) Koumāri Gouri velavali	..	Velavali	..	Adi
(13) Saraswati manohari sankari	..	Saraswatimanohari	..	Adi

The compositions of Dikshitar are noted for their perfection which invests them with classic beauty. The slow tempo of his pieces in general serve to suitably reflect the meditative mood which have provided the inspirational source for the development of a solemn and serene picture of ragas in their

entirety. The supreme mental tranquillity of the composer is revealed in the Vilambita laya structure of his music. There is a perfect integration of words, melody and rhythm in each of them. Dikshitar's treatment of raga is conspicuous for its grandeur, massiveness and entirety with the beauty of gamaka. The conception of laya and musical structure of his kritis proceed from the vast calmness of Yodic consciousness. And his kritis are thus equal to mantras themselves and have the power of sublimation.

Goddess Kamakshi as visualised by the composer and immortalised in these kritis is a remarkably beautiful description giving perenniel source of Ananda and solace to the devotees who sing them with a heart full of bhakti. We find expressions from Lalita sahasranāma, Devikhadgamāla, Lalita tṛsati and Soundaryalahari slokas and other stotras in praise of Devi. In fact the kritis of Dikshitar are in the nature of stotras and there is no personal element in them. As a true advaitin and a Yogin, he appeals to Goddess through music to protect the humanity at large. It is the nature of the Divine Mother to shower Her grace on Her children without any reason whatsoever. (अव्याज-करुणाकटाक्षि.)

Her Grace, Dikshitar says swells in a never ending series of waves. (कारुण्यामृतलहरि.) She is steeped in Sachidānanda and confers Kaivalya moksha (कैवल्य-प्रदायिनि) on her devotees. Further, the Form of the Goddess is entrancingly radiant with eyes resembling the big lotus petals (कामाक्षि, नीरजाक्षि, कञ्जदलायताक्षि.) In one of his songs, Dikshitar refers to Sri Lakshmi and Saraswati as Her twin eyes. Thus the devotees, having Her Katāksha, are recipients (Gnana) knowledge and prosperity. Her Face is like that of the full moon (सारसचन्द्रानने, राकाशशिवदने)

Of the musical Trinity, Muthuswamy Dikshitar composed kritis in all the 72 melakarta ragas. More unique is the fact that in the first and the last of the melakartas i.e., the 72nd, Kanakambari and Rasamanjari ragas, which have the predominent Vivadi intervals in them, Dikshitar has sung kritis addressed to Goddess Kamakshi. (Kanakāmbari kārunyāmṛita lahari and Sringāra rasamanjarim.)

In Sringararasamanjarim, a fine kriti in the Vivadi raga, Dikshitar describes Kamakshi as the giver of the height of Sringara experience i.e., sublimation in which state the oneness of jiva and Brahma takes place. (जीवब्रह्म ऐक्यपरम-वेदान्दरहस्य The Angaraka and other graha doshas or Planatory adverse effects are warded off by the Grace of Kamakshi as She Herself is the creator of all the grahas (रव्यादिनवग्रहोदये) nay of the entire Universe. (आङ्गारादिग्रहदोषनिवारणकरी) And even the dosha in singing the Vivadi ragas will also perhaps in Dikshitar's view he completely nullified by worshipping the Goddess. Further he says that She takes delight in the seventy-two raganga ragas inclusive of the 40 Vivadi melakarta ragas. (द्विसप्ततिरागाङ्गरागमोदिनीम्). She is inherent in the Sangīta Sastra is worshipped by Bharata and Matanga. (भरतमतङ्गवेदिनीम.)

The song is thus a fitting mangala concluding the series of his kritis in the 72 melakarta ragas.

In Kanchadalayatakshi Kamakshi set in Kamalāmarohari raga, the Goddess in Dikshitar vision is one of real experience and needs exposition. It is probable that She gave darshan to Dikshitar, which perhaps drew the song from his dhyāna. "Kāmākshi is beautiful with eyes as long as the lotus petals and Her (दयमानदीर्घनयनाम्) face is like the Lotus itself and glows as the full moon

(राकाशशिवदने) She is known variously as Lakshmi, Kamakshi and Tripurasundari. Her gait resembles that of the elephant. (कुञ्जरगमने.) (Saint Gnanasambandar the 'dravida sisiu' the divine Child blessed with the milk of Gnana by the Goddess Parvati, sings out in the Padigam (3rd Tirumurai) the greatness of the Divine Mother. He refers to her form (பிடியதனுருவுமை). Her Feet are decked with diamond ornaments. Since the four Hands of Goddess Tripurasundari hold the pasa, ankusa, dhanus and bana (पाशाङ्कुशपुष्पबाणहस्ते). Her Feet bestow powers of abhaya and varada. Hence dhyāna and smaraṇa of Her Charanas is conducive to the attainment of paroksha and aparoksha Gnana. (वारिजपादे वरदे तारय मां तत्वपदे)

In the cage of Sivākāra Kamakshi is the parrot (शुकी).

ओंकारपञ्जरशुकीं, शिवाकारमञ्चे, शिवाकारमञ्चस्थित शिवकामेशाङ्कस्थ, शिवपञ्जरशुकी) The Mother of the Universe and all creation (आपिपीलिकान्तजननी) is the Iswari of Ekamresa and She is of the form of One and many aksharas (एकानेकाक्षरि पञ्चदशाक्षरी) who with a glowing resplendant Form (भास्वरि) is seated in the Simhāsana decorated with gems. (रत्न सदने, चिन्तामणिमन्दिरस्थ). She protects Manmatha, the Cupid who was exhumed by Siva and blesses Her devotees with ekāgratā or concentration of trikarana and all prosperity and Ananda. Oh! Goddess Kamakshi, the presiding deity of Sri Kānchi kshetra and Kāmakoti pita, please protect me."

(पल्लवि) कञ्जदळायताक्षि कामाक्षि कमलामनोहरि त्रिपुरसुन्दरि ॥

(अनुपल्लवि) कुञ्जरगमने मणिमण्डितमञ्जुळ चरणे मामव शिवपञ्जरशुकि पङ्कजमुखि गुरुगुहरञ्जनि दुरितभञ्जनि निरञ्जनि ॥

(चरणम्) राकाशशिवदने सुरदने रक्षितमदने रत्नसदने

श्रीकाञ्चनवसने सुरसने शृङ्गाराश्रयमन्दहसने

एकानेकाक्षरि भुवनेश्वरि एकानन्दामृतकरि भास्वरि

एकाग्रमनोलयकरि श्रीकरि एकाम्रेशगृहेश्वरि शङ्करि ॥

This piece contains beautiful expressions and is couched in sonorous Sanskrit. The outline of the raga of the song, Kamalamanohari, is revealed in the pallavi sahitya itself unfolding the Nāmā as well as the nāda rupa of the raga. To Dikshitar, it is as it were the raga devata is same as Kamakshi Herself. The music of the raga is a commentary on the Sahitya and its content. The tranquil mood of the raga is ideally suited to describe the Divinity of the Goddess.

Blessed are those bhaktas who are receipients of the Grace of Goddess Kamakshi, for they are freed from likes and dislikes and achieve 'sṭita prajnā' equanimity.

Sri Sankara and the Tantric Worship

पूज्यश्रीकामकोटीमठ इहयतिराट् पूज्यएवाधिनेता
प्राचीनस्तत्प्रभावस्त्वनितरसुलभः विश्वविश्वाभिवन्द्यः ।
अज्ञानेनावृतानां तदमलचरणं चाश्रितानां जनानां
उद्धर्तुः सन्निधाने भजतु कृतिरियं पूजनापुष्पभावम् ॥

Dr. N. Ramesan, I.A.S., Hyderabad

In the evolution of spiritual history in our Country, it is seen, that behind every successive attempt by sages and seers, to revive the ancient spirit and to restate it in popular form the universal ideas and sublime truths, there is a perpetual and constantly recurring note of a large synthesis conceived and worked out by the Vedic Rishis. The finest example of this, is the Gita, which builds a comprehensive system, having for its basis, the spirit of the Vedas and the substance of all Vedanta, and which assimilates the essentials of the accumulated knowledge of the past, into the body and the spirit of a set of instructions, and presents a grand synthesis, which is not merely a metaphysical system, but also a comprehensive teaching of universal application under all conditions of life. There has also been in our country, another distinctive synthesis embodied in the Agamas, which came to be later called as the Tantra, and which while professing allegiance to the Vedic systems, is apparently different in its method of approach, but which is comprehensive and all inclusive in its spirit.

Patanjali, the great grammarian uses the word 'Agama' in the sense of Vedic knowledge, and in his Yoga sutras, he speaks of three criteria of knowledge, viz., pratyaksha (perception), anumana (inference), and agama (revelation). Thus originally the Vedas were considered as Agamas, and when another class of literature viz., the Tantra appeared, the term 'Nigama' was applied to Veda, and Agama came generally, though not exclusively, to denote the Tantra, which word by its association with Vedic knowledge, ensured its sanctity as the Veda. Tantra in sanskrit has many meanings, but the most significant is the meaning "to act". The one characteristic feature common to all the Agamas is this, and hence this body of knowledge has come to be known as the Tantra Shastra. The Tantra has four padas viz., the jnana pada, the yoga pada, the kriya pada, and the charya pada. A Tantra can be said to be whole and complete only when it has all these four parts.

The Tantra is both an experience of life and a scientific method by which man can bring out his inherent spiritual power. The tantric method of sadhana has been in vogue even from Vedic times. Tantra is also derived by some scholars from the sanskrit root 'tan', meaning to expand. In this view Tantra indicates all comprehensive knowledge. or expansion of knowledge.

Man can no longer be the measure of all things. He is integrally bound with the life of all created things, and in everything, he seeks the underlining

essence, the life pervading truth of the universe. By inward contemplation, man acquires the power to remake his vision, both of himself and of the world. In fact, no relative vision, however glorious, need hold him as a prisoner, if he courageously refuses to form an attachment to it, and moves beyond it to the Absolute.

Tantric texts repeatedly emphasize the necessity of inner visualisation and the hidden meaning of things. In Tantric thought sound without vibration does exist, and this unstruck sound or 'anahata dhvani' can only be heard by the Yogi, whose senses are withdrawn from the external and turned to the internal world. The underlining idea of this 'anahata dhvani' comes from the original pranava sound, which as the aggregate of all the existing sounds, gives birth to the cosmic process itself. Thus the central doctrine of this conception of sound in Indian Tantras is known as 'sphota-vada'.

This theory of the sound, is the basis of the unique and magnificent Mantra Shastra, in which, by repetition of mantras and their Japa, one can remodel one's physical, mental and psychic nature. The mantra is primarily a mental sound, and the ancient Tantric Rishis, knew the secrets of the power of the sounds, and composed the mantras by joining symbolic syllables in accordance with certain laws laid down in Tantric texts. Expanding this idea, the Tantras lay down that every divine form possesses a Bija mantra, or nuclear syllable. At the vibratory level, sounds create light, for light is sound at a particular frequency In Tantric thought, this wider concept of colour also exists, and in it, every colour has its life sound, and in turn, every sound has its form colour. Thus all mantras have their corresponding colours and forms. Hence when a mantra is pronounced correctly its corresponding form begins to manifest itself.

The knowledge of its technique is as essential as the knowledge of the principles, and hence a mantra can be effective only when it is taken from a guru or a spiritual preceptor. Allied to this is the 'Yantra' which represents a particular force or energy which increases in proportion to the abstraction and precision of the diagram. The mantra gives the formula and equation; the yantra the diagram and pattern; and what co-relates both systems of relations is Tantra. All movement has its origin and consummation in the bindu, the invisible central point of a yantra, which has existence, but no magnitude. The bindu carries within itself the seeds of its future, its multiple potentialities symbolically represented by white and red points. Hence the bindu is the ultimate point of power, beyond which a thing or energy cannot be contracted or condensed. At the same time as being the nucleus of matter, it is also the nucleus of radiant consciousness or 'chaitanya'.

Sankaṛa was the greatest exponent of the Advaita school of thought otherwise called monism. There is some misconception that the worship of the Divine Mother, dealt with by Sri Sankaracharya, goes counter to this basic tenet of Sankara's thinking. This is not correct, since Sankara was not merely a great exponent of Advaita, but also an equally great religious reformer, who has set on proper lines the six systems of worship. Moreover, Advaita or the theory of monism, is so comprehensive in itself, that the worship of Sakti does not go counter to it.

According to Saktaism, the entire cosmos is the evolute of Sakti and is eternal and permanent, while according to Advaita, Brahman or the Eternal is pure Chit or Kevala Chidrupa. Sakti or Maya is only apparent and has no other existence apart from Brahman and is a part of the Brahman giving it the motivating power for creation. The pure actionless Brahman is motivated into crystallisation as the world, by this power, which may therefore be termed as the Upadanakarana. The variety and prolixity of form and name of the world, are due to Prakriti which functions as the Parinamikarana. Thus explained, the word is not true and eternal but must be considered as something that

appears to be, but is not. This Sahakaritva of Sakti with pure Brahman converts it into Karana Brahma which is responsible for the great drama of the world cosmos of, creation, sustenance and destruction. Thus, the evolution of the world, which is itself an appearance, is possible only when the Sakti which makes for this Parinama, functions in association with Brahaman.

It is in this aspect of activising the Parinamakarana, that the Sakti becomes the Universal Mother, responsible for the creation of the world. Unlike the Nirguna Brahman, this power of projection of Sakti, lends itself to worship by aspirants, and thus, is effected the transition from the eternal standpoint of the Advaita in the Upanishads to the Tantric Shastras of the Samayachara School. That this philosophy of the theology of Sakti is not inconsistent with the Advaita is borne out by Sri Sankaracharya's own commentary on the Brahma Sutra II. 1.30. "Sarvopetaca taddarsant".

The Soundarya Lahari of Sri Sankara which explains this principle of the Universal Mother contains within it the essential Adavaita truth of the Vivarthopanatva of Brahman in association with Sakti, and establishes that this conception of Sakti in this variety is not in opposition to the generally accepted tenets of Advaita. As His Holiness Jagatguru Sri Sankaracharya of Sri Kanchi Kamakoti Pitham has stated "The worship of the Universal Mother from the point of view of Samayachara type of Sakta-darsana is supremely acceptable to the Advaita Siddhanta of Sri Bhagavatpada.... The attributeless Paramatman though assuming different forms for the benefit of devotees, becomes most fit for worship as the Divine Mother in the form of Sakti and conduces to the welfare of the entire world. In accordance with the saying :—"An unfilial son may perchance be born, but never a mother devoid of maternal love, the Mother alone takes upon herself to forgive our transgressions."

The Agamas or Mantra Shastras deal with worship of God in the Saguna form. There are several Agamas followed by different sects of people and which are distinguished by the peculiar forms of worship which they observe. The Agamas are as sacred as the Vedas. The Tantras deal with the mystical worship of Siva and Sakti. Agamas or Tantras are peculiar and are encyclopaediac works like the Puranas. While the Puranas discuss the worship of the Trimurtis with a possible bias in favour of Vishnu, since as many as fourteen Puranas are devoted to Lord Vishnu, the Agamas on the other hand, deal mostly with Siva worship.

Later on, with the advent of the syncretic tendency in the worship of gods, the Vaishnavagamas namely the Vaikhanasa, the Pancharatra, and also the Saktagamas came also to be written. There are as many as twenty-eight Agamas while the number of great Purana is not more than eighteen or nineteen. The Vaishnava Agamas deal with temple architecture, rules of worship etc. etc. The Saiva Agamas also deal with the rituals and with rules for building temples, celebrating festivals, observing codes of conduct etc. etc Besides the two schools of Agamas given above and the forms of worship inculcated therein, there is a third form in the Mantra Shastras which treats with Sakti and hence this is called the Sakta form of worship.

This is divided into three groups as follows :—

(a) **The Kaula group :** In this only Artha and Kama out of the four Purusharthas, namely Dhamra, Artha, Kama and Moksha, are dealt with. There are sixty-four treatises in this group dealing with several processes of black magic for the gratification of one's personal desires.

(b) **The Misra group :** This treats of Dharma of the four Purusharthas mentioned above. Both Karma and Upasana are combind in it and hence this is called the Misra or mixed group. The latent Sakti in man called Kundalini is referred to in these books. There are practical yoga pro-

cesses prescribed for rousing this power of the Kundalini. This group consists of eight Agamas and they are

(i) Chandrakala,
(ii) Jyotsnavati,
(iii) Kalanidhi,
(iv) Kularnava,
(v) Kuleswari,
(vi) Bhuvaneswari,
(vii) Barhaspatya, and
(viii) Dourvasasa.

(c) **The Samaya group:** This is the most important of the Sakta Shastras and has as its objective Moksha or salvation out of the four Pursharthas. The Samayachara method of worshipping Sakti is dealt with in five treatises whose authors are the great sages, Sanaka, Sanandana, Sanatkumara, Vasishta and Suka.

The Soundarya-Lahari of Sri Sankara deals with the Sakti worship of the Samayachara school mentioned above. This work is a mystic one dealing with aspects of the Universal Mother. It is divided into two parts, viz., the Ananda Lahari or the "Waves of Bliss" which contain forty-one verses, and the "Soundarya Lahari" or the "Waves of Beauty" which contain 59, 60, 62 verses according to different recensions. Though in the North it is split into two parts, in the South the entire work is called only as Soundarya Lahari. The tradition is that this was spoken by Siva himself to parvati and that it was conveyed to the world by Sri Sankaracharya who is an Avatar of Siva. It is a great work of metaphysical brilliance and is greatly venerated by Sri Vidya Upasakas of the Samayachara school. This is not merely a great poetical work, but gives effective and practical prayogas also and combines within it as a unique amalgam, all the margas dealing with Bhakti, Yoga and Jnana.

More than thirty-six commentaries have been written on Soundarya Lahari of which the Lakshmidhara Vyakhya and the Arunamodini are justly famous. These interpret the work from an Advaitic point of view. Lakshmidhara's commentary is the most widely accepted one, since it collates the views of all others, and records them side by side with his own, and as his treatment of the subject is broad and liberal. He has also written an elaborate commentary on Goudapada's 'Subhagodaya' which is a precursor to the Soundarya Lahari. There are only three or four works treating of 'Prayoga' or application of this Mantra Shastra.

Soundarya Lahari expresses the great metaphysical concepts in verses of exquisite beauty and grandeur. It also gives us all the the details of the Mantra Shastras. The great eternal truth or Brahman which is non-dual, appears to become dual by its own power of Maya in order to bless us in our mortal existence. We are people who cognise things through our sense organs, and, in order to give us a taste of the eternal bliss that is available everywhere, the eternal Truth assumes for our benefit a name and a shape. This does not mean that the Eternal has descended into gross and denser forms. It is Infinite and without any limitations, Niranjana and Nirakara. That which assumes a shape or Akara is the power of Maya. Sri Sankara Bhagavatpada makes this clear in the following two lines.

मनस्त्वं व्योमस्त्वं मरुदसि मरुत्सारथिरसि
त्वमापस्त्वं भूमिस्त्वयि परिणतायां नहि परम् ।

All things cognised and cognizable in this Universe are nothing but the parinama of the Eternal. To bless us who have a limited intellect and ahankara, and to give us a taste of that Infinite Bliss that is available everywhere, the Eternal descends through the power of Maya and is generally worshipped as the Universal Mother. It is upto us to tread in the path indicated by Sri Bhagvatpada and pray for the divine blessings of the Universal Mother, Sri Kamakshi,

Excavations at Sri Kanchi Kamakoti Pitham Site

Dr. R. Subramanyam

Kāñchī the famous city of a variety of temples in the Chingleput District of Tamil Nadu is known from times immemorial as one of the 'Mokshapurīs' of India. Literary reference to Kāñchī can be traced back to a few centuries before Christ, the earliest being that made by Pantanjali (C. 150 B.C.,) in his MAHĀBHĀSHYA. The Chinese knew Kāñchī (Houang-Techi) in 2nd Century B.C. The Sangam age literature of the Tamils furnishes us with glimpses of the past glory of the city of Kāñchī or Kacchi. Tradition has it that Karikala Chōla, one of the illustrious rulers of Sangam period enlarged and beautified this town.[1] Tondaiman Illundiraiyan, the famous contemporary of Karikāla who was also a poet of repute is credited with the excavation of a big tank at Tenneri or Tinyaneri, which is located at about a distance of 14 miles towards the north-east of Kāñchī. Perumbanaruppadi, a work of Rudrankannanar, describes Kāñchī as a well planned and strongly fortified city with high ramparts, king's palaces, broad streets, busy market places and numerous public buildings of burnt brick.[2] A strong contingent always guarded the palace in which the king Illandiraiayan lived. Festivals were celebrated with pomp and splendour in which large numbers of the public participated and worshipped in the temple. A temple of the God "who sleeps on a serpent couch" is specially mentioned by this author. MANIMEKHALA a Buddhist epic written by Sattanar of Madurai, Kulavanigan or grain merchant, gives us a graphic description of Kāñchī, in the post Sangam Period (c. 5th cent, A.D.). The city was said to be then afflicted by a famine and Maṇimekhalai went to the town to offer relief to the affected. The ruling king is said to have welcomed her and on her request constructed a PITHA for Buddha and Shrines for the Goddesses Dipatilakai and Manimekhalai.

Kāñchī was also an important strong-hold of all religions and famous centre of higher learning. Buddhism which found its way into the South during the Mauryan epoch, soon felt Kāñchī a congenial place for propagating Theravāda. Buddhaghōsha and other famous Buddhists propagated their doctrine from the VIHĀRAS of Kāñchī.

Huentsang, the Chinese Pilgrim, who visited this place sometime between 641-642 A.D. informs us that 'Kin-chi-pu-lo' was the capital of Dravida and was 30 li in round and that there was a Buddhist stupa about 100 ft. high supposed to have been built by Aśōka and that there were many Saṅghārāmās to

---

1. Mediaeval Telugu Chola records are all unanimous about Karikalas rule from Kanchi, while plates of Rajendra Chola I of Tiruvalangadu mention about the renovation and beautification of the structures of Kanchi by Karikala.

2. Kadiyalan Rudran Kaunar 'Pattuppattu.'

the south of the City with more than 10,000 monks professing the *Sthavira* school. Mahendravarman-I, the Pallava monarch, in his *Mattavilasa Prahasana* refers to the Rāja Vihāra in the capital.

The decline of Buddhism which was so popular in the south is generally attributed to the activities of the Hindu Saints and reformers *Nayanmars* and *Alwars*. Adi Sankara the propounder of Advaitic philosophy is said to have vanquished the Buddhists at Kāñchī, while yet another tradition ascribes it to the Jain Teacher Akalanka, who in the presence of King Himasītala of Kāñchī defeated the Buddhists in a religious disputation and ensured a safe and respectful place to the creed of the Jina. The village Tiruparati Kunram a suburb of Kāñchī, is known even to this day by the name Jaina Kanchi.[1]

Kāñchī was a centre of Pali studies and produced many brilliant and prolific writers—Dinnāga born at Simha Vaktra a suburb of Kāñchī around 500 A.D. He went to the north, mastered Mahāyana and Hinayana systems of philosophy, studied logic under Vasubandhu and stayed at the University of Nalanda His '*Pramana Samucchaya*' and '*Nijagapravesa*' became very famous.

Bodhidharma is said to be prince of the Pallava Royal family. He took to Sanyasa and went to China in 327 A.D., where he initiated the Dhyana School.

Dharmapala was a son of minister and a native of Kāñchī. According to Huentsang he was a teacher of Nalanda.

Buddhaghōsha makes it known that he was a native of Morandakhet (identified by me with Kota-Nemalipuri of Guntur District of Andhra Pradesh and that he used to live at *Mayurasutta Pettana* and Kāñchī, the present Mylapore of Madras City and Kāñchī.

The temples of Kanchi were glorified by the songs of Saiva Nayanmars and the Vaishnava Alwars (7-9th Cent. A.D.) whose religious propagation did much to weaken the non-Hindu sects in South India. Sundara refers to the place as the city of the Pallavas while Jnanasambandhar mentions the weaver families of Kāñchī, which is the earliest reference to this community whose role in the history of the city during the mediaeval period assumes considerable importance. Under Uttama Chōla (970-85 A.D.) the weavers or Patta salins of Kāñchī were not only the makers of Royal robes, but they were the managers of Urajan Temples.[2]

The Periapuranam of Sekkizar has an elaborate description of the region in and around Kanchi in the 12th Cent. A.D.

This above account of Kāñchī, from literary sources gets supplemented by epigraphical and other materials. The latter history of Kāñchī is fairly revealed by contemporary records till it culminates in modern period. But its history prior to the rise of Pallavas and even during the Pallavas till Mahendravarman-I enters the scene is full of knotty problems. Archaeological evidence is possibly the only source which helps to clear these issues to a certain extent. Hence an attempt has been made by me to select a suitable site at Kāñchī for excavating so that a fairly dependable cross-section of the cultural sequence of the place can be worked up.

Attempts were made earlier by Dr. N. R. Banerjee of the Archaeological Survey of India at Pallavamedu, a mound on the out-skirts of the present town of Kāñchī, to obtain a stratigraphical sequence of the site. Though a complete and systematic report on the excavation was not published, it was surmised on the basis of the field evidences that there were four structural periods, the lowest of which contained fragmen-

1. Buddhism appears to have lingered on at Kanchi till the end of the 14th cent., as evidenced by epigraphic records referring to Buddhapalli (A.R.S.I. I-13 of 1935: 607 of 1919 and Annual Report, 1935, Pt. II, para. 56).

2. Their industry of silk weaving continues even to this day as a major industry of Kanchi.

tary ringwalls coeval with what purported to be an urn-internment. The three upper periods were distinguishable from one another by the superimposition of structural complexes; but the pottery of these periods does not exhibit any characteristic features of difference. Bangles of shell were found profusely in various stages of manufacture, suggesting that it was a spot of * in the field can be termed as the typical Pallava exhibit, but at the same time it does not exclude the possibility of some being of a Pallava date.

Kāñchī is a developing modern town, and the vacant sites are fastly being utilised for new constructions and most part of the present town overlies the ruins of the ancient town. In view of this and the background of previous exploration we were on the look out for an elevated ground centrally located in the town, where a trial trench can be excavated to get a cultural sequence which would serve as a prelude to the excavation proposed at the Chōla seaport town of Kaveripattanam in 1962-63.

Fortunately we secured a small plot of land within the premises of His Holiness Srī Sañarāchārya Swāmy's mutt flanked on two sides by the roads Rājaveedhi and Sālaveedhi. The work was started by the author as superintending Archaeologist, Southern Circle, Madras; Shri K. V. Raman as Technical Assistant was assisting me through out. A complete report on our results is yet to be prepared for publication of Archaeological Survey of India. Meanwhile a brief report is being published here for the benefit of the scholars.

Again in 1964-65, the author felt the need to extend the trial trenches nearer to the standing structures of the mutt for obtaining a stratigraphic correlation. The work continued with the gracious permission of His Holiness Jagadguru Sri Chandrasekharendra Saraswati Swamigal who readily agreed to the proposal and blessed the venture.[1]

A brief survey of the earlier seasons work provides the introductory picture of the results of this site.[2]

A total cultural accumulation of 16 ft. lying over the natural soil of sand revealed on broad classification two periods, viz., ancient and mediaval in addition to a thin disturbed sealing deposit of the present times with distinctly disturbed features.

Period I:

Consists of two sub-divisions named as A and B for convenience of reference. Sub-period 'A' is noted to be a pre-Pallava deposit below the sub-soil water containing Black and Red ware sherds of pottery of Megalithic fabric in association with bright red slipped wares. Apparently at least a late phase of the megalithic period stands in evidence to

* Manufacture, a sort of a factory site. No antiquity recovered.

1. We express our grateful thanks to his Holiness for allowing this exploration work in this area, who gave us all information about the site and its antiquity.

No. 454 of S.I.I. Vol. I gives us interesting data about this site. This record which is dated Saka 1238, Prabhava, Simha-Astami, Friday 14th August, 1366 A.D.) in the region of Vijayanagara King Vir Rampanna Udaiyer, son of Bukka Registers the gift of village free in Egilkottam by Kulasekhara Bhatta of Gautama gotra a Samayamudali, for burning the perpetual lamps, for the daily supply of garlands and for running a water shed throughout the year etc.

2. Survey No. 2356 is the Gangaikonda Mandapam. Just opposite to it the Rajaveedhi and cutting it at right angles is the Salaveedhi. To the west of Rajaveedhi Teeraveedhi is also opposite to Gangaikonda Mandapam (Survey Nos. 2378, 2379, 2380, etc., all belonging to the Mutt). The land proper exactly tallies with the location given in the inscription, which mentions a water shed opposite the Gangaikonda Mandapam to the West of Tiruveedhi in the Vasal of Kanchi Kamakoti Nachiyar who is none other than Goddess Kamakshi from a long tradition. It is well known that in India Mutts often exist in temple lands and hence the site of the Mutt is associated with a long past.

carry the antiquity of Kanchi into the early B. C's if not still earlier periods.

The middle and top levels of period. 'A' yielded Roman amphorae with floral designs and a dull pinkish fabric. The Rouletted ware of meditarranean origin and local imitations of conical based jars which are similar in all aspects to those found at Arikamedu form the notable factors among the pottery finds.[1] A number of animal bones apparently domesticated were found near them. These Roman finds in the middle levels of Sub-period 'A' provides a definite date around the 1st Century A.D. About 15 Sātavāhana copper coins in these levels further confirm this dating.

The coins of Sātavāhanas in a clearly stratified phase at Kāñchī has a vital bearing in the history of the site in the pre-Pallava times. The history of the city between the end of the early Chōla rule as attested by the Sangam age literature and the advent of the Pallavas is shrouded in darkness and it is exactly in this interval, the Sātavāhana coins come in. It may suggest that there was Sātavāhana occupation of Kāñchī in 2nd and 3rd Century A.D. and the Pallavas succeeded them later as independent rulers.[2]

The succeeding Sub-period. 'B' may coincide with the Pallava period (i.e., from 3rd to 9th century A.D.) Eight coins of lead roughly circular in shape the diameter being roughly 1½ in a particular layer of this period are noteworthy. The workmanship is not of a high order and the symbols, on obverse and reverse are not clearly distinguishable. A standing bull with a promient hump enclosed in a beaded circle above which a linga with its base was depicted in the obverse, while the reverse bears a crude elephant. These symbols may indicate the Saivaitic leanings of the Pallavas between 4th and 6th century A. D. Basing on the similarity of these coins to those of the other successors of Sātavāhans like the Ikshvākus and Vishṇukuṇḍins it can even be presumed to be a reissue of the earlier Sātavāhana coins by Pallavas.

In association with this phase a 7½ feet long brick wall laid in a foundation trench rammed with brick jelly and sand was exposed. The size of random brick is $16'' \times 10'' \times 3''$.

In the debris by the side of the wall rectangular tiles were found which suggest that the roof of the structure comprised of flat tiles.

Pottery was mostly of bright red slipped ware, but red and black rouletted ware however was not noticed. Jars of conical base and disturbed earthenware ring well with a single ring in tact and in its original position complete the finds unearthed from this phase.

Period II.

This is represented by a mediaeval deposit of 4 to 5 feet. A thick dull red pottery devoid of the finesses of finish of the earlier levels is the characteristic feature of this accumulation, but typologically variation has however been more. A copper coin of Rāja Rāja Chōla-I (980-1014 A.D.) came from the lower levels of this period. Beads and bangles of glass with a higher frequency of black colour, a broken image of Balakrishna in terracotta, a small stone seal with an incised animal are among the other notable finds.

No structures are encountered, but clay floorings were observed in succession for 4 times each being 5′4″ thick. Fragments of flat tiles indicate the continuance of the older roofing methods.

---

1. Ancient India, Vol. II, P. 78, Fig. 75-77-b.

2. A crude figure of a cult goddess, an excellent double moulded head of a noble, and a well built bull pendant, a fragment representing the folded hands of a lady in the act of dancing, beads and bangle pieces comprise the significant terracotta finds from the same level in which beads of green and yellow glass, coral, carnelian and green Jasper also occur. Cf. R. Subrahmanyam and K. V. Raman.

The random brick of this period has smaller dimensions measuring 9″×6″×2″ suggesting the evolution of the brick towards the modern standardisation 9″×4″×2½″.

Period III.

This deposit was found completely disturbed and forms the top 3 feet infested with deep pits. The porcelain pieces and coins of late Asaf Jahīs of Hyderabad found in the deposit suggest the jumbling of modern and late mediaeval objects.

II. Season's work :

The second season's work was commenced with the principal object of obtaining connecting links of strata with the earlier standing structures inside the Mutt.

Most of the buildings inside the Mutt are modern, of which in the Pavillion were the images of Ādi Śankara with the disciples, recently consecrated is the latest addition. Open area within the compound is very much limited, but I could dismantle the platform around the **Bilva** tree with the kind permission of His Holiness for the layout of our trench. This trench was aligned to butt against the wall of the shrine where a base relief depicting Sri Adi Sankara with his Disciples is kept along with Srī Chakra for routine worship. This plaque was found at the same spot while digging the foundations with a view to renovate this temple and was installed on a pedestal built, in the same place.

The cuttings : A trench 20′×20′ was laid to the east of the wall of the shrine referred to above so that it could be stratigraphically connected to enable correlation. The trench was divided into two halves with a narrow baulk of one meter in between. The eastern half was excavated upto a depth of 7 meters reaching the natural soil exposing 9 layers occupational deposits. As this area was the venue of repeated constructional activity, the section shows a number of pits and disturbances. The undisturbed portion of the layers is relatively small but it is more coherent compared to the stratigraphy encountered in the first season.

Sequential Analysis :

The earliest culture started over the reddish murram with pebbles as evidenced in one of the trenches while the other has the waterlogged sub-soil which prevented us from reaching the natural soil. The accumulation over the murram contained lime with irregular streaks of black earth. The layer above it is also a deposit of lime but more compact than the earlier one, with occasional brickbats. These two layers evidently suggest the similarity of conditions under which these are accumulated but the antiquities and pottery indicate two distinct stages, which are classed as I-A and I-B. The later being Megalithic, I-A is pre-Megalithic.

I-A : Culture has yielded a bowl of a dull red ware, soot stained with incised decorations. As a Culture immediately prior to the Megalithic it can be assigned to CIRCA 300 B.C., but its affiliation with Chalcolithic culture is not evident. It suggests the existence of an indigenous culture anterior to the Megalithic.

I-B : is characterised by black-and-red ware associated with terracotta beads and bangles.

Period II represented by layers (5) to (8) shows features of various cultures, though the deposits are similar of compact black earth, with occasional signs of disturbances. The striking aspect of this period is a ringwell which cuts all the layers below (6). Layer (5), which seals the ring well pit which extends into the natural soil, consists of loose black earth with a distribution of stone rubble. All these 4-layers grouped under period II yield Black-and-red ware of Megalithic fabric, Roman Amphora and Arritane ware, while the antiquities include a Sātavāhana coin and a steatite stone Sculpture. Besides polished red ware and pyri form pottery shapes are Amphora conclusively suggesting a

Roman influence. This can be broadly assigned to the period between C 1st B.C., to 3rd A.D.,

Period III, is represented by four layers. Loose black earth reveals the general texture of these layers. The foundations of the stone wall were cut into the layers (2) and (3) which contain brickbats and plenty of pottery. Plain redware sometimes with a distribution of a slip and polished bright red became rare. Perforated sherds also occur in this period.

Layers (3) and (4) indicate large scale building activity of brick in lime veneered by huge cut stones in sharp distinction with the merely brick constructions of the earlier period.

A greater amount of sand differentiates the top layers of (I) and (2) from (3) and (4). The pottery also differs from the earlier finds typologically.

On a relative analysis layers (3) and (4) are assigned to a period between 300 A.D. and 800 A.D. while the latest layers commence at the end of the previous period, the surface humus extending into the present times.

The stratigraphical evidence as described above permits the following tentative conclusions which may either be confirmed or modified only after obtaining further evidence from large scale excavations.

The earliest occupational deposits pertain either to the concluding phase of Chalcolithic culture or to a localised group or tribe whose level suggests a temporary stagnation of development possibly due to an isolationist social structure.

The Megalithic culture as evidenced by the Black-and-Red ware pottery types is in conformity with the dense distri-bution of Megalithic folk in South India. But it is not improbably at a place like Kāñchī, which has historic tradition extending into remote past that Megalithic culture is a facet of a much more evolved society.

Period II exhibits the vestiges of western contacts. These when viewed with the contents of Sangam literature go to establish a highly evolved and sophisticated cultural set up to the extent of having trade contacts with the Mediterranean. The Sātavāhana coin in this period as already discussed in the context of the earlier excavation possibly indicates the extention of Sātavāhana rule deep into the south or it may only indicate commercial contact with the Sātavāhana Empire, also as in the case of the Roman finds. Any surmise over this meagre evidence is subject to revision on further evidence of extensive digging in wider areas.

Period III is less rich in its contents and covers a fairly long range chronologically. As this period is better documented in terms of inscriptions, copper-plate grants, and extensive temple constructions, the general historian is more inclined to collect material from these sources rather than rely on finds from excavations. Yet the importance of excavated finds cannot either be over-emphasized or ignored from any levels, but as long as the excavation is limited to one or two trenches linked to a specific problem relating to a particular period, the finds other periods are normally relegated to background. Generally even the site selected for minor excavation happens to be such that it lays emphasis only on a particular period.

Hence Period III covering the post-Pallava propagations of culture right upto the modern periods is evidenced in our excavation only by features of human occupation, the principal finds of which are mentioned in the sequential analysis.

To conclude, the excavations at Kāñchīpuram yielded quite a few important antiquities, and for the first time. indicated the livelihood of this great city being an important centre during the late Sātavāhana period. Large scale excavations at this site are essential to further verify the great literary events that enveloped this seat of learning.

Kamakshi–The Amnaya-Sakti

Swami Anantanandendra Sarasvati

I am fortunate in belonging to the **parampara** of Upanishad Brahma, commentator of the **Hundred and eight Upanishads** (published in seven volumes by the Adyar Library, Madras). I had also an opportunity of going through **Ratnaprabha** of Ramanandiya which is regarded as one of the best commentaries on Sri Sankara's **Brahma-sutra-bhashya** and which is the one most consulted by students of Advaita philosophy. The author in the beginning of the work refers to Kamakshi as having blessed his **Parameshthiguru** with **prasada** in which milk and ghee were found in abundance and which was cherished by the celestials.

srikamakshi datta dugdha prachura suranuta prajyabhojya.

I had also an opportunity of going through **Muka-panchasati,** a hymn in five hundred verses in praise of Devi Kamakshi or Kamakoti by Sri Mukakavi, the dumb poet.

kamadugha bhava kamale kamakale kamakoti kamakshi.

Therein I came across the verse

aisvaryam indumauleh aikatmya prakriti kanchi madhyagatam,
aindava kisora sekharam aidamparyam chakasti nigamanam.

Here it is said that Sri Kamakshi in Kanchi is the Treasure of Chandramaulisvara, the Essence of the Vedas, and the Root of the realization of Advaita. From this it occurred to me that Sri Mukakavi while writing this verse had before him the inseparable connection between Sri Kamakshi and the Advaita philosophy of Sri Sankara which is the quintessence of the Vedas, i.e., Vedanta.

The Kamakshi temple at Kanchi contains a life-size stone image of Sri Sankara with his disciples, four of whom are ekadanda-sannyasis. Besides this there are also sculptures of Sri Sankara in various postures in the Utsava-Kamakshi and Bangaru-Kamakshi sannidhies in the temple.

There is a sculpture in the hundred and eight pillared **mandapa** at Sri Varadarajasvami temple at Kanchi which depicts a defiant and arrogant brahmin pandit with **sikha** and **yajnopavita** and a young **sanyasi** with **ekadanda** in front of him, the latter in a rather calm mood. The Sankaravijayas say that after Sri Sankara wrote his **bhashya** on the **Brahma-sutra** Sri Vyasa, in order to proclaim the correctness of the **bhashya** on these sūtras, came in the guise of a brahmin controversialist and challenged Sri Sankara on his interpretation of the Brahma-sutras, in the course of which he (Vyasa) resorted to arguments, not straight-forward and honest. Seeing that the controversy was becoming hot, Sri Padmapadacharya through his **jnana-drishti** realized that the arrogant brahmin was Sri Vyasa himself who staged this scene so that learned contemporaries

might become conscious of Sri Sankara's calm and correct replies to his unwholesome criticisms. Sri Padmapada then exclaimed :

sankarah sankaras sakshat vyaso narayanah svayam,
tayoh vivade samprapte kimkarah kim karomyaham.

Sri Sankara is Siva incarnate and Sri Vyasa is Sri Narayana. When these two are engaged in disputation, what can I a servant do? The sculpture mentioned above of an arrogant brahmin pandit with a young **sanyasi** in front of him, I surmise, depicts the above incident.

On hearing Sri Padmapada's words, Sri Sankara at once prostrated before Sri Vyasa, requesting him to reveal his real form and bless him. Sri Vyasa then appeared in his real form, blessed Sri Sankara, saying that his **bhashya**, which proclaimed and established the ultimate truth, **'ekameva advitiyam brahma'** (Brahma is one without a second) is the only correct interpretation of the sutras. He also doubled Sri Sankara's life-tenure for the sake of **digvijaya** and the establishment of the Advaita philosophy.

In the Varadarājasvāmi temple itself there is another sculpture on a pillar in the **mandapa** to the north of the Tayar **Sannidhi**, showing an aged **rishi** with **jata rudraksha**, and **yajnopavita** in the sitting posture, showing one finger, and an **ekadanda sanyasi** in the posture performing **dandavandanam.** This sculpture probably depicts the latter part of the incident after Sri Vyasa revealed himself before Sri Sankara and blessed him, confirming by the show of one finger the ultimate truth, **'ekameva advitiyam brahma'** as against his earlier dualist argument in the disguise of a Brahmin pandit. This raising of one finger in the image of the **rishi** is very significant as against the raising of two fingers in the image of the dualist teachers. The figure with jaṭā, etc. mentioned above fits in with the **dhyanasloka** of Sri Vyasa, **'pinga jata baddha kalapah'.**

There is a Siva temple in Kanchi called Vyasa Srantasraya. According to the **Kanchi-mahatmya,** Sri Vyasa is said to have performed special worship at this temple. On the upper structure of the main shrine of this temple there are two stucco figures, one standing and the other sitting, depicting some relevant purāṇic aspects in connection with that temple. There is similarity between Sri Vyasamurti in this shrine and the one in the Varadaraja temple.

There is yet another temple in Kanchi called Airavatisvara temple belonging to the Pallava period wherein we find in a niche in a wall Sri Vyasa. Near it is an **ekadanda-sannyasi-murti** with a shaven head. The figure represents early boyhood. Although the head of the **sanyasi-murti** is shaven, the sprouts of hair as seen in this sculpture depicts the stage of an elapse of about a month after the actual shaving. But there are no hair sprouts on the chin. This difference is probably intended to show that the figure is that of a sanyasi in his early teens, and we may take it for granted that it is the figure of Sri Sankara, the **bhashyakara**, seated near Sri Vyasa, the **Sutrakara** of Vedanta. If the date of Sri Sankara according to recent writers, **i.e.,** the eighth century A.D. may be accepted, this sculpture should belong to the actual life-time of Sri Sankara, the later Pallava period. Sri C. Sivaramamoorti, Director, National Museum, New Delhi, who personally discovered this sculpture is of this opinion.

There are many other temples, both Vaishnavite and Saivite, in Kanchi which contain on their walls and pillars sculptures of **ekadanda** sannyasis in various postures, like **yoga, samadhi, tapas, puja,** etc., a rare occurrence in other places noted for sculptures.

After reading the verse in the **Mukapanchasati** connecting Advaita philoso-

phy with Kamakshi and also seeing these sculptures, I was at a loss to know why there was no reference to the name, Kamakshi, in Sri Sankara's well-known life sketches.

Sri T. K. Balasubramania Iyer of Sri Vani Vilas Press, Srirangam, brought out a Memorial Edition of the complete works of Sri Sankara. This press also published a small booklet containing the **Jagadguru-paramparastotra** and the **Mathamnaya.** Neither of these contained any reference to Sri Kamakshi. I then looked into **Madhaviya-sankaravijaya** which is regarded by most people as a correct biography of Sri Sankara. There is no reference to the name of Sri Kamakshi in that work either. But there are two verses in **sarga** 15 of that work from which we may infer a reference to Sri Kamakshi. Verses Nos. 4 and 5 therein state that Sri Sankara reached Kanchi, had a temple built there on the pattern of **'Para-vidya-charana,'** removed the **tantrika** form of worship that was prevailing there and introduced the **vaidika** form of worship.

dravidamscha tato jagama kanchinagarim hastigirch nitambakanchim,
suradhama cha tatra karayitva paravidyacharana (sarana)-
nusarichitram.
apavarya cha tamtrikanatanit bhagavatyah srutisammatam
saparyam.

Here *'paravidyacharananusarichitram'* means 'according to the *charana* of Para-vidya. The verse in *Saundaryalahari*—

chaturbhih srikanthaih sivayuvatibhih panchabhirapi
prabhinnabhih sambhornavabhirapi mulaprakritibhih,
chatuschatvarimsadvasudalakalascha trivalaya-
trirekhabhih sardham tava saranakonah parinatah.

—says **'tava-sarana-konah parinatah'.** Here the reference is to the konahs (angles) of Sri Chakra which is said to be the seat of Para-vidya. As Sri Sankara consecrated Sri Chakra in the temple of Sri Kamakshi, the reference to **Sri-vidya-charana** in verse No. 5 of **Madhaviya-sankaravijaya** may be taken to refer to Sri Kamakshi the 'Bhagavati' in Kanchi.

I then came across a small booklet **Yati-sandhya** in Devanagari script published by the Dvaraka-pitha in the year 1957 (Vikrama Saka, 2013). I also fortunately had access to some other books, namely, (1) **Sankaracharya-jagadguru-mathamnaya,** published by Pandit Yogendra Ashtavadhana Sarma and printed by B. Mishra at the Balabhadra Press, Puri, in 1930, (2) *Unpublished Upanishads,* printed and published by the Adyar Library in the year 1937, and (3) **Sankara-granthavali** in Bengali script published by Rajendranath Ghosh. I also came across manuscript copies of **Mathamnaya** obtained from the Oriental Institute, Mysore, and the Bhandarkar Oriental Research Institute, Poona, No. 1517 of 1891-95.

These Amnayas give information about the various Sankaraite institutions for the Western, Northern, Eastern, Southern, and other super-regions (Urdhvāmnāya), etc., of India. A study of the Āmnāyas contained in the works mentioned above as well as those found in other libraries reveals certain features which arrest attention. The Amnaya for each region deals among others with the **kshetra, devata, devi (sakti),** and **acharya** of each **Amnaya.** The **devi (sakti)** of the Southern region **(Amnaya)** is mentioned as Kamakshi in all the **Mathamnaya** editions and manuscripts mentioned above; but in the **Amnaya** published in the Vani Vilas Press, Srirangam, the sakti of Sringeri is mentioned as Sarada. The murtis worship-

ped in the Sankaraite institutions on the banks of the Tungabhadra are referred to as 'Sarada-Chandramaulisvara'. It may be mentioned here that Sarada is the **sakti** of Brahma and the sister of Siva (cf. **brahmajayayai namah** and **sivanujayai namah** in **Sarasvati Ashtottaram**). Chandramauliśvara-Kāmākshi is the **sakti** (Sivasakti) of Paramesvara. In the **Lalita-sahasranama** and the **Lalita-trisati**, Parasakti is described as Kamakshi and Kamakotika (**Sahasranama**) and Kamakotinilaya (**Trisati**). In the **Lalita-ashtottara** she is described as Kamakoti-mahapadma-Pithastha. A persual of the **Lalita-sahasranama** and the **Lalita-trisati** will show that Sarada is completely different from Kamakshi or Kamakoti.

A doubt arose in my mind as to why there is difference between the **sakti** of Sringeri as it is described in the Vani Vilas Edition and the **sakti** for the Southern region mentioned as Kamakshi in the Dvaraka, Puri (**Jagannath**) other *Amnaya* texts mentioned above.

The revised and enlarged edition of the book, **The Greatness of Sringeri**, says that Sri Sankara established the four maṭhas in the four directions, and the book, **Kumbakonam Mutt**, also says that Sri Sankara established in the four **corners** of India four mathas of apostolic succession. Further, the work entitled **Throne of Transcendental Wisdom** says that Sri Sankara established four mathas in the **cardinal points** of the country.

But as a matter of fact we find that only the institutions for the Northern. Western and the Eastern regions are situated in the respective corners of India. The institution for the Southern region should have been at Ramesvaram or Kanyakumari which is the corner or cardinal point in the South. But according to the work, **The Greatness of Sringeri** mentioned already, the institution in the South is at Sringeri, which, in fact, is situated in the North-West portion of South India. As regards this point, Sri Mahadeva Rajaram Bodas, Bombay, in his **Sankaracharya** in Marathi printed by the Jagat-Hitechu Press, Poona, in the year 1923 says at page 49: 'we can say that the four Mutts were established at the four "dhams"; but we see that neither the institution at Sringeri nor the one at Kanchi is at a **dham** (corner). They are in the centre of the country. The institution should have been either at Ramesvaram or Kanyakumari.'

char disam na vachar mukhya dhamam che tikanim char math sthapan kele asem mhanavem tar adya srimgeri kimva kanchimath tase nahintah te marutbhumim tamadhyavarti atet dakshinamath ramesvar kimva kanyakumari yethe pahi je hotam.

I then found that in all the Āmnāyas mentioned above, the Amnayasthanas (kshetras) are unanimously described as being in the four corners (**chardhams**), Dvaraka in the West, Badari in the North, Puri (Jagannath) in the East and Ramesvaram in the South. It then occurred to me that Sri Bhagavatpada might have originally intended to establish the **Amnaya institutions** in the four directions in the four places generally known as chardhams **i.e.,** Dvarakanath in the West, Badrinath in the North, Jagannath in the East, and Ramanath (Ramesvaram) in the South. But now we see that there is a Sankaraite institution on the banks of the Tungabhadra (Sringeri) in the North-West of the Southern region. There is also a San karaite institution further south in Kanchi. The **pithasakti** of the institution on the banks of the Tungabhadra is Sarada, whereas the **sakti** of the institution at Kanchi is Kamakshi or Kamakoti.

How is it that there are two Sankaraite institutions in Southern India, one in the North-Western portion and the other further south at Kanchi?

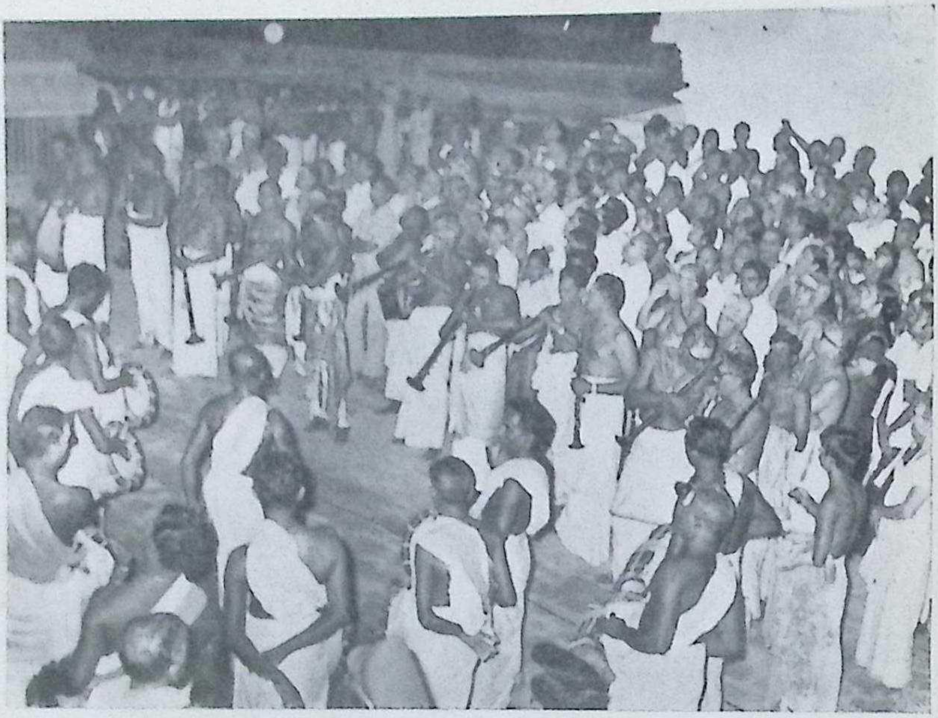
ஆதிசங்கரர் விமான அபிஷேகம்

அபிஷேக தீர்த்த குடம் கொண்டுவருதல்

ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்மன் யாகசாலை

கும்பாபிஷேகத்தில் பங்குகொண்ட பிரபல நாதஸ்வர வித்வான்கள்

கும்பாபிஷேகத்தை தரிசிக்கும் மக்கள் திரள்

மஹா கும்பாபிஷேகத்திற்கு பின்பு பூர்த்தியில் ஆசார்ய ஸ்வாமிகள்
கோவில் மரியாதையுடன் காட்சி அளிக்கிறார்கள்

ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் திருப்பணிக் குழு தலைவருக்கும், பிரதான ஸ்தபதிக்கும்
பொன்னாடை, ப்ரஸாதம் அளித்து அநுக்ரஹித்தார்கள்

Another doubt also confronted me on an additional point. In all the mathas in the Ceded Districts and in Mysore bearing the names of Sringeri, like the Virupaksha, Pushpagiri, Amani, Sivaganga, etc., the preambles to the Srimukhas included the epithet, **Tungabhadra-tiravasi.** But the present popular Sringeri also bearing the same epithet is not on the banks of the Tungabhadra but is on the banks of the Tunga. How to account for this discrepancy?

Enquiries made from the people of Mysore revealed the existence of a tradition that Sri Sarada (Sarasavani) after the defeat of Mandanamisra decided to ascend to Brahmaloka when Srī Sankara bound her by **Vanadurga-mantra** and beseeched her to follow him till he installed her **sakti** in this **loka** itself for bestowing her grace on aspirants for knowledge. She agreed to follow him on condition that he did not look back while she was following him. While they were crossing the confluence of the Tunga and the Bhadra, the sounds of Sri Sarada's anklets were not heard by Sri Sankara as her feet were imbedded in the sands of the river. Not hearing the sound of the anklets, Sri Sankara looked back. Sri Sarada then reminded him of his promise not to look back and said that she would not proceed any further and would stay at that place itself. Sri Sankara agreed and installed the **sakti** there itself, consecrating the same in the temple, and made arrangements for an institution there with a line of succession for her worship. This accounts for the springing up of an accidental Sankaraite institution in the North-West portion of Karnataka and for the inclusion of the epithet 'Tungabhadra-tiravasi' in the preambles to the Srimukhas of that institution and its sub-divisions. This tradition is also mentioned in some form or other by many authors in their works.

Thus an accidental event led to the establishment of an institution on the banks of the Tungabhadra with the **sannidhya** of Sarasavani as Sarada, a fifth name apart from the four saktis, Bhadrakali, Purnagiri, Vimala and Kamakshi as enumerated in the Dvaraka, Puri and other *Amnaya* texts. The Kanchi institution is in Kanchipuram the seat of Sri Kamakshi and the Southern-most **mokshapuri.** Among the many details in *Amnaya* relating to the institutions of Sri Sankara, the **kshetra** and the **devi-pitha, i.e.,** the **sakti** are the most important. For instance, in the Uttaramnaya the **kshetra** is mentioned as Badrinath and the **devi** as Purnagiri. Tirthanka, the 1957 Annual number of **Kalyan** of Gorakhpur, at page 53 gives the information that the hill Purnagiri is revered as the **devi** in her splendour and is situated on the banks of the river Sarada near the borders of Nepal. The **devi, Purnagiri,** in the form of a hill and the **kshetra, Badrinath,** make one **Amnaya** institution. In the same way, the kshetra, Ramesvaram, (one of the chardhams) and the **devi,** Kamakshi, at Kanchi, the **mokshapuri,** make one Amnaya institution. Kāñchī is not only the centre of Dakshinamnaya by being the seat of Sri Kamakshi, the Amnaya-sakti, it is also the central point of the earth according to the works **Kanchi-mahatmya. Kamakshivilasa** and Merutantra.

Besides the variations as regards the **kshetra** and **sakti** of the Southern region, there are also some other variations between the Vani Vilas edition of the **Mathamnaya** and the other Mathamnayas mentioned already. In the Vani Vilas edition the name of the acharya is given as Suresvara; but in the Dvaraka, Puri, and other Mathamnayas, Prithvidhara is mentioned as the **acharya** of the institution on the banks of the Tungabhadra. Sri Suresvara (Mandanamisra) being the husband of Sarada (Sarasavani) in his *purvasrama,* it would not have been proper to appoint Suresvara in that institution for the worship of Sarada (Sarasavani), his wife in his **purvasrama.** It was but apt that Prithvidhara was placed in charge of the institution of that place as mentioned in the Dvaraka, Puri and other Mathamnayas.

This seems to be the reason for the difference in the names of the **sakti** and the **Acharya** in the Southern region.

As already mentioned, there is a Sankaraite institution at Kanchi the seat of Kamakshi, the **sakti** of the Southern region. How did it come into existence? Besides the **sakti**, the **kshetra**, and the **Acharya**, each region has its own **devata**. The *devata* of the Northern and the Eastern regions are respectively Badrināth and Jagannāth, and that of the Western region is Siddesvara. The **devata** of the Southern region, according to the Maṭhāmnāyas mentioned above, is *Adivaraha*. It may be noted here that Adivaraha is the Perumal of Tirukkalvanur, one of the hundred and eight divyadesas of the Vaishnavites, sung by the Vaishnavite Alvars. About Tirukkalvanur, the **Tirthanka** says at page 92: **is divya des ke aradhyadev adivarahbhagavan anjilaivalli lakshmi samet vaman viman mem paschimabhimukh khade hue kamakshidevi ke mandir mem ek or darsan de rahe haim inka sakshatkar asavatthanarayan ne aur mangalasasan samt parakal ne kiya hai, yah divyades aur iski nitya-pushkarini ab lupt haim'** Kalvan means thief. There is at present a figure of Vishnu hiding himself in a niche of Sri Kamakshi temple outside the southern wall of the **sanctum sanctorum**. The **Kanchimahatmya** and the **Kamakshivilasa** give in full detail the story of this hiding of Vishnu.

As originally intended, Sri Acharya stayed at Kāñchī, one of the seven mokshapuris of Bharatavarsha and also the seat of Kamakshi and Adivaraha, the **sakti** and **devata** of the Southern region. Kanchi became more important because Sri Sankaracharya himself stayed there. There **Kanchimahatmya** and the **Kamakshivilasa**, already mentioned, refer to Kanchi as the **nabhi** (navel) or **kanchi** (girdle) of Mother Earth.

tapassthanam bilam sukshmam paramam vyoma tatsmritam,
adhibhautikamamhoghnam nabhisthanam bhuvah param.
kanchimahatmye, 31, 70;
kamakshivilase, 11, 6.

jagatkamakalakaram nabhisthanam bhuvah param.
kamakshivilase, 13, 73.

prithivyah gosvarupayah yatkinchitsthanatam gatam.
kamakshivilase, 1, 56.

atha kshiteradbhutakanchimaikshata.
samkarabhyudaye, 1, 56.

aikaro bhut kamakotau nabhistatra tu te'patat,
tatra sarve'pi siddhyanti kamamantrah na samsayah.
merutantre.

Thus we see that Kanchi is not only the seat of the **sakti** and **devata** of the Southern region but also is the centre of Mother Earth. Sri Acharya, therefore, adopted the Kamakoti-pitha at Kanchi as his **pitha** and asked Suresvara to occupy the **pitha** after him. Sri Sankara stayed at Kanchi and attained **sidhi** there itself. The **Guruparampara** of the **bharatiya-sampradaya** of the institution on the banks of the Tungabhadra included as No. 2146 in part III of Dr. Hultzch's **The Search for Sanskrit Manuscripts in Southern India** printed and published by the Government Press, Madras, in 1905, says that Sri Sankara installed Kamakshi at Kanchi and attained eternal bliss there.

agachchhatsvechchhaya kanchim paryatan prithvitale,
tatra samsthapya kamakshim jagama paramam padam,
visvarupayatim sthapya svasramasya pracharane.
svayam kanchimagatturnam sriprithvidharabharati,
tadvrittantam samakarnya tapasah siddhaye tada.

The *Guruparampara* of Kudali (Sringeri) *matha*, printed at Seshadri Press, Mysore, under the authority of the said **matha** also says the same thing with a very slight modification.

svechchhaya paryatan bhumau yayau kanchipurim guruh,
tatra samsthapya kamakshim devi paramagatpadam.
prithvidharayatih pithe brahmavidyapracharane,
visvarupam pratishthapya kamchyam brahmatvamaptavan.

The **Patanjalicharita** printed and published by the Nirṇayasāgar Press, Bombay, as No. 51 in the Kavyamāla Series, says in verse 71 of its last chapter that Sri Sankara spent his last days at Kāñchī.

govindadesikamupasthachirayabhaktya
tasmin sthite nijamahimni videhamuktya,
advaitabhavyamupakalpya disovijitya
kanchipure sthitimavapa sa samkararyah.
patanjalicharite, 8, 71.

Another work, **Sankarabhyudaya** by Raja Chudamani Dikshita also says that Sri Sankara spent his last days at Kanchi worshipping Kamakshi. A work, **Sivarahasya,** an Itihasa comprising more than fifty thousand verses, published in Kannada script with Kannada translation as Maharaja Jayachamarajendra Granthamālā Series, Volume 21, No. 32, 1950, refers at page 200 in the 16th Adhyaya of its 9th Amsa to Sri Sankara's **siddhi** at Kanchi.

tadyogabhogavaramuktisumokshayoga-
lingarchanat praptajayah svakasramam,
tan vai vijitya tarasa'kshatasastravadaih
misran sa kamchyamathasiddhimapa.

The same verse appears in the copy of **Sivarahasya** obtained from some other libraries as well as in the commentary to verse 103 of the last Chapter of **Madhaviya-Sankaravijaya.** It is mentioned therein that Sri Sankara worshipped five sphatikalingas given to him by Sri Siva, but it is not stated where those lingas were installed.

Sri Rajesvara Sastri of Vallabha Rama Saligrama Sanga Veda Vidyalaya, Varanasi, has published a **Sankara-puja-krama.** In that **Puja-krama** it is said that a copy of the **Anandagiri-Sankaravijaya** in the Ramataraka Mutt, Varanasi, said to have been copied in Saka 1737, i.e., about a hundred and fifty years ago was referred to while preparing the **Puja-krama,** and the **Puja-krama** contains extracts from the said copy of the **Sankaravijaya.** In that book the various places where the lingas were installed are mentioned.

In the manuscripts of **Anandagiri-Sankaravijaya,** found in the various libraries in the country, as well as in the printed edition of the same it is said that Sri Sankara attained **siddhi** at Kanchi after consecrating Kamakshi there. Dr. S. K. Belvalkar in his Gopal Basu Mallick lectures on Vedanta philosophy, Poona, 1929, says at page 240, 'According to one set of traditions, Kanchi in the South of India is given as the place where the Acharya breathed his last. According to other sources, he died at Badarikasrama disappearing in a cave in the Himalayas. The weight of probability belongs to the first view.' Some old manuscripts of **Anandagiri-Sankaravijaya** found in the Mysore Oriental Institute, the Government Oriental Manuscripts Library, Madras, and the Ramataraka Mutt, Varanasi (as given in the **Sankaracharya-puja-krama** mentioned above) give some further details of Sri Acharya as follows.

tatraiva........bhoganamakam lingam........nikshipya
anandagirisankaravijaye, prakaranam 63.
nilakanthesvaram natva...... varanamakam lingam pratishthapya
anandagirisankaravijaye, prakaranam 55.
kedarakshetre muktilingaranyam pratishthapya
anandagirisankaravijaye, prakaranam 55.
tatra nijasiddhantapaddhatim prakasayitum antevasinam suresvaramahuya yoganamakam lingam pujaya iti tasmai datva tvamatra kamakotipithamadhivasa.
anandagirisankaravijaye, prakaranam 65.

Sri Sankara himself stayed at Kanchi and attained *siddhi* there.

svalokam gantumichchhuh kanchinagare muktisthale kadachidupavisya sthulasariram sukshme antardhaya sadrupo bhutva sukshmam karane vilinam kritva chinmatro bhutva angushthapurushah tadupari purnamakhandamandalakaramanandamisvarasannidhau prapya sarvajagadvyapakam chaitanyamabhavat. sarvavyapakachaitanyarupenadyapi tishthati.
anandagirisankaravijaye, prakaranam 74.

Professor Wilson says about the **Anandagiri-Sankaravijaya** that 'it bears internal and undisputed evidence of the composition of a period not far removed from that at which he (Sankarachārya) may be supposed to have flourished. We may, therefore, follow it as a safe guide.' Monier Williams in his **Sanskrit-English Dictionary** referring to the **Anandagiri-Sankaravijaya** says that it is a biorgraphy of Sri Sankara **recording** his controversial victories over numerous heretics. In the **Madhavaiya-Sankaravijaya**, Kedara is mentioned as the place of Sri Sankara's **siddhi**. Why this difference ?

In this connection I may state that Sri Sampoornanand, the then Chief Minister of Uttar Pradesh, states in a letter dated 6-7-1958 addressed to Sri T. N. Ramachandran, Retired Joint Director of Archaeology, as follows: 'There is nothing new to prove that Sri Sankaracharya died at this spot. All that tradition says is that he came to Kedarnath and in the modern phraseology disappeared thereafter. So what is called a **samadhi** is not a **samadhi** but a memorial.' In a letter published in 'The Hindu dated 19-6-1959 one Svami Sahajananda of Guruvayur writes from Badrinath as follows: 'On enquiry from the Joshi mutt they say that it is only a **sankalpa samadhi** and that the actual **samadhi** is not on the spot.'

I then went through the **Guruvamsa-kavya** the **Chidvilasiya-Sankaravijaya**, and the **Madhavaiya-Sankaravijaya** all dealing with Sri Sankara's life. I then found that the place of Sri Sankara's **siddhi** had been gradually changed from Kanchi to Kedara. How it was changed is explained below.

The Guruvamsa-kavya is a work dealing with the Sringeri matha's **guruparampara.** In the colophon to each chapter of the work it is stated that it has been written at the direction (**nirmapita**) of Sri Sachchiananda Bharati the head of that matha (1705-1741). (Vide The Annual Report of the Archaeological Department of Mysore for the year 1928, page 15). **Nirmapita** means caused to be written'. The author of the work has himself written a commentary on the same.

The first three chapters of the work deal with the life and work of Sri Sankarāchārya, The Great. The author of the work says that he follows the path laid down (by) Kavīndraih; **aryanam kulamupadarsitam kavindraih** (Chapter 1, verse 6). The author's commentary on this is as follows.

aryanamiti. kavindraih anandagiriyatindradibhih. upadarsitam—prakatikritam. aryanam—srimadacharyanam kulaparamparam.

Here he explains the word 'kavindraih' as 'by Anandangiri-yatindra and others'. It is clear from the above that the then head of the **matha,** Sri Sachchidananda Bharati, when directing the composition of the work, had in his mind that Ānandagiri was the important authority on the life and institutions (**pārampara**) of Sri Sankaracharya. But later when dealing with the place of Sri Sankaracharya's final disappearance, the *Guruvamsa-kavya* goes against the tradition recorded in all the versions of Anandagiri's Sankaravijaya.

As already stated, Monier Williams, in his **Sanskrit-English Dictionary** (1899), referring to **Anandagiri's Sankaravijaya** says that it is a biography of Sri Sankaracharya **recording** his controversial victories as a Vedantin over numerous heretics. But when referring to **Madhavaiya-Sankaravijaya,** he says that it is a fanciful account of the controversiall exploits of Sri Sankaracharya.

Prof. Wilson in his **Sketch of the Religious sects of the Hindus,** though criticizing Ānandagiri's work for its narration of miracles, finally remarks, as stated already, 'we may therefore follow it as a very safe guide' (**Indian Antiquary.** Vol. V. P. 587).

The **Guruvamsa-kavya,** while referring to the last days of Sri Sankaracharya says:

aukam samastanyapi pustakani sishyansamastanapi tanamuncham,
astamimau dandakamandalu chetyalochya tatyaja sa tau cha yogi.
dando drurupena saparyanamsittirthatmana chambukamandalustham,
mahatmano hastaparigrahena jadau cha tau sarthatanu abhutam.
dattatreyam bhuvanavinutam vikshya natva nyagadid
vrittam sviyam sakalamapi tanpreshitan dikshusisyan.
so'pi srutva munipatiradadasisho visvarupa-
charyadibhyah sukhamavasatam tatra tau bhashamanau.

sargah, 3: *slokah,* 68-70.

Sri Sankaracharya towards the close of his life went from Siddesvar in Nepal to Dattatreya Asrama, abandoned his **danda** and kamandalu, which became a tree and a tank (tirtha) respectively, and stayed at Dattatreya Asrama at Mahuripuri in Mahratvada (about thirty miles from Kinvat station on the Adilabad—Hyderabad section) conversing with Sri Dattatreya. The commentary says at the end of the chapter:

so'pi—dattatreyo'pi munipativisvarupacharyadibhyah asishah adat—dattavan. tatra — mahuripure, bhashamanau — samlapantau, tau — dattatreyasankaracharyau, chiram — bahukalam, avasatam — ushitavantau.

The **Tirthanka,** the 1957 Annual number of **Kalyan** of Gorakhpur, refers at page 239 to Mahuripuri as Mahuragadha and as containing the shrine of Dattātreya.

madhya-relve ki bhusaval-nagpur lain par murtijapur stesan hai. vahan se ek lain yavatmal tak jati hai. yavatmal se mahurkshetr samip hai, mahurkshetr mem anasuya-dattaparvat par maharshi jamadagni ki samadhi hai, renukadevi ka mandir hai aur parasuramkund hai. kaha jata hai bhagavan dattatrey ka asram yahim tha. dattatreyji jamadagnirishi ke guru the. guru ki ajna se maharshi jamadagni apni patni renukadevi ke sath yahan aye aur yahin unhomne tatha renukaji ne samadhi li. kile ke bhitar mahakali ka mandir tatha sarovar hai.

There are two devatās at Māhur (1) Jagadambā and (2) Dattātreya. The temples of these two gods are at a distance of three and four miles respectively from Māhur town situated on two different mountains.

'At the temple of Dattātreya there is a **mahant** who looks after the **puja** and temple management. The devotees assemble for **puja** of **Jagadamba** and Dattatreya on Margasirsha-suddha-paurnami and also for puja of Jagadamba on Chaitra-suddha-paurnami. At both the temples pūjās and archanas can be performed every day.' (Extract from a letter from Manick Rao Patwari, Assistant Engineer, P.W.D.).

It is not clear why, after naming in the beginning of the work Ānandagiri as the foremost of the earlier authors, the **Guruvamsa-kavya** mentions some other place as the last resort of the Sri Sankaracharya. Nor does it follow in this respect the **Madhavaiya-Sankaravijaya** (nowadays regarded by the **matha** on the banks of the Tunga as the sole authority on Sri Sankaracharya's life), which says that the Acharya ended his bodily career in Kedarnath. Nor does the **Guruvamsa-kavya** follow the **Chidvilasiya-Sankaravijaya**, which mentions Dattatreya-guha in Badari, many miles distant from Kedarnath, as the last resort of Sri Sankaracharya.

The only conclusion that can be drawn from what is stated above is either that the two Sankaravijayas, **Madhavaiya** and **Chidvilasiya**, did not exist at the time of the composition of the **Guruvamsa-kavya**, or that the authorities of the **matha** on the banks of the Tunga were not aware of the existence of the above two works, while directing the composition of the **Guruvamsa-kavya.**

The only answer to the question why the **Guruvamsa-kavya** gives as the place of Sri Sankaracharya's last resort, a place in Mahratvada is that in the opinion of the authorities of the **matha** on the banks of the Tunga the mention of Kanchi as the place of Sri Sankaracharya's last resort would enhance the importance of the Sankaraite institution in Kanchi. This new alteration as regards the place of Srī Sañkara's last resort, namely that it was at Mahuripuri noted for its shrine of Dattatreya gave a handle to Chidvilasa, who probably composed his **Sankaravijaya** later than the **Guruvamsa-kavya,** to further alter the place off Sri Acharya's last resort to a cave in the popular Badari regarded as the abode of Dattatreya.

vitanvan badarim prapa tapodhanakritasrayam,
dinani katichittatra svachchhandamavasatsukhi.
31, 25.

ityuktva samkaracharyakarapallavamadarat,
avalambya karagrena dattatreyasa tapasah.
pravivesa guhadvaram datva''jnam janasantateh,
kramat jagama kailasam pramathaih pariveshtitam.
48, 49.

The **Madhvaiya-Sankaravijaya** in its turn completely discarded the importance of Dattatreya's **sannidhya** for the place of Sri Sankara's last resort, but felt the necessity of the Acharya's place of last resort being in a Sivakshetra, as Sri Sankara was an **avatarā** of Lord Siva.

parikankshisvaro'pyapaduddharakam
sevamanatulasvastivistarakam,
papadavanalatapasamharakam yogibrindadhipah prapa kedarakam.
16, 100.

iti kritasurakaryam netumajagmurenam
rajatasikharisringam tungamisavataram,
vidhisatamakhachandropendravayvagnipurvah
suranikaravarenyah sarshisamghah sasiddhah.
16, 103.

indropendrapradhanaistridasaparivridhaih stuyamanaprasunair-
divyairabhyarchyamanah sarasiruhabhuva dattahastavalambah,
aruhyokshanamagryam prakatitasujatajutachandravatamsah
srinvannalikasabdam sumuditamrishibhirdhamanaijam
pratasthai.
16, 106.

Had the people of the eighteenth century regarded the **Madhavaiya-Sankaravijaya** as the sole authority for Sri Sankaracharya's life, the then Acharya of the **matha** while directing the composition of the **Guruvamsa-kavya** would have caused Kedarnath and not Dattatreyasrama in Mahuripuri, to be mentioned as the place of Sri Sankaracharya's last resort.

This **Guruvamsa-kavya** was, as already stated, directed to be written by Sri Sachchidananda Bharati who was the pontiff at the beginning of the eighteenth century in the **matha** on the banks of the Tunga river in the Shimoga District of Mysore State.

Thus the reference to Anandagiri as the main authority on Sri Sankara's life in the **Guruvamsa-kavya** and the reference to Kanchi as the place of Sri Sankara's last resort in the **Guruparampara** of the Tungabhadra (Kudali) Sringeri **matha** go to establish that all Sringeri institutions till the end of the latter part of the eighteenth century held the view that Kanchi was the place of Sri Sankaracharya's last resort, and that it was only after that period that the place of Sri Sankaracharya's last resort was changed from place to place, namely Mahuripuri, Badari and Kedara. (The latest alteration is to Kashmir in a work on the life of Sri Sankaracharya in Sanskrit verse published under the auspices of the Dvaraka **matha** by one Srinivasa Alaya of South Canara, in whose opinion alterations in the details of any hero's life are not wrong, provided they do not lower the dignity of the hero. Although he mentions Kashmir as the place of final resort of Sri Sankaracharya, he declares in the preface to his work that he follows the **Madhavaiya-Sankaravijaya** which on the other hand mentions Kedarnath as the place of final resort.)

The **Bengali Encyclopaedia** or **Visvakosh** (1892) gives under the heading Kanchi the following information regarding Sri Sankaracharya's last days.

'kamchipur ek prachin mahatirth hai........keval tirth hi nahim, kanchi mahapithsthan hai........sivakamchisthit ekamranath namak mahadev ka adiling, bhagavati kamakshidevi ki murti, bhagavan sankarachary ki pratima evam samadhisthal......kamakshidevi ka mandir kuchh chhota hai. isi ke prangan, mem bhagavan sankarachary ki samadhi hai. isi samadhi par unki prastaramayi murti pratishthit hai.'

Kanchi is one of the seven mokshapuris. According to these Guruparamparas, not only Sri Sankaracharya chose Kanchi as the place of his last resort but also Prithvidhara, the first pontiff of Sringeri **matha** on hearing of Sri Sankaracharya's leaving his mortal coil at Kanchi hurried to Kanchi and attained **siddhi** there. Vidyaranya too, according to the **Pushpagiri-mathamnaya** quoted by Kokkandrum Vekataratnam Pantulu in his **Sankara-matha-tattva-prakasikar-**

tha-sangraha, a work in favour of the matha on the banks of the Tunga (printed in the year 1877 at Sanjivini-mudrakshasala, Peddanaickenpet, Madras), went to Hampi from Kanchi and after his immortal life work there returned to Kanchi in his last moments and attained Kailas there.

tatah param gajadrindurupake sakavatsare,
vidyaranyaguruh kanchinagaryam sa babhau mahan,
pampakshetre vasanmauni bhaktarakshanatatparah,
* * * * * * * *
visrijya kanchinagaram sahaisvaryam savahanam,
vidyaranyagurusvami kailasalayamavisat.

Sri Sankaracharya, Sri Prithvidharacharya, and Srī Vidyāraṇya, all these immortal sages have chosen Kanchi, the Southern-most **mokshapuri** as their last resort. This was the traditional belief of all the followers of Sri Sankara including those of the Sringeri **matha** upto the eighteenth century.

On account of Sri Sankaracharya's presence during his last days in Kanchi Kamakshi or Kamakoti pitha, the spiritual centre of the earth, that centre should have become the object of reverence to the then **astika** world from Siberia to Java and from Thailand to Gāndhara, wherever the Vedas and Sastras flourished and the name of Sri Sankaracharya was known. In addition to Kanchi being referred to as the spiritual centre of the world in different holy texts, it may also be deemed to be the geographical centre of the astika world mentioned above. Sri Sankaracharya seems to have graced Kanchipuri at the end of his career on the earth, not only on account of its being consecrated as the seat of the **devi** of Dakshinamnaya but also on account of its being the centre of the earth itself for the spiritual regeneration of which he incarnated.

The institution on the banks of the Tungabhadra established for the worship of Sarada should also be considered as a seat of Bhagavatpada. That is why people pay homage to both these institutions, and would, by the grace of the all-pervading Mother, continue to do so.

I have put in some of the thoughts that occurred to me on the perusal of the various works read by me. It is requested that scholars who happen to read this may excuse me for any lapses and help me with their suggestions, if any.

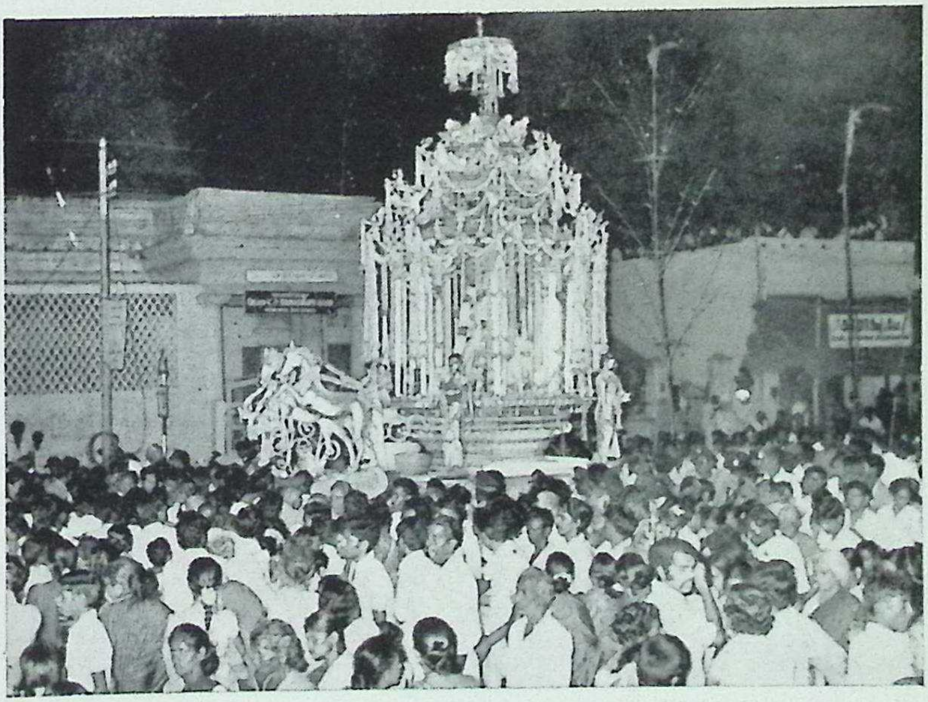
जय जय जगदम्बशिवे
जय जय कामाक्षि! जय जयाद्रिसुते ।
जय जय महेशदयिते
जय जय चिद्गगनकौमुदीधारे ॥

உலகங்களைப் பெற்ற தாயாகிய மங்கள் ஸ்வரூபிணியே! ஜய ஜய! ஸ்ரீகாமாக்ஷிதேவியே ஜய ஜய! மலைமகளே ஜய ஜய! சித் என்னும் வானத்தில் விளங்கும் நிலாவின் பெருக்கே ஜய ஜய! நீ ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாய் விளங்குவாயாக!

—மூகபஞ்சசதி

கும்பாபிஷேகத்தன்று அன்னதானமளித்தல்

கும்பாபிஷேகத்தன்று இரவு ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்மன் வெள்ளிரதத்தில்
வீதிவலம் வருதல்